

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֹּהַר

שִׁחְבֵר הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֹּהַר", "זֹהַר תְּדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֹּהַר"

מִנְקֵד

- כֶּרֶךְ ע -

תְּקוּנֵי זֹהַר תְּדָשׁ

דף קל"א ע"ב - דף קמ"ג ע"א

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוֹשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחֶלֶק לְשָׁנָה אַחַת וּלְשָׁלֹשׁ שָׁנִים

מוֹפֵץ לְלֹא מִשְׁרֹת רוּחַ כֹּלָל וְעִיקַר
לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּדִקּוֹת סְפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכָּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

נִסְדֵר, נְעֻרָה וְהוֹנָה מִתְּדָשׁ, בְּנִקּוּד וּפְסוּק מְלֵא, עִם מְרָאָה מְקוּמוֹת,
בְּחִלּוּק קְטָעִים לְפִי הָעִנְיָנִים, בְּאוֹתֵיזוֹת גְּדוּלוֹת וּמְאִירוֹת עֵינַיִם

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעִידָה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב"א
כְּסִילוֹ תִשְׁעֵ"א לִפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א
ראש ישיבת **"נהר שלום"** (רח' שילה 6 ירושלים)
לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש
רבי **מרדכי** בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למוד הזהר (קבלה מהאריז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול פנה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תפלה לאחר למוד הזהר (יאמר בפנות הלב)

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשך על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירם ולזמרם. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן פן יהי רצון.

ועוד, כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. זה חוט של השפתים של התפלה, ובהם אדני שפתי תפתח, לזרק שלש אבנים לנחש, והם ארבע תפלות שבהם הקלע, שהוא שפה, זורק אותם לנחש, והוא מקיף אותם בתקף הולך, ומוליכה אותם בזרוע ימין שהיא חסד, ונעשים סגולתא בעמוד האמצעי.

ומי השפה שזורקת את שלש התפלות הללו? זו השכינה, שפך עולה בחשבון שפ"ה. ובגללה נאמר כחוט השני שפתותיך. וחוט השפה הזה הוא הקלע. כשזורקת האבנים הללו לנחש, נאמר ביה (שמואל א-כד) ואת נפש איביך קלענה בתוך כף הקלע. שהיא הקלע, והקל"ע הזה הוא סיני, שבו נשמעו שבעים קולות לשבעים אמות, שהם תלויים משבעה ראשים (של חיה) של החיות, שמקננים בשבעה הרים, וכלם מתו, משום שלא רצו לקבל חמשה חמשי תורה שהם ה' בתוספת הקלע.

ודוד ביה נטל חמש אבנים, פנגד חמשה חמשי תורה, והם היו כמו חמש התבות של היחוד, שהן שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכששם אותם בקלע, נעשו פלן אחת. בייג מדות התורה נדרשת, והרג את הפלשתי שהוא יצר הרע, והוא נחש, והוא סמאל, הוא עמלק, הוא פלשתי, הוא מלאך המות. לכל אדם הוא נעשה כפי חטאיו.

וכך חמש האבנים מתפקנות בחמשה תקוני הפה בעשרים ושנים אותיות של התורה. והן: אחה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסצר"ש. והן משתמשות בשפתים, בלשון, בחך, בגרון,

ועוד (שה"ש ד ג) כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. דא חוט דשפון דצלותא ובהון (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח לזרקא מניהו תלת אבנין לגבי חו"א. ואנון תלת דצלותין דבהון קירטא דאיהי שפה זריק לון לגבי חו"א, ואיהו מקף לון בתקפא הולך ואזילת לון בדרועא ימינא דאיהו חסד, ואתעבידו סגולתא בעמודא דאמצעיתא.

ומאן שפה דזריקת תלת צלותין אלין, דא שכינה דהכי סלקא בחשבון שפ"ה. ובגינה אתמר כחוט השני שפתותיך. והאי חוט דשפה איהי קירטא פד זריקת אלין אבנין לגבי חו"א אתמר ביה (שמואל א, כה כט) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. דאיהי קירטא והאי קל"ע איהו סיני, דבה אשתמעו שבעין קלין לגבי שבעין אמין דאנון תלין משבעה ראשין (דחייא) דחיון, דמקננא בשבעה טורין ומתו פלהו. בגין דלא בעו לקבלא חמשה חמשי תורה דאנון ה' בתוספת הקלע.

ודוד ביה נטיל חמשה אבנין לקבל חמשה חמשי תורה. ואנון הוו פגונא דחמשה תבין דיחודא דאנון (דברים ו ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכד שוי לון בקירטא אתעבידו פלהו אחד. בתליסר מדות התורה נדרשת וקטיל לפלשתיאה דאיהו יצר הרע, ואיהו נחש הוא סמאל הוא עמלק הוא פלשתי הוא מלאך המות, לכל בר נש אתעביד ליה כפום חובוי.

וחמשה אבנין פלהו מתפקנין בחמשה תקונין דפומא בעשרין ותרין אתון דאורייתא. ואנון אהח"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסצר"ש. ואנון משתמשי בשפון בלישנא

בשנים. וְכַל הַחֲמֵשׁ נִקְרְאוֹת פֿ"ה
אָחָד.

אֲשֶׁרֵי מִי שְׁלוּמֵד (שְׁעוֹסֵק) בַּתּוֹרָה
שֶׁנִּתְּנָה בַּחֲמֵשׁ הַתְּקוּנִים הַלְלוּ
לְהַרְגֵּ בָהֶם אֶת הַיֵּצֵר הָרַע. שֶׁיֵּצֵר
הָרַע וְחִילוּתָיו מְסוּבָב אֶת הַגּוֹף
בְּכָל יוֹם, לְהַלְחֵם בּוֹ קָרָב בְּכֹמֶה
חֲטָאִים שְׁכּוֹנִים בְּכָל יוֹם, וּמִקְרִיב
אֶת כָּל־ם בְּזִמְנֵי הַדִּין, שֶׁהוּא רֹאשׁ
הַשָּׁנָה, אֶל כֶּסֶף הַדִּין. בְּאוֹתוֹ זִמְנֵי
צָרִיף אָדָם לְהַתְתַּקֵּן בַּתְּפִלּוֹת.

תִּקְוֵן אָחָד לְמִטָּה, אַרְבַּעַה סוּסִים
עִם תְּפִלַּת מוֹסֵף, וְסוּד הַדְּבָר -

(חֲבִיקוּק ג) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ

מִרְכַּבְתֶּיךָ יִשׁוּעָה, וְאֵלֹי אַרְבַּע

תְּפִלּוֹת. וְצָרִיף לְהַלְבִּישׁ לוֹ שְׂרִיזוֹן,

זֶהוּ שֶׁתּוֹב (יִשְׁעִיָּה נט) וְיִלְבַּשׁ צְדָקָה

כְּשֶׁרִיזוֹ. צְדָקָה הִרִי פִּרְשִׁיָּה, צ' -

תִּשְׁעִים אֲמִנִים שְׁתִּלְוִיִּים מִן א'

שֶׁל אָמֵן. ד' - אַרְבַּע קִדְשׁוֹת. ק'

- מֵאָה בְּרִכּוֹת. ה' - חֲמִשָּׁה חֲמִשִּׁי

תּוֹרָה, וְהַכֵּל אָמֵן. מ"ן תִּשְׁעִים.

וּמִי שֶׁלֹּא אָמַר אוֹתָם, צָרִיף לְכוּן

בַּחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה וָיּוֹם שֶׁל אָמֵת

וְיִצְיִיב וְיִנְכוּן וְיִקְיִם וְגו'. א' מִן

אָמֵת שְׁבָה עוֹלִים לְחֻשְׁבוֹן אָמֵן,

וְהוּא סוּד יֵאֱהַדוּנָה"י. וּמִי

שֶׁאוֹמֵר אוֹתָם בְּכָל פֶּחוּ, הוּא

אֱלֹהִים, שֶׁכֶּף עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן

בְּכָל כ"ח, וְנוֹתֵן תְּקֵף לְסוּסִים,

וְקוֹרְעִים לוֹ גִזֵּר דִּינוֹ שֶׁל שְׁבַעִים

שָׁנָה, שֶׁהֵם שְׁבַעִים סְנֵה־דְרִין שֶׁהֵם

גְּזָרִים עַל אָדָם מֵה שִׁיחִיָּה לוֹ
בְּכָל הַשָּׁנָה.

אֲרַחֲיִים הוּא בַּחֲשׁוֹן הַפֶּסֶא,^א

וְהוּא כֶּסֶף רַחֲמִים. אֶל מִלְךָ יוֹשֵׁב

בַּחֲדָה בְּגִרְוֹנָא בְּשִׁינִין. וְכִלְהוּ חֲמֵשׁ אֶתְקַרִיאוּ
פֿ"ה אָחָד.

וּבָאָה אִיהוּ מָאן דִּילִיף (נ"א רלעי) בְּאוֹרִיתָא

דְּאֶתִּיהֵיבַת בְּה' תְּקוּנִין אֵלִין לְקַטְלָא

בְּהוּן לִיֵּצֵר הָרַע. דִּיֵּצֵר הָרַע וְחִילִין דִּילֵיה אִיהוּ

אֶסְחָר לְגוּפָא בְּכָל יוֹמָא, לְאַגְחָא עִמָּה קְרָבָא

בְּכֹמֶה חוּבִין דְּכֹנִישׁ בְּכָל יוֹמָא, וְקָרִיב (ד' ט' קלב

ע"ב) לוֹן פְּלַהוּ בְּזִמְנָא דְּדִינָא דְּאִיהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה,

לְגַבִּי פּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, בְּהֵהוּא זִמְנָא צָרִיף בְּר

נֶשׁ לְאַתְתַּקְנָא בְּצִלוֹתִין.

תְּקוּנָא קִדְמָאָה לְאַתְקַנָּא סוּסוֹן אַרְבַּע עִם

צִלוֹתָא דְּמוֹסֵף. וְרִזָּא דְּמִלְּהָ (חֲבִיקוּק ג ח)

כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתֶּיךָ יִשׁוּעָה. וְאֵלִין

אַרְבַּע צִלוֹתִין. וְצָרִיף לְמַלְבֵּשׁ לוֹ שְׂרִיזוֹן. הָדָא

הוּא דְּכֹתִיב (יִשְׁעִיָּה נט יז) וְיִלְבַּשׁ צְדָקָה כְּשֶׁרִיזוֹן.

צְדָקָה הָא אוּקְמוּהָ צ', תִּשְׁעִים אֲמִנִים דְּתִלְזֵן

מִן א' דְּאָמֵן. ד' אַרְבַּע קִדְשׁוֹת. ק', מֵאָה

בְּרִכּוֹת. ה' חֲמִשָּׁה חֲמִשִּׁי תּוֹרָה וְכִלְאָ אָמֵן.

מ"ן תִּשְׁעִים.

וּמָאן דִּלָּא אָמַר לוֹן, צָרִיף לְכוּן בַּחֲמֵשׁ סְרִי

וָוִין דְּאָמֵת וְיִצְיִיב וְיִנְכוּן וְיִקְיִם וְכו'. (וע"ס)

א' מִן אָמֵת בְּה סִלְקִין לְחֻשְׁבוֹן אָמֵן. וְאִיהוּ

רִזָּא יֵאֱהַדוּנָה"י. וּמָאן דְּאָמַר לוֹן בְּכָל פֶּחוּ

דְּאִיהוּ אֱלֹהִים דְּהִכִּי סִלִּיק לְחֻשְׁבוֹן בְּכ"ל פֶּחוּ"ו

וְיַהֲיִב תְּקַפָּא לְסוּסוֹן וְקוֹרְעִין לוֹ גִזֵּר דִּינוֹ שֶׁל

שְׁבַעִים שָׁנָה, דְּאֲנוּן שְׁבַעִים סְנֵה־דְרִין דְּאִינוּן

גְּזָרִין עַל בְּר נֶשׁ. מֵה דִּיהָא לִיָּה בְּכָל שְׁתָּא.

אֲרַחֲיִים אִיהוּ הַפֶּסֶא בַּחֲשׁוֹן. וְאִיהוּ כֶּסֶף

רַחֲמִים. אֶל מִלְךָ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף

רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת. כֶּסֶף חֲסִיד וְדָאִי

דְּסִלְקוּ לְע"ב קְשָׁרִין וְחִלְזֵן דְּצִיִּצִית וְאֲנוּן

זוּגִין דְּכִסּוּיִין דְּסוּסוֹן דְּסִלִּיק נְגוּנָא דְּכִשְׁפוּשׁ

דִּילְהוּן לְע"ב גּוּנִין. בְּתַר דְּנִצְחִין סוּסוֹן קְרָבָא

בתפלות. באותו הזמן בעלי הסוסים שממנים על התפלות, כלם פותחים בזמירות שירות ותשבחות והודאות. ושפה קירטא זריקת אבנין ברחימו. ואנון חמש בחמש תקונין של העין, שהם שלשת צבעי העינים, ושני העפעפים של העין.

והאיה מקום נורקים? לכת העין. זהו שכתוב (שמואל א-כ) לשלח לי למטרה. ושלשת צבעי העין הם מרקמן בתלת לבושי לבושי שלשת האבות, ושני עפעפי העין שני נביאי אמת, שהם פותחים וסגרים את העין, שהיא המראה של נביאי אמת. ומה הוא בת עין? השכינה המתחונה, עליה נאמר (במדבר יב) ה' במראה אליו אתודע. ועליה נאמר לגבי משה, ותמונת ה' יביט. חמשה גונים הם ה'. בת עין זו י'. מי העין שכוללת כל הגונים? זו ו' שהיא פותחת וסוגרת.

קם אליהו ואמר, המנורה הקדושה, ה' הרביעית אני הוא. אומר, ודאי חמשה אור הם מבפנים, ומשום זה ה"ה הזו חמשה גונים מבחוץ, חמשה גונים שמאירים בהם מבפנים, והם גון לבן, גון אדום, גון ירק, גון תכלת, גון שחר. והלבושים שלקחם ארגמן. א' - אורפניאל. ל. ר' - רפא"ל. ג' - גבריאל. מ' - מיכאל. ל. נ' - נוריא"ל. אלו הם גוף לחמשה גונים.

אמר לו אליהו לרבי שמעון, המנורה הקדושה, ודאי עין ימין, כששורה בה יהו"ה ומאיר בה, וכן בעין שמאל, השכינה אומרת לעינים הללו מרב אהבה, (שיר ו)

בצלותין, בההוא זימנא מארי דסוסון דממן על צלותין, פלהו פתחו בזמירות שירות ותשבחות והודאות. ושפה דאיה קירטא זריקת אבנין ברחימו. ואנון חמש בחמש תקונין דעינא דאנון תלת גוני עינא ותרי עפעפי עינא.

ולגבי אן אתר אדריקו, לגבי בת עינא הדא הוא דכתיב (שמואל א, כ כ) לשלח לי למטרה. ושלשה גוני עינא אנון מרקמן בתלת לבושי תלת אבהן ותרי עפעפי עינא תרי נביאי קשוט דאנון פתחין וסגרין עינא דאיהי מראה דנביאי קשוט ומאי איהי בת עינא שכינתא תפאה. עלה אתמר (במדבר יב ו) ה' במראה אליו אתודע. ועלה אתמר לגבי משה (שם יב ח) ותמונת ה' יביט. ה' גונין אנון ה'. בת עינא דא י' מאן עינא דכליל כל גונין דא ו' איהו פתח וסגיר. קם אליהו ואמר, בוצינא קדישא ה' רביעאה אנה היא. אומר ודאי חמש אור אנון מלגו. ובגין דא ה"ה חמש גונין מלבר, חמש גונין דנהרין בהון מלגאו. ואנון גון חור, גון סומק, גון ירק, גון תכלת, גון אפם. ולבושין דילהון ארגמן. א' אורפניאל. ל. ר' רפא"ל. ג' גבריאל. ל. מ' מיכאל. ל. נ' נוריא"ל. אלין אנון גופא לחמש גונין.

אמר ליה אליהו לרבי שמעון, בוצינא קדישא, ודאי עינא ימינא פד שריא ביה יהו"ה ונהיר ביה, וכן בעינא שמאלא, שכינתא אמרת לגבי עינין אלין מרחימו סגי, (שיר ו ה) הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. מוקדין לי בשלהובין דרחימו דזרקין לכל עיבר.

הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. שורפים אותי בשלהבות של אהבה שזרקים לכל עבר.

קם נער חנוף מטטרו"ן, פתח ואמר, צעיר אני לימים ואתם ישישים, ולאור העינים שלכם ירדתי, שמאירים מעלה ומטה, ועליהם נאמר (רות ב) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. ומה הוא? שבכל מקום שנותנים עיניהם - או מיתה או עני. ואלו הם העלמים שנפטרו בקצור שנים. וכלם תחת ממשלתי בישיבת הרקיע. וזה למה? משום השכינה שיושבת ביניהם, ושם מאירה בעיניהם, שנאמר בו (דברים לב) אני אמת ואחיה.

ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא, עיניך בשדה אשר יקצרון. בשדה שהוא ששם ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. לפנות כל המקטרגים שהם ערפוב של ישראל (ט) עם ערב רב, ובהם נאמר בשדה אשר יקצרון.

ועוד עיניך - אלו תלמידי חכמים, שהם העינים של התורה. אשר יקצרון בשדה - שמענישים את מי שנוגע באסור תורה. ועוד אשר יקצרון, שעליהם נאמר, מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר - אינו רשאי להאריך. והם פוסקים תורה באסור והתר, פסול וכשר, טמאה וטהרה. ועבדו כמה גדרות באורייתא, דלא עבדין פרצה ופרוודא בשכינתא, דאיהי אורייתא דבעל פה. ובגין דא והלכת אחריהן. בגין דיהו"ה שליט עליהו. הדא הוא דכתיב (רות ב ד) ויאמר לקוצרים יהוה עמכם. ובגין דא והלכת אחריהן דהכי צריכה אתתא למיזל בתר בעלה.

אלקמה בשפלים, אלו לקוטות לאתפרנסא בהון בגלותא. בין העמרים תלקט ולא תכלימוה. ועליהם נאמר (שמות טז) וימדו בעמר. כלם במדה. עמר

קם נער חנוף מטטרו"ן. פתח ואמר, (איוב לה ו) צעיר אני לימים ואתם ישישים. ולנהורא דעינין דילכון נחיתנא, דנהרין עלא ותתא ועליהו אתמר (רות ב ט) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. ומאי ניהו דבכל אתר דיהבי עיניהו או מיתה או עני. ואלין אנון עולימין דאתפטרו בקצרות שנים. וכלהו תחת ממשלה דילי במתיבתא דרקיעא. ודא למה. בגין שכינתא דיתבא ביניהו ושם אנהיר בעיניהו דאתמר ביה (דברים לב ט) אני אמת ואחיה.

ובגין דא אמר קדשא בריך הוא עיניך בשדה אשר יקצרון. בההוא שדה דתמן (בראשית כד ט) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. לפנות כל מקטרגין דאנון ערפובא בישראל (בישא) דערב רב. ובהון אתמר בשדה אשר יקצרון.

ועוד עיניך אלו תלמידי חכמים דאנון עינין דאורייתא, אשר יקצרון, דענשין למאן דנגע באסורא דאורייתא. ועוד אשר יקצרון, דעליהו אתמר מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר אינו רשאי להאריך. ואתון פסקין אורייתא באסור והתר, פסול וכשר, טמאה וטהרה. ועבדו כמה גדרות באורייתא, דלא עבדין פרצה ופרוודא בשכינתא, דאיהי אורייתא דבעל פה. ובגין דא והלכת אחריהן. בגין דיהו"ה שליט עליהו. הדא הוא דכתיב (רות ב ד) ויאמר לקוצרים יהוה עמכם. ובגין דא והלכת אחריהן דהכי צריכה אתתא למיזל בתר בעלה.

אלקמה בשפלים, אלו לקוטות דאורייתא לאתפרנסא בהון בגלותא. בין העמרים תלקט ולא תכלימוה. ועליהו אתמר (שמות טז יח) וימדו בעמר. פלהו במדה. עמר

לגלגלת מספר נפשתיכם. ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. שלא להוסיף ולא לגרע מדברי התורה. והצדיק זורק, והשכינה פונסת, ועליהם נאמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מה זה ונוסף עוד? זה העמוד האמצעי. ועוד מה זה ונוסף? זה מי שפזר טעמי תורה, ונוסף בחדושו.

באותו הזמן ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. וזה הסוד של יברכה ה', יאר ה', ישא ה', שהם שנים עשר עינות מים, והם ו"ו שיצאים מהצנור שהוא א והפל וא"ו. ומשום שבעלה שם, שהוא ו"ו בששת הפרקים של הדרועות, וששת הפרקים של השוקים, א באמצע, העטרה על הגוף. ומשום זה ושתי מאשר ישאבון הנערים, שהם ברהטים בשקתות המים. נערים יש למעלה, ונערים יש למטה. והם פנים גדולות ופנים קטנות.

קם הנער (תנוד מט"ט) ואמר, רבנן, צעיר אני לימים מצדו של זעיר אנפין, ואתם ישישים מהצד של אריך אנפין, שהם ברהטים בשקתות המים, על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. בינתים שהשכינה רוצה להיות משקית מהעלמים, משאיבת התורה שהיא העמוד האמצעי, צריך להשקותה על ידי צדיק שהוא צעיר לימים.

שני נביאי אמת שהם פנגד שתי שפתיים, שנאמר בהם (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. מה זה פיהו? זו השכינה, והם פנגד שני פרוכי העין, שפותחים וסוגרים, שבהם מאיר העמוד האמצעי בבת העין, ונקראת מצדו האספקלריה המאירה, וכשפותם העין נקראת אספקלריה שאינה

לגלגלת מספר נפשתיכם. ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. דלא להוסיף ודלא למגרע מפתגמי אורייתא. וצדיק זריק ושכינתא פנישת, ועליהו אתמר (משלי יא כד) יש מפזר ונוסף עוד. מאי ונוסף עוד. דא עמודא דאמצעיתא. ועוד מאי ונוסף, דא מאן דמפזר טעמי אורייתא ונוסף בחדושים.

בהווא זמנא ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. ודא רזא (במדבר ו כד) דיברכה ה', יאר יי', ישא יי'. דאנון י"ב עינות מים. ואנון ו"ו דנפקין מן צנורא דאיהו א' וכלא וא"ו. ובגין דבעלה תמן דאיהו ו"ו בשית פרקין דדרועין, ושית פרקין דשוקין. א' באמצעיתא עטרה על גופא. ובגין דא ושית מאשר ישאבון הנערים, דאנון (בראשית ל לה) ברהטים בשקתות המים. נערים אית לעלא ונערים אית לתתא ואנון אנפי רברבי ואנפי זוטרי.

קם נער (תנוד מט"ט) ואמר. רבנן (איוב לב ו) צעיר אני לימים מסטרא דזעיר אנפין. ואתם ישישים מסטרא דאריך אנפין. דאנון ברהטים בשקתות המים. על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. אדהכי דשכינתא בעיא איהי לאשתקאה מעולימין, משואבא דאורייתא דאיהי עמודא דאמצעיתא, צריך לאתשקיא לה על ידי צדיק דאיהו (דף קלב ע"ב) צעיר ליומין. הרי נביאי קשוט דאנון לקבל תרין שפון. דאתמר בהון (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו. מאי פיהו. דא שכינתא ואנון לקבל תרין פרוכי עינא דפתחין וסגריין, דבהון נהיר עמודא דאמצעיתא בבת עינא, ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ובת עינא

מאירה. ובת העין היא עינו של צדיק, ועליה נאמר (בראשית כד) לעת ערב ערב לעת צאת השאבת. ימין ושמאל נקראו שקתות המים, שני נביאי אמת מוציאי מים.

וימר שש שערים וישת עליה - זה השעור של שתי שוקים שהן פרוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ו' התחתונה. ויש שש עליונים ו' שהם ו' עליונה של שתי זרועות, שהן שמע ישראל. והכל נשקים מהאם העליונה שהיא א אלף בינה, ובה נעשו אחד, וישת עליה אל ה' התחתונה המלכות.

ועוד וימד שש שערים, למטה, הם ששה סדרי משנה, והם מאכל הבהמות שהם חיות הקדש. לאחר שהיא פונסת אותם, זורקת אותם לצבאותיה. זהו שפתוב (משלי לא) ותפן טרף לביתה וחק לנערתי. וכשזורקת אותם למטה, נקראת זרקא. ומשום זה יש מפזר ונוסף עוד, שבעלה מוסיף לה.

קמו העליונים והתחתונים וברכו אותו. פתחו אותם הזקנים בברכות וברכו אותו.

קם אותו הזקן מאותם הזקנים ואמר, (בראשית מח) המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים. מי המלאך? אם היה אומר מלאך, היה משמע על חנוף מטטרו"ן. אבל ה' בתוספת היא השכינה שהיא ברכה, ברפת ה' היא תעשירי. יברך את הנערים, כל הנערים שנקראו על שם נער, מתברכים על ידי אותו הנער.

ויקרא בהם שמי - זו השכינה העליונה. ושם אבותי - אלו האבות. ועוד יברך את הנערים - הצדיק ושני נביאי אמת. וידגו לרב - החכמה שנאמר בה

איהי עתו דצדיק ועלה אתמר (בראשית כד יא) לעת ערב לעת צאת השאבת. ימינא ושמאלא אתקריאו שקתות המים, תרי נביאי קשוט אפיקי מים.

וימד שש שערים וישת עליה (רות ג טו), דא שעורא דתריין שוקין דאנון פרוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד ו' תתאה. ואית שית עלאין דאנון ו' עלאה דתריין דרועין, דאנון (דברים ו ד) שמע ישראל וגו'. וכלא אשתקין מאמא עלאה דאיהי א אלף בינה, ובה אתעבידו אחד. וישת עליה לגבי ה' תתאה מלכות.

ועוד וימד שש שעורים לתתא, אנון שית סדרי משנה. ואנון מאכל בעירן דאנון חיות הקדש. לבתר דאיהי פנישת לון זריקת לון לגבי חילהא. דדא הוא דכתיב (משלי לא טו) ותפן טרף לביתה וחק לנערותיה. וכד זריקת לון לתתא. אתקריאת זרקא. ובגין דא (שם יא כד) יש מפזר ונוסף עוד. דבעלה אוסיף לה.

קמו עלאין ותתאין וברכו ליה. פתחו אנון סבין בברכאן וברכו ליה.

קם ההוא סבא מאנון סבין ואמר (בראשית מח טו) המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים. מאי המלאך אי הוה אמר מלאך הוה משמע על חנוף מטטרו"ן אבל ה' בתוספת, איהי שכינתא דאיהי ברכה, (משלי י כב) ברפת ה' היא תעשירי יברך את הנערים פלהו נערים דאתקריאו על שם נער, אתברכאן על ידי ההוא נער.

ויקרא בהם שמי, דא שכינתא עלאה. ושם אבותי אלין אבהן. ועוד יברך את הנערים, צדיק ותרי נביאי קשוט. וידגו לרב, חכמה דאתמר (מלכים א ה י) בה ותרב חכמת

(מלכים-א ה) וּתְרַב חֲכַמַת שְׁלֹמֹה, שְׁתַּתְּרַבָּה וּתְתַגְדַּל. בְּקֶרֶב הָאָרֶץ - בְּאֵלוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְהָיָה זֶרְעֶךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ. וְלֹא תִפְסַק הַבְּרִיכָה מִמָּנָה, כַּמְבוּעַ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ישעיה נח) וּכְמוֹצֵא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִיָּמָיו.

שְׁאֵין דּוֹרוֹן חֲבִיב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּדוּרוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אֲשֶׁרִי אוֹתָם זְרוּעוֹת שְׁמַעְלִים אוֹתָהּ אֵלָיו. תִּפְלִין עַל יְדֵיהֶם וְעַל רְאִישֵׁיהֶם. אֲשֶׁרִי אוֹתָם רִגְלִים וְגוּף וְיָדַי וְכָל אֵיבָר וְאֵיבָר שֶׁבוֹ עוֹלָה הַדּוֹרוֹן לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁאֵין דּוֹרוֹן חֲבִיב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּדוּרוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אֲשֶׁרִי הָאֵיבָר שֶׁעוֹשֶׂה בּוֹ מְצוּהָ לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבִשְׂבִילָהּ יוֹרֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשֵׁרוֹת בְּכָל אֵיבָר שְׁלוֹ. וְעַל זֶה הָאֵישׁ מְכַרְיִזִים לְמַעְלָה: תַּנּוּ כְּבוֹד לְדִיוֹקְנָא דְמַלְכָּא.

וְעוֹד וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כְּנַפְיָהֶם, יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁמַעְלִים דּוֹרוֹן לְגַבְרִיהָ, וַיִּבְהַם מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וַיִּרְדִּים בּוֹ. בְּאָדָם הַהוּא, בְּנִשְׁמָתוֹ שְׁמַעְלָה דּוֹרוֹן לְמַלְךָ, וּמִוִּרְיָהּ דּוֹרוֹן מִמֶּנּוּ לְגַבְרִיהָ. שֶׁפֶּאֶשֶׁר מִוִּרְיָדִים דּוֹרוֹן לְגַבְרִיהָ, וַיְדִי אָדָם יוֹרְדִים מִתַּחַת כְּנַפֵּי הַמַּלְאָכִים שְׁלוּחֵי הַגַּבְרִיהָ, וְנוֹתְנִים לָהֶם הַשְּׂאֵלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת שֶׁשׂוֹאֲלִים מֵהַגַּבְרִיהָ. וְכָל מֵה שֶׁהַגַּבְרִיהָ נוֹתְנָת, בְּרִשׁוֹת בְּעֵלָה הוּא הַכֹּל. וְאִם לֹא נִכְנָסִים בִּירְאָה וְאֶהְבָּה, דּוֹחִים אוֹתָם הַחוּצָה, וְהַדּוֹרוֹן שֶׁלָּהֶם נִמְסָר לְכָלֵב. אֲשֶׁרִי הָאֵישׁ שֶׁהַגַּבְרִיהָ מְקַבְּלָת מִמֶּנּוּ דּוֹרוֹן אוֹ נוֹתְנָת לוֹ בִּידְיָהּ, שֶׁהָיָה וְדַאי בֶּן הַמַּלְךָ הוּא. אֲבָל לְאַחֲרִים, עַל יְדֵי שְׁלִיחִים נוֹתְנָת לָהֶם מִיָּדְיָהּ. אֵלּוֹ יוֹצְאִים, וְאַחֲרִים בָּאִים דּוֹפְקִים לְפִתְחָהּ, וְהֵם בְּעֵלֵי הַתּוֹרָה, בְּעֵלֵי הַפָּה.

שְׁלֹמֹה, דִּתְתַרְבִּי וְתִסְגִּי. בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּאֵלִין דְּאַתְמַר בְּהוֹן (בראשית כח יד) וְהָיָה זֶרְעֶךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ. וְלֹא תִתְפַּסֵּק בְּרִכְתָּא מִנָּה, כַּמְבוּעַא דְּאַתְמַר בָּהּ (ישעיה נח א) וּכְמוֹצֵא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִיָּמָיו.

דְּלִית דּוֹרוֹנָא חֲבִיבָא קָדָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּדוּרוֹנָא דְשְׂכִינְתָּא. זְפֹאִין אֲנוּן דְּרוּעִין דְּסִלְקִין לָהּ לְגַבֵּי. תִּפְלִין עַל יְדֵיהוּ וְעַל רִישֵׁיהוּ, זְפֹאִין אֲנוּן רִגְלִין וְגוּפָא וְיָדַי וְכָל אֵבָר וְאֵבָר דְּבִיהָ סְלִיק דּוֹרוֹנָא לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּלִית דּוֹרוֹנָא חֲבִיבָא קָדָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּדוּרוֹנָא דְשְׂכִינְתָּא. זְפֹאֵה אִיהוּ אֵבָר דְּעֵבִיד בִּיהָ מְצוּהָ לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּבִגִּינָה נְחִית קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשֵׁרִיָּא בְּכָל אֵבָר דִּילָהּ. וְעַל הָאֵי בַר נֵשׁ מְכַרְיִזִין לְעֵלְאָ הָבוּ יְקָר לְדִיוֹקְנָא דְמַלְכָּא.

וְעוֹד (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כְּנַפְיָהֶם. אִית בְּנֵי נֶשָׁא דְסִלְקִין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא. וּבַהוֹן (בראשית כח יב) מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וַיִּרְדִּים בּוֹ. בְּהַהוּא בַר נֵשׁ בְּנִשְׁמָתָה דְּסִלְקָא דּוֹרוֹנָא לְמַלְכָּא, וְנִחְתָּא דּוֹרוֹנָא מִנָּה לְמַטְרוֹנִיתָא, דְּכַד נְחִיתִין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא, וַיְדִי אָדָם נְחִיתִין מִתַּחַת גְּדַפְיָהּ דְּמִלְּאָכִין שְׁלִיחִין דְּמַטְרוֹנִיתָא, וַיְהִיבִין לוֹן שְׂאֵלְתִין וּבְעוֹתִין דְּשְׂאֵלִין מִמַּטְרוֹנִיתָא. וְכָל מֵה דְּמַטְרוֹנִיתָא יְהִבָּא בְּרִשׁוֹתָא דְּבְעֵלָה אִיהִי כְּלָא. וְאִם לֹא עֵאֲלִין בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, דְּחִין לוֹן לְבַר, וְדּוֹרוֹנָא דִּילָהוֹן לְכָלֵבָא אֶתְמַסֵּר.

זְפֹאֵה אִיהוּ בַר נֵשׁ דְּמַטְרוֹנִיתָא אִיהִי מְקַבְּלָא מִנָּה דּוֹרוֹנָא, אוֹ יְהִבָּה לִיהָ בִּידְיָהּ, דְּוְדַאי בְּרָא דְמַלְכָּא אִיהוּ. אֲבָל לְאַחֲרִינִין עַל יְדֵי שְׁלִיחִין יְהִבְתָּ לוֹן. מִיָּדְיָהּ. אֵלִין נְפִיקִין וְאַחֲרִינִין קָא אֶתְנִין דְּפִקִין לְפִתְחָהּ, וְאֲנוּן מְאִרִי דְּאוֹרִיתָא מְאִרִי דְּפוּמָא.

וְאִם נִכְנָסִים בִּירְאָה וּבִירְאָה שֶׁל י"ה, הַהֵיכָל נִפְתָּח אֲלֵיהֶם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לָהֶם לְשׁוֹן לְמוֹדִים, וְשֵׁם לָהֶם דְּבוּר בְּפִיהֶם לְדַבֵּר לִפְנֵי הַגְּבִירָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ירמיה א) וַיִּשְׁלַח ה' אֶת יָדוֹ וַיַּגֵּעַ עַל פִּי וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי הִנֵּה נִתְּמִי דְבָרִי בְּפִיךָ, וְעָלִיְהוּ אֶתְמַר (הושע יב) וּבִיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. וְדַבְּרָתִי עַל הַנְּבִיאִים, בְּדְבוּר מִמֶּשׁ.

וְעַם כָּל דָּא דִּיעֵלוֹן לְהֵיכְלָא כָּל נְבִיאָה לְמִלְלָא עִם מְטְרוֹנִיתָא, אִיהִי לָא מְלִילַת עֲמַהוּן עַד דְּאֶתְדַמְיָא עָלֶיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחִיּוֹן דִּילָהּ. מְנַהוֹן עָאלין בְּדִיוֹקְנָא דְשׁוּר, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְנֶשֶׁר, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְאַרְיָה, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְאָדָם. וְאִית מָאן דְּעָאֵל בְּכָל אַנּוּן דִּיוֹקְנִין. וְאִם יְהוֹהָ עָלֶיהָ (תהלים נא יז) אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח בְּוֹדָאֵי הֵיכְלָא מִתְּפִתְחָא לְגַבְהָ. וְאִם שֵׁם יְהוֹהָ לָאוּ תִפְּחָן בְּכָל אַנּוּן דִּיוֹקְנִין מְטְרוֹנִיתָא אִיהִי (שם מה יד) כְּבוֹדָהּ בַּת מְלֶךְ פְּנִימָה. וְאִיהִי סְתִימָא בְּהֵיכְלָא וּמְלִילַת עֲמַהוּן עַל יְדֵי שְׁלִיחָן כְּפֹסֵם דִּיוֹקְנִיהוּן וּמְזַלְיָהוּן.

וּמִשָּׁה הָוָה שְׁלִים בְּאַרְבַּע חִיּוֹן, וְשֵׁם יְהוֹהָ עָלֶיהָ. כְּגֹנָא דָּא ש' מִן מִשָּׁה תִלַּת חִיּוֹן אַרְיָה שׁוּר נֶשֶׁר. מָה וּדְמוּת פְּנִיָהֶם פְּנֵי אָדָם, שֵׁם יְהוֹהָ עָלֶיהָ. מָנָא לָן הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות ג יג) וַאֲמָרוּ לִי מ"ה שְׁמִי מ"ה אִמְרָ אֲלֵיהֶם. וּבְגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים בְּכָלָא הֵיכְלָא אֶתְפִּתְחָא לְגַבְהָ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וְאֶתְמַר בֵּיהּ (במדבר יב ח) פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וְגו'. וְתִמּוּנַת ה' יִבִּיט שְׁהִיא הַגְּבִירָה. מָה שְׂאִין כִּן שְׂאֵר הַנְּבִיאִים שְׂאִינִם שְׁלָמִים כְּמוֹתוֹ.

וּמִיָּד הָרִי אֵלֶּה יוֹצְאִים, וְהִנֵּה אַחֲרָיִם דּוֹפְקִים לְפִתְחָא, וְהֵם בְּעָלֵי הַפְּנִים שְׂוֹדְעִים אֶת שְׂבָעִים

וְאִם עָאלין בְּדְחִילוֹ וּרְחִימוֹ דִּי"ה, הֵיכְלָא אֶתְפִּתְחָ לְגַבְהֵהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹון לְשׁוֹן לְמוֹדִים, וְשׁוּי לֹון דְּבוּרָא בְּפּוּמִיָּהוּ לְמִלְלָא קָדָם מְטְרוֹנִיתָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ירמיה א ט) וַיִּשְׁלַח ה' אֶת יָדוֹ וַיַּגֵּעַ עַל פִּי וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי הִנֵּה נִתְּמִי דְבָרִי בְּפִיךָ. וְעָלִיְהוּ אֶתְמַר (הושע יב יא) וּבִיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. וְדַבְּרָתִי עַל הַנְּבִיאִים. בְּדְבוּר מִמֶּשׁ.

וְעַם כָּל דָּא דִּיעֵלוֹן לְהֵיכְלָא כָּל נְבִיאָה לְמִלְלָא עִם מְטְרוֹנִיתָא, אִיהִי לָא מְלִילַת עֲמַהוּן עַד דְּאֶתְדַמְיָא עָלֶיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחִיּוֹן דִּילָהּ. מְנַהוֹן עָאלין בְּדִיוֹקְנָא דְשׁוּר, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְנֶשֶׁר, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְאַרְיָה, וּמְנַהוֹן בְּדִיוֹקְנָא דְאָדָם. וְאִית מָאן דְּעָאֵל בְּכָל אַנּוּן דִּיוֹקְנִין. וְאִם יְהוֹהָ עָלֶיהָ (תהלים נא יז) אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח בְּוֹדָאֵי הֵיכְלָא מִתְּפִתְחָא לְגַבְהָ. וְאִם שֵׁם יְהוֹהָ לָאוּ תִפְּחָן בְּכָל אַנּוּן דִּיוֹקְנִין מְטְרוֹנִיתָא אִיהִי (שם מה יד) כְּבוֹדָהּ בַּת מְלֶךְ פְּנִימָה. וְאִיהִי סְתִימָא בְּהֵיכְלָא וּמְלִילַת עֲמַהוּן עַל יְדֵי שְׁלִיחָן כְּפֹסֵם דִּיוֹקְנִיהוּן וּמְזַלְיָהוּן.

וּמִשָּׁה הָוָה שְׁלִים בְּאַרְבַּע חִיּוֹן, וְשֵׁם יְהוֹהָ עָלֶיהָ. כְּגֹנָא דָּא ש' מִן מִשָּׁה תִלַּת חִיּוֹן אַרְיָה שׁוּר נֶשֶׁר. מָה וּדְמוּת פְּנִיָהֶם פְּנֵי אָדָם, שֵׁם יְהוֹהָ עָלֶיהָ. מָנָא לָן הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות ג יג) וַאֲמָרוּ לִי מ"ה שְׁמִי מ"ה אִמְרָ אֲלֵיהֶם. וּבְגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים בְּכָלָא הֵיכְלָא אֶתְפִּתְחָא לְגַבְהָ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וְאֶתְמַר בֵּיהּ (במדבר יב ח) פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וְגו'. וְתִמּוּנַת ה' יִבִּיט שְׁהִיא הַגְּבִירָה. מָה שְׂאִין כִּן שְׂאֵר הַנְּבִיאִים שְׂאִינִם שְׁלָמִים כְּמוֹתוֹ.

וּמִיָּד הָא אֲלִין נְפִקִין הָא אַחֲרָנִין דְּפִקִין לְפִתְחָא, וְאַנּוּן מְאַרִי דְאַנְפִּין דִּידְעִין

הַפְּנִיּוֹת לַתּוֹרָה. וְאִם נִכְנְסִים
בִּירְאָה וְאַחֲבָה, נִפְתַּח לָהֶם
הַשַּׁעַר, וְנִכְנְסִים וְלֹא יִכּוּלִים
לְהִסְתַּכֵּל בַּפְּנִיָּה שֶׁל הַגְּבִירָה
מִהֶעֱנָה שְׁלָהֶם, וְנוֹפְלִים עַל
פְּנֵיהֶם בְּנִפְּלִית אַפִּים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב
(יחזקאל א) וְאֶפֶל עַל פְּנֵי. נוֹתְנִים
לָהֶם בְּקִשּׁוֹתֵיהֶם וְיוֹצֵאִים.

וְהִנֵּה אַחֲרֵים נִכְנְסִים כְּמוֹ יִחְזְקָאֵל
אוֹ כְּמוֹתוֹ, וְהֵם בְּעֲלֵי עֵינַיִם
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְנִבְּתָם מְלֹאת
עֵינַיִם. שֶׁהֵם לְאוֹתִיּוֹת, וְהָאוֹתִיּוֹת
מִמֶּנּוּ, הֵם מְלֹאת עֵינַיִם, מְלֹאת
מִכְּמָה מְצוּוֹת, שֶׁהֵם כֹּל מְצוּהַ נֵר
מְצוּהַ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ מְצוֹת ה' בְּרָה
מְאִירַת עֵינַיִם, וְדוֹפְקִים לַשַּׁעַר.
אִם הֵם כְּדָאִים, הַגְּבִירָה מְשַׁגֵּיחַ
מִן הַחֲלֹנוֹת מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים שֶׁל
הַהִיכָל אֲלֵיהֶם, אֲבָל לֹא שִׁיכְנְסוּ
לְהִיכָל. וְנֶאֱמַר בָּהֶם וְאַרְא, כְּמוֹ
יִחְזְקָאֵל שֶׁאָמַר וְאַרְא, וְכְמוֹ
לְשַׁעֲיָה שֶׁאָמַר וְאַרְאָה אֶת ה',
שֶׁנֶּדְאִי לֹא אָמַר וְאַרְאָה ה', אֲלֹא
אֶת ה', וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא
הַמְּרֹאָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁבָּה נִרְאָה לְנִבְיָאִים.

הִנֵּה אֵלֶּה יוֹצֵאִים, וְאַחֲרֵים בָּאִים
וְדוֹפְקִים לִפְתַּח, וְהֵם בְּעֲלֵי
הָאֲזָנִים שֶׁבָּהֶם שְׁמִיעָה, וְהֵם
זְרִיזִים שֶׁהֵיוּ מְקַדְּמִים לְמְצוּוֹת,
וְהָרִי קוֹרְאִים קְרִיאַת שְׁמַע עִם
דְּמִדוּמֵי חֲמָה. וְאוֹתָם בְּעֲלֵי
הַשְּׁמִיעָה הִיָּתָה יוֹצֵאת הַגְּבִירָה
לְפָנֵיהֶם, וְהִיָּתָה מְכַבֶּדַת אוֹתָם
מִשׁוּם שֶׁהֵיוּ מְשַׁמְחִים אוֹתָהּ עִם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל,
וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (חִבְקוּק ג) יְהוָה
שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי.

שֶׁכְּבָר הַנְּבִיאִים כָּלֵם הָיָה מְקוּם
יְדוּעַ וְזָמַן יְדוּעַ. אֲבָל לְמֹשֶׁה לֹא
הָיָה לֹא מְקוּם קְבוּעַ וְלֹא זָמַן
יְדוּעַ, אֲלֹא בְּכָל מְקוּם הָיָה
מִסְתַּכֵּל, וְלֹא הִיָּתָה הַגְּבִירָה
מִתְּפַסֵּית מִמֶּנּוּ בְּכָל תְּקוּנָה.

בְּשִׁבְעֵין אֲנַפִּין לְאוֹרֵיתָא. וְאִם עָאֲלִין בְּדַחֲלִין
וְרַחֲמֵימוֹ אֲתַפְתַּח לוֹן תְּרַעָא, וְעָאֲלִין וְלֹא יְכַלִּין
לְאַסְתַּכֵּלָא בְּאַנְפָּאָה דְּמִטְרוּנִיתָא מִעֲנָה
דִּילְהוּן. וְנִפְּלִין עַל אַפִּיהוּ בְּנִפְּלִית אַפִּים. הָדָא
הוּא דְּכְתִיב (יחזקאל ג כג) וְאֶפֶל עַל פְּנֵי. יְהִיבִין לוֹן
שְׂאֵלְתֵיהוּ וְנִפְקִין.

הָא אַחֲרַנִּין קָא אֲתִין כְּגוֹן יִחְזְקָאֵל אוֹ פְּוֹתֵיהָ,
וְאַנּוּן מְאִרֵי דְּעֵינִין דְּאַתְמַר בְּהוּ (שם א יח)
וְגַבְתָּם מְלֹאת עֵינַיִם, דְּאַנּוּן לְאַתְוֹן וְאַתְוֹן מִנְּהָ
אַנּוּן מְלֹאת עֵינַיִם מְלִין מִכְּמָה פְּקוּדִין, דְּאַנּוּן
כֹּל פְּקוּדָא נֵר מְצוּהַ דְּאַתְמַר בֵּיהּ (תהלים יט ט)
מְצוֹת ה' בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם וְדְּפִקִין לְתַרְעָא
אִי אַנּוּן כְּדָאִין מִטְרוּנִיתָא (שה"ש ב ט) מְשַׁגֵּיחַ מִן
הַחֲלֹנוֹת מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים דְּהִיכְלָא לְגַבִּיהוּ
אֲבָל לֹא דִיעֲלוּן לְהִיכְלָא. וְאַתְמַר בְּהוּן וְאַרְא,
כְּגוֹן יִחְזְקָאֵל דְּאַמַר (יחזקאל א ד) וְאַרְא. וְכְגוֹן
לְשַׁעֲיָה דְּאַמַר (ישעיה ו א) וְאַרְאָה אֶת ה'. דְּוִדָּאִי
לֹא אָמַר וְאַרְאָה ה'. אֲלֹא אֶת ה'. וְדָא שְׂכִינְתָא
דְּאִיהוּ מְרֹאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּבָהּ אֲתַחֲזִי
לְנִבְיָאִים.

הָא אֲלִין נִפְקִין וְאַחֲרַנִּין קָא אֲתִין וְדְּפִקִין
לְפַתְחָא, וְאַנּוּן מְאִרֵי (דף קלג ע"א) דְּאוּדְנִין
דְּבַהוּן שְׁמִיעָה, וְאַנּוּן זְרִיזִין דְּהוּוּ מְקַדְּמִין
לְמְצוּוֹת, וְהָא קְרִיאַת שְׁמַע עִם דְּמִדוּמֵי
חֲמָה, וְאַנּוּן מְאִרֵי דְּשְׁמִיעָה הָוֹת נִפְקָא
מִטְרוּנִיתָא לְקַדְּמוֹתֵיהוּ, וְהָוֹת אוֹקִירַת לוֹן בְּגִין
דְּהוּוּ מְחַדִּין לָהּ עִם קְדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהוּ
יִשְׂרָאֵל וְעֲלֵיהוּ אֲתַמַר (חִבְקוּק ג ב) יְהוָה שְׁמַעְתִּי
שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי.

דְּכָר נְבִיאִים כָּלְהוּן הָוֹה לוֹן אֲתַר יְדִיעַ וְזָמַנָא
יְדִיעַ אֲבָל מֹשֶׁה לֹא הָוֹה לִיהָ אֲתַר יְדִיעַ,
וְלֹא זָמַנָא יְדִיעַ אֲלֹא בְּכָל אֲתַר הָוֹה מִסְתַּכֵּל,
וְלֹא הָוֹת מִטְרוּנִיתָא מִתְּפַסֵּיא מִנְּהָ בְּכָל תְּקוּנָא.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה.
ב' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אור יְהוָה.
ג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ יְהוָה.
ד' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם
יְהוָה. ה' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא
הָאָרֶץ יְהוָה. ו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
יְהי מֵאֲרֶת יְהוָה. ז' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח' -
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה.
ט' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ
יְהוָה. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה
נִתְּמִי יְהוָה.

אֵלֶּיז הם ל"ב אלהים של בראשית
שָׁהם פְּנֵד ל"ב שְׁבִילִים. א' -
בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת. ב' -
וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל. ג' -
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אור. ד' - וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹר. ה' - וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר. ו' - וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לָאֹר יוֹם. ז' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ. ח' - וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ. ט' - וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. י' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם. יא' - וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ. יב' - וַיֵּרָא
אֱלֹהִים פִּי טוֹב. יג' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' - וַיֵּרָא
אֱלֹהִים פִּי טוֹב. טו' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי מֵאֲרֶת. טז' - וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת שָׁנִי. יז' - וַיִּתֵּן אֶתֶם
אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. יח' -
וַיֵּרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב. יט' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם. כ' - וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם. כא' - וַיֵּרָא
אֱלֹהִים פִּי טוֹב כַּב' - וַיִּבְרָךְ אֶתֶם
אֱלֹהִים לָאֹמֶר. כג' - וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' - וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת חִית. כה' - וַיֵּרָא
אֱלֹהִים פִּי טוֹב. כו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
נַעֲשֶׂה. כז' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם. כח' - בְּצִלְמֵם אֱלֹהִים בְּרָא
אֶתֹו. כט' - וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים
וַיֹּאמֶר. ל' - וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים
פְּרוּ וּרְבוּ. לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶת פֶּל. א' - וַיִּכְלֵם אֱלֹהִים בְּיוֹם

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה. ב וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי אור יְהוָה. ג וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ יְהוָה. ד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ
הַמַּיִם יְהוָה. ה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
יְהוָה. ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי מֵאֲרֶת יְהוָה. ז
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה. ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
פְּרוּ וּרְבוּ יְהוָה. י וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי
יְהוָה.

אֵלֶּיז אנון ל"ב אלהים דבראשית, דאנון לקבל
ל"ב שבילין. א' בראשית ברא אלהים
את. ב' ורוח אלהים מרחפת על. ג' ויאמר
אלהים יהי אור. ד' וירא אלהים את האור.
ה' ויבדל אלהים בין האור. ו' ויקרא אלהים
לאור יום ז' ויאמר אלהים יהי רקיע. ח' ויעש
אלהים את הרקיע. ט' ויקרא אלהים לרקיע
שמים. י' ויאמר אלהים יקוו המים. יא' ויקרא
אלהים ליבשה ארץ. יב' וירא אלהים כי טוב.
יג' ויאמר אלהים תדשא הארץ. יד' וירא
אלהים כי טוב. טו' ויאמר אלהים יהי מארת.
טז' ויעש אלהים את שני. יז' ויתן אתם אלהים
ברקיע השמים. יח' וירא אלהים כי טוב. יט'
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם. כ' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
אֶת הַתַּנִּינִם. כא' וַיֵּרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב כַּב'
וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים לָאֹמֶר. כג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חִית. כה'
וַיֵּרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב. כו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה.
כז' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. כח' בְּצִלְמֵם
אֱלֹהִים בְּרָא אֶתֹו. כט' וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים
וַיֹּאמֶר. ל' וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. לא'
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי. לב' וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת פֶּל. א' וַיִּכְלֵם אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. ב'
פְּרוּ וּרְבוּ. לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי. לב' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת פֶּל. א' - וַיִּכְלֵם אֱלֹהִים בְּיוֹם

השביעי. ב' - וַיִּכְרֹךְ אֱלֹהִים אֶת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' - אֲשֶׁר בָּרָא
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

אֵלֶּי הַשְּׁלֹשָׁה עֹלָיִם עַל כָּל ל"ב
אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. וְזֶה
סוּד (שְׁמוֹת ג') וַיִּרְא אֱלֹו מִלְּאֶפֶס ה'
בְּלַבַּת אֵשׁ. בְּלַבַּת הָאֵשׁ שֶׁל
הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ (יִשְׁעִיָּה סג) כִּי יוֹם נִקְּם
בְּלַבִּי. וּבָהֶם פּוֹעֲלִים אַרְבָּעִים
וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל יְהוָה כֶּסֶם,
וְכֻלָּם נִכְלָלִים בְּכַת שֶׁבַע, וְהֵם
שֶׁבַע שְׁמוֹת שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת אֲבָג יִתְּן קִרְע שֶׁטֶן נֶגֶד
יֶכֶש בִּטְר צֵתָג חֶקֶב טֵנַע יֶגֶל פּוֹק
שֶׁקוּ צִית. עֲלֵיהֶן נֶאֱמַר (תְּהִלִּים קיט)
שֶׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֵתִיךָ. וּבָהֶם

וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים.
וַעֲקֹב שֶׁהֵצִיל אוֹתוֹ מַעֲשׂוֹ בְּגִלוֹת,
שֶׁשֶׁם פֶּת שֶׁבַע. וְכֹל זֶה הֵיךְ יוֹדֵעַ
וַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהֵיךְ מְזַכֵּר
אֲדֹנָי אֵל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שֶׁהוּא הַאֲדוֹן שְׁשׁוֹמֵר אוֹתוֹ אֶת
אֲדֹנָי בְּגִלוֹת. כִּנְגֵד שֶׁבַע הַשְּׁמוֹת
הַלְלוּ הֵם שֶׁבַע יְמֵי בְרָאשִׁית.
וְהֵן אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
לְבוֹשִׁים לַעֲשׂוֹר הָאֲמִירוֹת, (וַעֲשׂוֹר
אֲמִירוֹת) וְשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים שֶׁל
מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית וְשִׁלְשָׁה אֱלֹהִים
שֶׁל וַיְכַלּוּ, עוֹלָה הַכֹּל מ"ה,
לְהִרְאוֹת שֶׁשֶׁם קְבוּר בְּגִלוֹת הֵהוּא
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַאֲמָרוּ ל"י מ"ה שְׁמ"ו
מ"ה, וְזֶה יו"ד ה"א וַאֲמָרוּ ה"א,
וְשִׁלְמוֹת הַלֵּילָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים,
שֶׁהֵינּוּ ע"ב בַּחֲשׁבוֹן בְּלִיל, בּוֹ
מֵאִיר מ"ה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ
שֶׁל הַגְּלוֹת, שֶׁהוּא קְבוּרָה שֶׁל
הַשְּׂכִינָה.

וּבְשִׁיבָא לֵיל הַגְּאָלָה שְׁלוֹ, מֵאִיר
לוֹ מ"ה שֶׁהוּא שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ.
בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּן שׁוֹאֵל לְאֲבִיו מַה
נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת,
שֶׁבּוֹ (שֵׁם ל) מְשֻׁמִּים הֵיטֵה ה' רָאָה
אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. וְאִם יִתְמַהֵמָה
לִנְו. אֲבָג יִתְּן - וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּג"י (שֵׁם ל) ד)

וַיִּכְרֹךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' אֲשֶׁר בָּרָא
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

אֵלֶּי תִלְתָּא סְלִקִין עַל כָּל ל"ב אֱלֹהִים בְּעוֹבְדָא
דְּבְרָאשִׁית. וְדָא רְזָא (שְׁמוֹת ג ב') וַיִּרְא אֱלֹו
מִלְּאֶפֶס ה' בְּלַבַּת אֵשׁ. בְּלַבַּת אֵשׁ דְּאוּרִיתָא. וְדָא
אִיהוּ (יִשְׁעִיָּה סג ד') כִּי יוֹם נִקְּם בְּלַבִּי, וּבַהוּן פּוֹעֲלִים
מ'ב אֲתוֹן (בְּמִדְבָר יב ט) דִּיהו"ה בָּם וְכִלְהוּ אֲתַפְלִילִן
בְּכַת שֶׁבַע וְאֲנוּן שֶׁבַעָה שְׁמָהֶן דְּאַרְבָּעִין וְתַרְיִן
אֲתוֹן. אֲבָג יִתְּן קִרְע שֶׁטֶן נֶגֶד יֶכֶש בִּטְר צֵתָג
חֶקֶב טֵנַע יֶגֶל פּוֹק שֶׁקוּ צִית. עֲלֵיהֶן אֲתַמַּר
(תְּהִלִּים קיט סוד) שֶׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֵתִיךָ. וּבַהוּן (בְּרָאשִׁית ל) ג'
וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים.

וַעֲקֹב דְּשִׁזִּיב לִיה מַעֲשׂוֹ בְּגִלוֹתָא דְתַמָּן פֶּת
שֶׁבַע וְכָל דָּא הוּהוּ יָדַע וַעֲקֹב בְּרוּחַ
קְדָשָׁא וְהוּהוּ אֲדָפִיר אֲדֹנָי לְגַבִּי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
הוּא דְאִיהוּ אֲדוֹן דְנָטִיר לִיה לְאֲדֹנָי בְּגִלוֹתָא.
לְקַבֵּל שֶׁבַע שְׁמָהֶן אֱלִין אֲנוּן שֶׁבַעָה יוֹמֵי
בְרָאשִׁית. וְאֲנוּן מ'ב אֲתוֹן לְבוֹשִׁין לַעֲשׂוֹר
אֲמִירָן, (וַעֲשׂוֹר אֲמִירוֹת) וְתִלְתִין וְתַרְיִן אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא
דְּבְרָאשִׁית, וְתִלְתִּי אֱלֹהִים דְּוַיְכַלּוּ סְלִיק כְּלָא
מ'ה, לְאַחֲזָאָה דְתַמָּן קְבוּר בְּגִלוֹתָא הֵהוּא
דְאֲתַמַּר בִּיה (שְׁמוֹת ג א') וַאֲמָרוּ ל"י מ"ה שְׁמ"ו
מ"ה, וְדָא יו"ד ה"א וַאֲמָרוּ ה"א, וְשִׁלְיִמוֹ
דְלֵילָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים, דְהֵינּוּ שֶׁבַעִין וְתַרְיִן
בַּחֲשׁבוֹן בְּלִיל בִּיה נְהִיר מ"ה דְאִיהוּ שְׁמָא
מְפָרֵשׁ דְגְלוֹתָא, דְאִיהוּ קְבוּרָא דְשְׂכִינָתָא.

וְכַד יִיתִי לֵיל פְּרָקְנָא דִילָה, אֲנַהִיר לִיה מ"ה
דְאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ. כִּהֵהוּא זְמַנָּא בֵּן
שׁוֹאֵל לְאֲבִיו מַה נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל
הַלֵּילוֹת דְבָה (שֵׁם ל) ג') מְשֻׁמִּים הֵיטֵה ה' רָאָה
אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. (חֲבֻקוֹק ב ג') וְאִם יִתְמַהֵמָה חֶפְהָ
לוֹ. אֲבָג יִתְּן (דְּבָרִים ל ד) וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּג"י (שֵׁם ל) ד)

חֶפְהָ לוֹ. אֲבָג יִתְּן - וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּג"י תּוֹרָה צְנוּהָ. לְנוּ מַשָּׁה צְפוּן בַּתּוֹרָה. קִרְע שֶׁטֶן - קר"ע

תורה צוה. לנו משה צפון באורייתא. קרע שטן קר"ע דאיהו בימא, דאתמר ביה (ד) קלג ע"ב) (בראשית א' ו) יהי רקיע בתוך המים. י' מן רקיע איהו עקר יחודא ובה קרע ימא. ויהי מבדיל שט"ן דאיהו מבדיל בין מים למים.

אבג ית"ץ בראשית אב"ג תש"ר באתון א"ת ב"ש. קרע שטן יהי רקיע ביומא תננא. נגד יכש יומא תליתאה. (שמות לד') נגד כל עמף אעשה נפלאות. בטר צתג ביומא רביעאה ביה תבר נהורין והחשיף לון. הדא הוא דכתיב (ישעיה כד כג) וחפרה הלכנה ובושה החמה.

חקב טנע ביומא חמישאה נפקו זרעי דאילנין בגין דאיהו ח"ק בט"ן ואיהי ה' דאתמר בה (שמות ב ג) ותשם בה את הילד. ותשם בסוף דאורייתא, בגין לכסאה ליה בגלותא דעלה אתמר (שם א כב) כל הבן הילוד היארה תשליכהו. דאיהו נהורא דאורייתא דאיהו אור, תשליכהו. וכל הבת דאיהי נר מצוה תורה שבעל פה, תחיון. כל אלין דיתגדלון בה. בגין דהוה עתיד לאפקא מושיע. ולא עבדו הכי המילדות דאנון מארי מתניתין, ותחיינן את הילדים. בגין דהוה דחלין מקודשא בריהו הוא הדא הוא דכתיב (שם פסוק יז) ותיראן המילדות את האלהים וגו'. ובהאי בן הילוד היארה ביה תשלי"כהו. (דניאל יב ג) והמשפלים יזהרו פזיהו הרקיע וגו'.

ביומא שתיתאה אלף שתיתאה ביה יגל פזק ביה יג"ל פורקיין זר"ע קדושי"ם ועלה אתמר (בראשית לא מז) יגר שהדותא. ויעקב קרא לו גלעד. וצדיק איהו עני ותריין משיחין יקומון כגונא דא, חד לקבל בית ראשון דאיהי ה' עלאה, ותננא לקבל בית שני דאיהי ה' תתאה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מ"ה מן משה דשליט ורכיב עליהו. ע"ב תלין מן יהו"ה

שהוא בים, שנאמר בו יהי רקיע בתוך המים. י' מן רקיע הוא עקר היחוד ובו קרע את המים. ויהי מבדיל, שט"ן, שהוא מבדיל בין מים למים.

אבג יתץ - בראשית אב"ג תש"ר באותיות א"ת ב"ש. קרע שטן - יהי רקיע ביום השני. נגד יכש - היום השלישי, נגד כל עמף אעשה נפלאות. בטר צתג - ביום הרביעי, בו שבר האורות והחשיף להם, זהו שכתוב (ישעיה כד) וחפרה הלכנה ובושה החמה. חקב טנע - ביום החמישי יצאו הזרעים של האילנות, משום שהוא ח"ק בט"ן, והיא ה' שנאמר בה (שמות ב) ותשם בה את הילד. ותשם בסוף של התורה כדי לכסותו בגלות, שעליו נאמר (שם א) כל הבן הילוד היארה תשליכהו.

שהוא אור התורה, שהוא אור, תשליכהו. וכל הבת, שהיא נר מצוה, תורה שבעל פה - תחיון. כל אלו שיתגדלו בה, משום שהיה עתיד להוציא מושיע. ולא עשו כף המילדות, שהם בעלי המשנה, ותחיינן את הילדים, משום שהיו פוחדות מן הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (שם) ותיראן המילדות את האלהים וגו'. ובבן הזה הילוד היארה בו תשלי"כהו. והמשפלים יזהרו פזיהו הרקיע וגו'.

ביום הששי אלף הששי, בו יגל פזק, בו יג"ל פירקן זרע קדושים, ועליו נאמר (בראשית לא) יגר שהדותא, ויעקב קרא לו גלעד. והצדיק הוא עני. ושני משיחים יקומו כף, אחד כנגד בית ראשון, שהיא ה' העליונה, והשני כנגד בית שני, שהיא ה' התחתונה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מ"ה מן משה ששולט ורוכב

עליהם. ע"ב תלויים מן י"הוה י"הוה י"הוה ארבע פנים של אריה, ארבע של שור וארבע של נשר, והם עולים אלף ומאתים, ובהו רוכב מ"ה חיה של אדם שהוא משה.

והכל מתעכב עד שיבא שילה שהוא משה בגימטריא מ"ה, ארבעים וחמש שנים אחר אלף ומאתים שנים. וכל הארבע אותיות יורדות בצדיק ונקשרות בו, משום שהוא קשר של חוד, ומי הוא? יהו"ה העמוד האמצעי מאיר בצדיק, להקים בו את השכינה שהיא אדנ"י, דין בגלות.

ומשום שהצדיק נקשר בגבורה שמשם העשר, השמאל דוחה, ולא יגאל משם עד שיתקשר הצדיק בימין, שהוא עני וחכם, ששם הצדיק הוא מספן וחכם, ומלט הוא את העיר בחכמתו. מי העיר? זו ירושלים, שנאמר בה ונלפדה העיר, ולא ימות משיח. ומשום ענייתו וחכמתו יציל את הקריה, משום שהוא עני וחשוב כמת.

ועתידים שלא ישארו בתורה אלא אחד מעיר ושנים משפחה. אחד מעיר - שמגן על הקריה, וזה שילה, שדרגתו העמוד האמצעי. ושנים משפחה - שני משיחים מהצד של שני עמודי האמת שהגנו על משפחה שהם עשירים בתורה ובנבואה. והאחרים כלם עניים בתורה ובנבואה. ובזכות שלשת אלה, ובעני שלחם, ינצלו ממיתה וצרות ויפקד ברחמים. ומשום זה שמאל דוחה וימין מקרבת.

שקן צית - פיום השביעי, שהוא האלף השביעי, בה קץ הימין. וסוד הדבר - כוז"ו במוכס"ז נאמר (רות א) ויגאלתיך אנכי חי ה'

יהו"ה יהו"ה ארבע אנפין דאריה וארבע דשור וארבע דנשר. ואנון סלקין אלף ומאתן ובהו רכיב מ"ה חיה דאדם דאיהו משה.

ובלא אתעכב עד דיייתי שילה דאיהו משה בגימטריא מ"ה, ארבעין וחמש שנין בתר אלף ומאתן שנין. וכלהו ארבע אתון נחתין בצדיק ואתקשרן ביה, בגין דאיהו קשורא דיהודא. ומאי ניהו יהוה עמודא דאמצעיתא, נהיר בצדיק לאקמא ביה לשכינתא דאיהי אדנ"י דין בגלותא.

ובגין דצדיק אתקשר בגבורה דמתפן עותרא, שמאל דוחה ולא יפרוק מתפן עד דיתקשר צדיק בימינא, דאיהו עני וחכים דתפן צדיק איהו (קהלת ט טו) מספן וחכם, ומלט הוא את העיר בחכמתו. מאי העיר דא ירושלים, דאתמר בה (זכריה יד ב) ונלפדה העיר, ולא ימות משיח. ובגין ענייתה וחכמתה ישיזב לקרתא בגין דאיהו עני וחשוב פמת.

ועתידין באורייתא לא ישתארון אלא (ירמיה ג יד) אחד מעיר ושנים משפחה. חד מעיר דאגין על קרתא ודא שילה דדרגה עמודא דאמצעיתא, ותרי משפחה, תרין משיחין מסטרא דתרי סמכי קשוט, דאגיננו על משפחה דאנון עתירין באורייתא ובנבואה. ואחרנין פלהו עניים באורייתא ובנבואה. ובזכות אלין תלת ובעניותא דילהון ישתזבון ממייתא ועאקו ויפקד ברחמי. ובגין דא שמאל דוחה וימין מקרבת.

שקן צית ביומא שביעאה דאיהו אלף שביעאה, בה קץ הימין. ורזא דמלה כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, י"י אלהינו י"י. אלהינו הוא שכינתא עלאה, עליה אתמר (רות ג

כוז"ו, י"י אלהינו י"י. אלהינו היא השכינה העליונה, עליה

שכבי עד הבקר, וזהו כי יום נקם בלבי ועוד, ללב"י גליתי. זה השם של שבועים ושנים שמות בו נבנה בית המקדש שהוא זרוע ימין, ובו נבנה העולם שהיא שכינה. זהו שפתיוב (תהלים טב) אמרתי עולם חסד יבנה, והוא חסד, שבועים ושנים שמות, ועליהם נאמר הנה ה' רכב על ע"ב קל וקא מצרים. ע"ב זה י"ה יהו"י יהו"ה. הרי פאן עשר אותיות, ועולות לשבעים ושפים בחדש שבון, ותלויים מהם שבועים ושנים שמות, ואלו הם.

והו"י יל"י סי"ט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע יז"ל מב"ה הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה וה"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"ם יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם וה"ו אנ"י וה"ו ראשי תבות וא"ו, שלש עשרה מדות של רחמים, עליהם נאמר (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצך.

ואלו הם שלש עשרה מדות הרחמים שפרת עם משה להוציא בהם את ישראל מן הגלות, ויש בהם שבועים ושפים תבות, שהן חסד זרוע ימין, ובהם מאתים ושש עשרה אותיות בחדש שבון גבורה. ואותן התבות נכנעות תחת התבות, וזהו ויעבר, ע"ב רי"ו. וזהו הנה ה' רכב על עב קל. וזהו י"ה יהו"י יהו"ה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והן עשרים ושש אותיות, ויוצאות מן י"ה יהו"י יהו"ה, וזהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל.

וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר. ודא איהו (ישעיה סג ד) כי יום נקם בלבי ועוד ללב"י גליתי, דא שמא דע"ב שמחן, ביה אתבני בי מקדשא דאיהו דרועא ימינא, ובה אתבני עלמא דאיהו שכינתא. דדא הוא דכתיב (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יבנה, ואיהו חסד ע"ב שמחן. ועליהו אתמר (ישעיה יט א) הנה ה' רכב על ע"ב קל וקא מצרים. ע"ב דא י"ה יהו"י יהו"ה, הא הקא עשר אתון וסלקי ע"ב בחדשבון. ותלין מנהון ע"ב שמחן. ואלין אנון. והו"י יל"י סי"ט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע יז"ל מב"ה הר"י הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"ם יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם. והו"י אנ"י והו"י, ראשי תבין וא"ו, י"ג מכילן דרחמי, עליהו אתמר (ישעיה נד ז) וברחמים גדלים אקבצך.

ואלין אנון תלת עשר מכילן דרחמי דכרת ברית עם משה, לאפקא בהון לישראל מן גלותא. ואית בהון ע"ב תבין דאנון חסד דרועא ימינא, ובהון רי"ו אתון בחדשבון גבורה. ואנון אתון מתפפין תחות תבין, ודא איהו (שמות לד ו) ויעבר ע"ב רי"ו. ודא איהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל. ודא איהו י"ה יהו"י יהו"ה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואנון כ"ו אתון ונפקין מן י"ה יהו"י יהו"ה ודא איהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל.

בְּאוֹתוֹ זְמַן, (שם מב יג) ה' כַּגְבוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קִנְאָה יִרְעֵ אֶף אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר. יִרְעֵ - בְּתַקִּיעָהּ, וְזֶה רְבִיעֵ. יִצְרִיחַ - בְּשִׁבְרִים, וְאֵלּוֹ שְׁנֵי גֵרְשִׁין. עַל אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר - בְּתַרְוּעָה, וְזוֹהִי שְׁלֵשֶׁלֶת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שׁוֹפֵר מְהַפֵּךְ קִדְמָא, זָקָף קִטְוֹן, זָקָף גְּדוּל. מַה זֶה מְהַפֵּךְ? אֵלּא מְהַפֵּךְ מִמְשַׁלֵּת הָאֲמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, לְמִמְשַׁלֵּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וּבְאוֹתוֹ זְמַן וְהַפְּכָתִי אֲבָלָם לְשִׁשׁוֹן. זָקָף גְּדוּל זָקָף קִטְוֹן. וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְקַיֵּם (ישעיה ס) הַקְּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָהּ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, אִם זָכוּ - אֲחִישְׁנָהּ, וְאִם לֹא זָכוּ - בְּעֵתָהּ, בְּעַת ה'.

צָרִיךְ לְדַעַת מַה זֶה עֵתָהּ שְׁעֲלִיָּה נֶאֱמַר (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת לַה' הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ, וְזֶה יֵשׁ עֵת וְיֵשׁ עֵת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ויקרא טז) וְאֵל יִבֹּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וּמִשׁוּם זֶה אָמַר (קהלת ד) עֵת לְבַכּוֹת וְעֵת לִשְׂחֹק. וְסוּד הַדְּבָר - מִיָּד שְׂיָבֵא בְּכֵיָה, עֵת שֶׁל דִּחּוּק לְיִשְׂרָאֵל, מִיָּד יִהְיֶה לָּהֶם עֵת גְּאֻלָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ירמיה ל) עֵת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה יִנְשַׁע. שְׁהָרִי רְבִים הֵיוּ עֵתוֹת שֶׁל צָרָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים ט) מִשְׁגָּב לַעֲתוֹת בַּצָּרָה.

מִי יְכוֹל לְדַעַת הָעֵת הַזֶּה הִיא בִּינֵיהֶם? אֵלּא עֵת שֶׁל בְּכֵיָה הִיא, וְסוּד הַדְּבָר - בְּבִכִּי יָבֵאוּ. בְּבִכִּי שֶׁל דְּלוֹת, שְׁכַף עוֹלָה חֲשׁוּבֹן בְּבִכִּי כְּחֲשׁוּבֹן ד"ל. וְכִיּוֹן שְׂרָאָה מִשֶּׁה הַדִּחּוּק הַזֶּה שֶׁל דְּלוֹת לְיִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בּוֹ וְהִנֵּה נֶעַר בְּכָה. מִיָּד מַה פְּתוּב אַחַר בְּכֵיָה? וּתְחַמֵּל עָלָיו, בְּפִדוּת. וְסוּד הַדְּבָר - וְיִתְמַהֲמַה וְיִחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וּבְיָד אִשְׁתּוֹ שְׁתֵּי בְּנֹתָיו בְּחִמְלַת ה' עָלָיו. שְׁכַף עֲתִידִים לְהִיֹּת בְּדוֹר שֶׁל הַגְּלוּת

בְּהוֹיָא זְמַנָּא (שם מב יג) ה' כַּגְבוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קִנְאָה יִרְעֵ אֶף יִצְרִיחַ עַל אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר. יִרְעֵ, בְּתַקִּיעָהּ וְדָא רְבִיעֵ יִצְרִיחַ, בְּשִׁבְרִים, וְאֵלִין שְׁנֵי גֵרְשִׁין. עַל אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר בְּתַרְוּעָה, וְדָא שְׁלֵשֶׁלֶת וְהָא אוֹקְמוּהָ. בְּהוֹיָא זְמַנָּא שׁוֹפֵר מְהַפֵּךְ קִדְמָא, זָקָף קִטְוֹן, זָקָף גְּדוּל. מַאי מְהַפֵּךְ אֵלּא מְהַפֵּךְ מִמְשַׁלֵּת דְּאֲמִין דְּעֵלְמָא, לְמִמְשַׁלֵּת דְּיִשְׂרָאֵל. וּבְהוֹיָא זְמַנָּא (ירמיה לא יג) וְהַפְּכָתִי אֲבָלָם לְשִׁשׁוֹן. זָקָף גְּדוּל זָקָף קִטְוֹן. וּבְהוֹיָא זְמַנָּא יִתְקַיֵּם (ישעיה ס כב) הַקְּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָהּ. וְהָא אוֹקְמוּהָ אִם זָכוּ אֲחִישְׁנָהּ, וְאִם לֹא זָכוּ בְּעֵתָהּ, בְּעַת ה'.

צָרִיךְ לְמַנְדַּע מַאי עֵתָהּ דְּעֵלָה אֲתַמַּר (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת לַה' הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ. וְהָאִי אֵית עֵת וְאֵית עֵת, הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (ויקרא טז ב) וְאֵל יִבֹּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וּבְגִין דָּא אָמַר (קהלת ג ד) עֵת לְבַכּוֹת וְעֵת לִשְׂחֹק. וְרָזָא דְּמִלָּה מִיָּד דִּיִּיתִי עֵת דְּבְכֵיָה עֵת דְּדִחּוּקוֹ לְיִשְׂרָאֵל, מִיָּד יִהְיֶה לוֹן עֵת פְּרָקְנָא. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (ירמיה ל ז) עֵת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה יִנְשַׁע. דְּהָא סְגִיָּאִין הוּוּ עֵתִין דְּעֵאקוֹ, הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (תהלים ט) מִשְׁגָּב לַעֲתוֹת בַּצָּרָה.

מַאֲן (דף קלד ע"א) יְכִיל לְמַנְדַּע הִיא עֵת בִּינֵיהוּ, אֵלּא עֵת דְּבְכֵיָה אִיהוּ. וְרָזָא דְּמִלָּה (ירמיה לא ח) בְּבִכִּי יָבֵאוּ. בְּבִכִּי דְּדְלוֹת דְּכַף סְלִיק חֲשׁוּבֹן בְּבִכִּי, כְּחֲשׁוּבֹן ד"ל. וְכִיּוֹן דִּחּוּזָא מִשֶּׁה הִיא דוּחְקָא דְּדְלוֹת לְיִשְׂרָאֵל, אֲתַמַּר בֵּיהּ (שמות ב ו) וְהִנֵּה נֶעַר בְּכָה. מִיָּד מַה פְּתִיב בְּתַר בְּכֵיָה וּתְחַמֵּל עָלָיו בְּפְרָקְנָא. וְרָזָא דְּמִלָּה (בראשית יט טז) וְיִתְמַהֲמַה וְיִחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וּבְיָד אִשְׁתּוֹ וּבְיָד שְׁתֵּי בְּנֹתָיו בְּחִמְלַת ה' עָלָיו. דְּהִכִּי עֲתִידִין לְמַהוּי בְּדָרָא דְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה כְּאֲנוּן

האחרונה, כמו אותם אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו - מן הגלות. וינחהו - ממי המבול.

ועוד, והנה נער בוכה ב"ו כ"ה, שנאמר בו ויפן כ"ה וכ"ה. והוא כלול מחמשים שערים של בינה שנמסרו למשה, ובהם ויף את המצרי, ובהם הנה חמשים מפות במצרים, ועליהם נאמר מי ירפא לך. זהו שכתוב מחצתי ואני ארפא. במה שחצתי את המצריים, אני ארפא לך. ובשביל זה מה אעידך. ושלמות הכתוב - הבת ירושלים, מה אשנה לך ואנחמך, כי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

באותו זמן מתעורר משיח, שהוא כמו נח שנאמר בו זה ינחמנו מפעשנו, שהוא כבוד המלאכה. ומעצבון ידינו, שנאמר בהם אשר עבדו בהם בפרך. וזהו אתנח, את האלהים התהלך נח (בראשית ח). ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותבין שאור וחמץ.

וישאר ישראל סלת נקיה, שעליהם נאמר (דברים כה) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. שהם שנשארו ממי המבול שנאמר בהם ומחיתי את כל היקום, שהם היו עומדים על ישראל בחמש, משום שהם ראשים עליהם בגלות. ומיד שנמחו, יושב הקדוש ברוך הוא על כסאו, שנשבע שבועה שלא ישב על כסאו עד שימחו מן העולם. זהו שכתוב כי יד על פס יה מלחמה וגו'. וזהו אתנח יתיב. באותו זמן שיושב על הפסא, ימחל לישראל מפל החטאים

אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו מן גלותא. וינחהו ממיא דטופנא.

ועוד והנה נער בוכה ב"ו כ"ה דאתמר ביה (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה. ואיהו פלילא מחמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה, ובהון ויף את המצרי. ובהון מהא חמשין מהאן במצרים, ועליהו אתמר (איכה ב יג) מי ירפא לך. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) מחצתי ואני ארפא. במאי דמחצתי למצראי אני ארפא לך. ובגין דא (איכה ב יג) מה אעידך. ושלמימו דקרא הבת ירושלים, מה אשנה לך ואנחמך. פי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

בההוא זמנא אתער משיח דאיהו כגונא דנח דאתמר ביה (בראשית ה כט) זה ינחמנו מפעשנו דאיהו כבוד המלאכה. ומעצבון ידינו דאתמר בהון (שמות א יד) אשר עבדו בהם בפרך. ודא איהו אתנח, (בראשית ו ט) את האלהים התהלך נח. (תהלים קד לה) ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותבין שאור וחמץ.

וישתארון ישראל סלת נקיה, דעליהו אתמר (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. דאנון דאשתארו ממי טופנא דאתמר בהון, (בראשית ז ד) ומחיתי את כל היקום, דאנון הוו קימין על ישראל בחמס בגין דאנון רישין עליהו בגלותא. ומיד דאתמחון יתיב קדשא בריה הוא על פרסה דאמאה אמי דלא יתיב על פרסה עד דיתמחון מעלמא. הדא הוא דכתיב (שמות יז טז) כי יד על פס יה מלחמה וגו'. ודא איהו אתנח יתיב.

בההוא זמנא דיתב על פורסיא ימחל לישראל מפל חובין דעבדו. הדא הוא דכתיב (דניאל ז ט) ועתיק

שעשו. זהו שכתוב ועתיק הימים יושב, לבושו כשֶׁלֶג לְבָן. לקים אם יהיו חטאיכם פשנים כשֶׁלֶג ילבינו. כסאו שביבי אש, אם יאדימו פתולע כצמר יהיו. ועוד, אם יהיו חטאיכם פשנים - מהצד של יצחק, כשֶׁלֶג ילבינו - מהצד של אברהם, שבו מתלבנין.

באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יושב על כסאו, מיד נח. ותנח התבה, שורה על הרי הקללה לעשות בהם דין, שהם הרי אררט, ההרים החשוכים של הגלות ארורים בגלות. זהו שכתוב (דברים כח) ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה.

שבאותו זמן יורדים כל הקללות על ישראל כדי שיתכפרו מחטאיכם, וכל הזכיות יורדות על הרשעים לקבל בהם שכרם, וסוד הדבר - והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. עלים - עולים הזכיות. ויורדים - יורדים החטאים. והפל עולים ויורדים בפסלם הזה. ובטעמים הוא סלם. וזהו שופר הולף רביע דרגה, שני טעמים.

באותו זמן עולה הזכות של ישראל למעלה, ויורדים חובותיהם, כמו שבארנו. מה זה עלים ויורדים? אלא מי שחטאו יורד - זכותו עולה. באותה דרגה שהורידו את השכינה עד עפר, כך יורדים אותם שהורידו אותה. וכמה שהם יורדים, כך השכינה שהיא מזלם עולה עד שמגיעה למקום שהורידו אותה משם. ומיד שעולה למקומה, מיד הקדוש ברוך הוא מקבל אותה בימין. זהו שכתוב (בראשית ח) וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה.

באותו זמן והמים היו הלוף וחסור, שהם ערב רב, עד החדש

יומין יתב לבושה כתלג חור. לקימא (ישעיה א יח) אם יהיו חטאיכם פשנים כשֶׁלֶג ילבינו. פורסייא שביבין דנור אם יאדימו פתולע כצמר יהיו. ועוד אם יהיו חטאיכם פשנים מסטרא דיצחק, כשֶׁלֶג ילבינו מסטרא דאברהם, דבה מתלבנין.

בההוא זמנא דיתבי קדשא בריך הוא על פרסה, מיד אתנח. (בראשית ח ד) ותנח התבה שריא בטורי לוטיא למעבד בהון דינא, דאנון טורי קרדו, טורין חשוכין בגלותא ארירן בגלותא קדא הוא דכתיב (דברים כח טו) ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה.

דבההוא זמנא נחתין כל לוטא על ישראל. בגין דיתכפרון מחוביהון, וכל זכון נחתין על חיביא לקבלא בהון אגריהו. ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. עולים סלקין זכון. ויורדין נחתין חובין. וכלא בהאי סלם סלקין ונחתין. ובטעמי סלם איהו, ודא איהו שופר הולף רביע דרגא תרי טעמי.

בההוא זמנא סליק זכותא דישראל לעלא, ונחית חובין דילהו כמה דאוקימנא. מאי עולים ויורדים. אלא מאן דחובה נחית, זכותה סליק. בההוא דרגא דאנחיתו לשכינה עד עפרא, כך נחתין אנון דאנחיתו לה. וכמה דאנון נחתין. כך שכינתא דאיהי מזלא דילהון סליקת עד דמטאת לאתר דאנחיתו לה, מתמן. ומיד דסליקת לאתרהא, מיד קדשא בריך הוא קביל לה בימינא קדא הוא דכתיב (בראשית ח ט) וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה. בההוא זמנא (שם פסוק ה) והמים היו הלוף וחסור, דאנון ערב רב עד החדש העשירי. בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים,

העשירי. בעשירי באחד לחדש נראו ראשי הקרים, שהם האבות, ומתעוררת זכותם על ישראל. שעד אותו זמן תמה זכות אבות משם ואילך חלה זכות אבות באותו זמן, ובכך צדיקים יראו וישמחו וגו' והרשעה פלה בעשן תכלה וגו'. בכך ודאי, שהוא חסד זרוע ימין פסא, משום שהכפסא מתתקנת בימין. זהו שפתוב והוכן בחסד פסא, ובה ותמלך אמה הוא ה' אלהינו.

באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יושב על פסא של חסד שהוא של רחמים, נאמר אל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות. באותו זמן ולא יפנה עוד מוריד.

וכך זה מצדו של עץ החיים. ומצד של העץ של טוב ורע, האתרוג דומה לצדיקים, והדס לפינונים, וערבה לרשעים. ובשכינה נאמר בה ומלכותו בכל משלה. אף על גב שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה. היא שולטת על עץ הדעת טוב ורע, מהצד שלו היא קרובה למלך.

(ומהצדדים הללו לפעמים הנקבה היא קרובה למלך). זהו שפתוב בזאת יבא אהרן אל הקדש, מצד הימין. היא לפעמים רחוקה ממנו מצד השמאל. ואל יבא בכל עת אל הקדש. מצד הימין היא לא מקבלת טמאה. טוב הוא ימין. אבל מקומה מקבלת טמאה מרע וקרות, באותו מקום אין לו קרבה. (אל הקדש, היא לא מקבלת טמאה, אבל מקומה טוב מקבלת טמאה מרע, ומאותו המקום שאין לו קרבה).

ושם צריך להקריב קרבן, וקטרת להרחיק ריח טמאה מאותו המקום, ולקרב הזכות לשמאל הגבירה, ולהרחיק משם השפחה. ומשום זה כל השמות יש בה.

דאנון אבהן ואתער זכותא דילהון על ישראל. דעד ההוא זמנא תמה זכות אבהן. מתמן ואילך חלה זכות אבהן בההוא זמנא ובכך צדיקים יראו וישמחו וגו' והרשעה פלה בעשן תכלה וגו'. בכך ודאי דאיהו חסד דרועא ימינא פורסייא. בגין דכורסיא בימינא אתתקנת. הדא הוא דכתיב (ישעיה טז ה) והוכן בחסד פסא. ובה ותמלך אמה הוא ה' אלהינו. בההוא זמנא דקודשא בריך הוא יתיב על פורסייא דחסד דאיהו דרחמי, אתמר אל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות. בההוא זמנא (שם ל כ) ולא יפנה עוד מוריד.

וכך דא מסטרא דאילנא דחיי. ומסטרא דאילנא דטוב ורע אתרוג דמי לצדיקיא, והדס לפינונים, וערבה לרשעים. ושכינתא אתמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה. אף על גב דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. איהי שלטא על עץ הדעת טוב ורע, מסטרא דילה היא קריבא למלכא. (נ"א) ומסטרון אליו לזמנין איהי נוקבא קריבא למלכא, הדא הוא דכתיב (ויקרא טז א) בזאת יבא אהרן אל הקדש מסטרא דימינא לזמנין איהי רחיקא מנה מסטרא דשמאלא ואל יבא בכל עת אל הקדש. מסטרא דימינא איהי לא מקבלה טמאה טוב הוא ימינא. אבל אתרהא מקבלא טמאה מרע ומות בההוא אתר לית ליה קריבו. (נ"א אל הקדש איהי לא מקבלא טמאה אבל אתרהא טוב מקבלא טמאה מרע ומההוא אתר דלית ליה קריבו).

ותמן צריך לקרבה קרבנא, וקטרת לרחקא ריח טמאה מההוא אתר. ולקרבה זכותא לשמאלא גבירתא ולרחקא שפחה מתמן. ובגין דא כל שמען אית בה.

שְׁנוּי מַעֲשֵׂה דָא שְׁבֵת. דְּאִיהִי כָּל עוֹבְדוּהִי כָּל פְּלֵאָחַר יָד וְרָזָא דְמַלְּהָ פְּלֵאָחַר יָד. כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק. אַחַר יָד דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא דָא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה. וּבְזַמְנָא דְאִיהִי פְּלֵאָחַר יָד לִית תַּמָּן סְגִידוּ דְאִתְמַר בֵּיהּ כָּל הַפּוֹרֵעַ פּוֹרֵעַ בְּכַרוּךְ. תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה. דְּבְזַמְנָא דְאִיהִי פְּלֵאָחַר יָד אִתְעַבִּיד זָנַב. וְעַם כָּל דָּא דְאִמְרוּ תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה בְּאַתְרָה.

אַבְרָ חוּץ מֵאַתְרָה הָיוּ זָנַב לְאַרְיוֹת וְאֵל תְּהִי רֵאשׁ לְשׁוּעֵלִים. דְּהָא צְדִיק גְּמוּר אָף עַל גַּב שְׂיָרָד מִדְּרָגָתוֹ וְנַעֲשֶׂה זָנַב לְאַרְיוֹת, עֲלִיו נֶאֱמַר (תהלים לו) לֹא רְאִיתִי צְדִיק נֶעְזֵב. מָה הַזָּנַב שְׁלוֹ? אוֹתוֹ הַקּוֹץ שֶׁל הָאוֹת ד' מִן אֶחָד, שְׁהִיא י' קִטְנָה, הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה, עֲלִיו נֶאֱמַר (משלי כד) כִּי שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם.

הָא חֲזִי גִלְגּוּל דְּאֵת ו' אִיהוּ. דְּנִפְיָק בְּשַׁעֲתָהּ, דְּעֵלָה אִתְמַר מִזֵּל שַׁעָה גוֹרָם. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מֵאַרְי מִתְנִיתִין אִין (ד' קלד ע"ב) מִזֵּל יוֹם גוֹרָם אֶלָּא מִזֵּל שַׁעָה גוֹרָם. בְּאַבְרָהָם מָה כְּתִיב בֵּיהּ כַּד אִתְּיָא בְּגִלְגּוּלָא (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר אֶל הַמָּקוֹם, כְּדִי לְהִקְדִּים אוֹתָהּ. מָה כְּתִיב בְּיִצְחָק בְּגִלְגּוּלוֹ? (שם כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂדֵה לְפָנוֹת עָרֵב. יֵצֵא אֵלֶיהָ לְשׂדֵה, מִשׁוּם שְׁנֵאֲמַר בָּהּ (ירמיה ט) מִי תִּגְנִי בַמִּדְבָּר מְלוֹן אֲרָחִים.

אֶחָד - לְהִקְדִּים לְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ בַּבֶּקֶר, וְהַשְּׁנוּי - לְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ בְּעָרֵב. מָה כְּתִיב בְּיִצְחָק? (בראשית כח) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם. פָּגַע בָּהּ. אֲשֶׁרִי מִי שְׁפּוֹגֵשׁ בָּהּ, כְּמוֹ יִצְחָק שְׁעֲלִיו נֶאֱמַר וַיִּלְךְ שָׁם. וְאוֹתָהּ לִינָה הִיא לְוִיָּה. מִיֵּד שְׁפָגֵשׁ בָּהּ, (שם לב) וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. וְעַם כָּל זֶה שְׁפָגֵשׁ בָּהּ, הִיָּה שׁוֹמֵר אוֹתָהּ וְלֹא הִתְאַחַד אִתָּה עַד שְׁבָא

שְׁנוּי מַעֲשֵׂה דָא שְׁבֵת. דְּאִיהִי כָּל עוֹבְדוּהִי כָּל פְּלֵאָחַר יָד וְרָזָא דְמַלְּהָ פְּלֵאָחַר יָד. כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק. אַחַר יָד דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא דָא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה. וּבְזַמְנָא דְאִיהִי פְּלֵאָחַר יָד לִית תַּמָּן סְגִידוּ דְאִתְמַר בֵּיהּ כָּל הַפּוֹרֵעַ פּוֹרֵעַ בְּכַרוּךְ. תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה. דְּבְזַמְנָא דְאִיהִי פְּלֵאָחַר יָד אִתְעַבִּיד זָנַב. וְעַם כָּל דָּא דְאִמְרוּ תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה בְּאַתְרָה.

אַבְרָ חוּץ מֵאַתְרָה הָיוּ זָנַב לְאַרְיוֹת וְאֵל תְּהִי רֵאשׁ לְשׁוּעֵלִים. דְּהָא צְדִיק גְּמוּר אָף עַל גַּב דְּנִחִית מִדְּרָגָה וְאִתְעַבִּיד זָנַב לְאַרְיוֹת, עֵלָה אִתְמַר (תהלים לו כה) לֹא רְאִיתִי צְדִיק נֶעְזֵב. מֵאִי זָנַב דִּילָהּ, הֵהוּא קוֹצָא דְּאֵת ד' מִן אֶחָד דְּאִיהוּ י' זְעִירָא שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה עֲלִיה אִתְמַר (משלי כד טז) כִּי שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם.

הָא חֲזִי גִלְגּוּל דְּאֵת ו' אִיהוּ. דְּנִפְיָק בְּשַׁעֲתָהּ, דְּעֵלָה אִתְמַר מִזֵּל שַׁעָה גוֹרָם. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מֵאַרְי מִתְנִיתִין אִין (ד' קלד ע"ב) מִזֵּל יוֹם גוֹרָם אֶלָּא מִזֵּל שַׁעָה גוֹרָם. בְּאַבְרָהָם מָה כְּתִיב בֵּיהּ כַּד אִתְּיָא בְּגִלְגּוּלָא (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר אֶל הַמָּקוֹם וְגו', בְּגִין לְאַקְדָּמָא לָהּ. יִצְחָק מָה כְּתִיב בֵּיהּ בְּגִלְגּוּלָא (שם כד טג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂדֵה לְפָנוֹת עָרֵב. נִפְק לְגַבְהָ לְחַקְלָא בְּגִין דְּאִתְמַר בָּהּ (ירמיה ט א) מִי יִתְנַנִּי בַמִּדְבָּר מְלוֹן אֲרָחִים.

חֲד אִקְדִּים לְפִשְׁפִּשָּׂא לָהּ בְּצַפְרָא. וְתִנְיָנָא לְפִשְׁפִּשָּׂא בָּהּ בְּרַמְשָׂא. יַעֲקֹב מָה כְּתִיב בֵּיהּ (בראשית כח יא) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם. פָּגַע בָּהּ. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּפָגַע בָּהּ, כְּגוֹן יַעֲקֹב דְּעֵלָה אִתְמַר (שם) וַיִּלְךְ שָׁם. וְהִיא לִינָה אִיהִי לְוִיָּה. מִיֵּד דְּאִיעָרַע בָּהּ (שם לב ב) וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. וְעַם כָּל דָּא דְּפָגַע בָּהּ, הִוָּה נָטִיר לָהּ וְלֹא אִתְאַחַד עִמָּה עַד דְּאִתָּא בְּעֵלָהּ. וְדָא אִיהוּ (שם)

בַּעֲלָהּ. וְזָהוּ (שם כח) וַיִּלְךָ שָׁם פִּי
בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁבִשְׂבִּילוֹ (שם לב)
וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא מִשֶּׁה
שָׂבָא בּוֹ בְּגִלְגּוּל רִוְחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.
וּמִשּׁוּם זֶה יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה הָיוּ
עוֹמְדִים בְּדִרְגָּה אַחַת בְּעִמּוּד
הָאֲמֻצְעִי, אֲבָל זֶה בְּגוֹף, וְזֶה
בְּנִשְׁמָה שְׁלוֹ. וּמִשּׁוּם זֶה אֵין
הַשְּׁעָה עוֹמְדַת לְכָל אָדָם, שֶׁהִיא
הַשְּׂכִינָה בְּלִי בַעֲלָהּ. וּמִשּׁוּם זֶה,
כְּשֶׁדִּחְקָה הַשְּׁעָה לְרַבִּי פְּדַת,
וְאָמַר, אִם תִּרְצֶה שְׂאֲחָרִיב
הָעוֹלָם, וְאֶפְשֶׁר שֶׁתִּפְּל בְּשַׁעַה שֶׁל
מְזוֹנוֹת, וְאוּלַי שֶׁתִּפְּל.

מַה זֶה וְאוּלַי? אֲלֵא וְאוּלַי אִם
יִרְצֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּפְּל
בְּשַׁעַה שֶׁל מְזוֹנוֹת. שֶׁהָרִי אֲשֶׁתּוֹ
עָשְׂתָה, וְאוּלַי אִם רוֹצֶה בַעֲלָהּ
שִׁיחֶיהָ מְקִיִּים מִה שֶׁהִיא עָשְׂתָה
בְּלִי רְשׁוֹת שֶׁל בַעֲלָהּ. וּכְמוֹ זֶה
אֵין הַשְּׁעָה עוֹמְדַת, שֶׁהִיא שְׂכִינָה,
לְאוֹתוֹ אָדָם, אֲלֵא אִם יָבֵא בְּגִלְגּוּל
בְּאוֹתוֹ הָאָדָם (בַּעֲלָהּ) שֶׁל אוֹתָהּ
הַשְּׁעָה. וְסוּד הַדְּבָר - בּוֹזֵאת יָבֵא
אֶהְרֵן אֶל הַקְּדוֹשׁ. וּבְלִי בַעֲלָהּ
נֶאֱמַר (ויקרא טז) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת
אֶל הַקְּדוֹשׁ. (שם) וְהָזֵר הִקְרִיב יוֹמֵת.
וְאֵין מִיתָה אֲלֵא עֲנִיּוֹת. וְהָזֵר הָזֵה
לֹא כָּזֵר אַחֵר שֶׁל מוֹם זָר, אֲלֵא
זָר מִבַּעֲלָהּ.

אֲשֶׁרִי מִי שֶׁנִּפְגַּשׁ בְּשַׁעַה שֶׁנִּכְרָא
מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, שֶׁלְּכָל
נִשְׁמָה יֵשׁ עֵת וְזִמְן בְּגִלְגּוּל, כְּמוֹ
שֶׁאֵמַר קַהֲלֵת (קהלת א) לְכָל זִמְן וְעֵת
לְכָל חִפְץ חִפְצֵת הַשָּׁמַיִם. וְזוֹ
הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהִיא זִמְן
וְעֵדֶן לְכָל סְפִירָה וְסְפִירָה וְלְכָל
גִּלְגּוּל וְגִלְגּוּל.

וְהִיא עֵדֶן וְעֵדֶנִים וְחֻצֵי עֵדֶן. שֶׁכָּל
הָעֵדֶנִים יָפֵה. מַה זֶה וְחֻצֵי עֵדֶן?
אֲלֵא כְּמוֹ פֶּלַג הַמְּנַחֵה, בְּשִׁמְאֵל
נִחְלַקַת לְדִין, וּבְיָמִין לְרַחֲמִים.
בְּעִמּוּד הָאֲמֻצְעִי נִשְׁלַמַת.

וְכִשְׁנִחְלַקַת בְּיָמִין וּשְׂמֵאל, נֶאֱמַר בְּהַ

כח יא) וַיִּלְךָ שָׁם פִּי בָּא הַשֶּׁמֶשׁ. דְּבִגְיָנָה (שם לב לב)
וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִיהוּ מֹשֶׁה דְּאִתָּא בִּיה
בְּגִלְגּוּלָא רִוְחָה דְּמֹשֶׁה.

וּבְגִין דָּא יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה הָיוּ קְיָיְמִי בְּדִרְגָּא חָדָא
בְּעִמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא. אֲבָל דָּא בְּגוּפָא
וְדָא נִשְׁמַתָּא לָהּ וּבְגִין דָּא לִית שַׁעְתָּא קְיָיְמָא
לְכָל בַּר נָשׁ דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא בְּלֵא בַעֲלָהּ. וּבְגִין
דָּא כַּד דְּחִיקַת לִיה שַׁעְתָּא לְרַבִּי פְּדַת וְאָמַר
אִי בָּעִית דְּאַחְרָבָה לְעֵלְמָא, וְאֶפְשֶׁר דְּנִפְּלַת
בְּשַׁעְתָּא דְּמְזוּנֵי וְאוּלַי דְּנִפְּלַת.

מַאי וְאוּלַי, אֲלֵא וְאוּלַי אִי בָּעִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא דְּנִפְּלַת בְּשַׁעְתָּא דְּמְזוּנֵי. דְּהָא אִתְּתָהּ
עֲבִיד, וְאוּלַי אִי בָּעִי בַעֲלָהּ דְּהָוִי קְיָיְמָא מַה
דְּאִיהִי עֲבִידַת בְּלֵא רְשׁוֹתָא דְּבַעֲלָהּ. וּכְגוּנָא
דָּא לִית שַׁעְתָּא קְיָיְמָא דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא לְהָהוּא
בַּר נָשׁ, אֲלֵא אִם יִיתִי בְּגִלְגּוּלָא בְּהָהוּא בַּר נָשׁ
(בַּעֲלָהּ) דְּהָהִיא שַׁעְתָּא. וְרָזָא דְּמִלָּה (ויקרא טז) בּוֹזֵאת
יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקְּדוֹשׁ. וּבְלֵא בַעֲלָהּ אֶתְמַר (ויקרא
טז) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקְּדוֹשׁ, (בַּמְדַּבֵּר א נא) וְהָזֵר
הִקְרִיב יוֹמֵת. וְלִית מִיתָה אֲלֵא עֲנִיּוֹתָא. וְהִיא
זָר לֹא כְּזֵר אַחְרָא דְּמוֹם זָר, אֲלֵא זָר מִבַּעֲלָהּ.
זְבָאָה מָאן דְּאֶעְרָא בְּשַׁעְתָּא דְּאִתְּבְּרִי מִשְׁשֵׁת
יְמֵי בְּרֵאשִׁית. דְּכָל נִשְׁמַתָּא אִית לָהּ עֵת
וְזִמְן בְּגִלְגּוּלָא. כְּמָא דְּאָמַר קַהֲלֵת (קהלת ג א) לְכָל
זִמְן וְעֵת לְכָל חִפְץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם. וְדָא שְׂכִינְתָּא
תַּתְּאָה דְּאִיהִי זִמְן וְעֵדֶן לְכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
וְלְכָל גִּלְגּוּלָא וְגִלְגּוּלָא.

וְאִיהִי (דְּנִיאֵל ז כח) עֵדֶן וְעֵדֶנִין וּפְלַג עֵדֶן. דְּכָל עֵדֶנִין
שְׁפִיר, מַאי וּפְלַג עֵדֶן, אֲלֵא כְּגוּן פְּלַג
הַמְּנַחֵה בְּשִׁמְאֵל אֶתְפְּלַגַת לְדִינָא, וּבִימִינָא
לְרַחֲמֵי, בְּעִמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אֶשְׁתְּלִימַת. וְכַד
אֶתְפְּלַגַת בִּימִינָא וּשְׂמֵאלָא אֶתְמַר בְּהַ לְאֶסְתֵּר
וְכִשְׁנִחְלַקַת בְּיָמִין וּשְׂמֵאל, נֶאֱמַר בְּהַ לְאֶסְתֵּר (אסתר ה) מַה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֻצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂ. וְהִיא

פח יהו"ה, חצי שלה יד ימין,
וחצי שלה יד שמאל. כנגד
שניהם הזכיר קהלת עשרים
ושמונה פעמים עת. זהו שפתוב
(קהלת א) עת ללדת וגו'.

ראה שלא הצליח - ונתן את
הבית את אבניו ואת עציו,
והרכיב אותו בגוף אחר, כמי
שפרכיב אילן ממין תפוחים
במין חבושים, ושם משתנה
האילן והפרי שלו. וזהו שנוי
השם. ראה שלא הצליח - עוקר
אותו משם, ומשנה אותו בכל
מעשיו מכל מה שהיה בראשונה
ומכל הצעירים שלו, וסוד הדבר
- (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו.
הן כל אלה יפעל אל פעמים
שלוש עם גבר. בקרקע ששם נטע
אותו והצליח והתפשטו פניו
ושרשיו עד אלף דור, זו השכינה.
זהו שפתוב דבר צוה לאלף דור.
ועליהם נאמר (שיר ח) האלף לך
שלמה. ואלה אלף עולמות של
פסופים שהרכיב את האדם על
כלם, וסוד הדבר - (דברים ה) ועשה
חסד לאלפים. למי? לאהביו
ולשמרי מצותו לאלף דור (שם ז).
פיון שהצליח בכל גלגול ובכלם
נטהר והצליח, נאמר בו ועשה
חסד לאלפים.

אבר לרשעים שלא מצליחים
בכל מקום, מה כתוב בהם? יפל
מצדך אלף. אין להם חלק באלף
העולמות הללו. וסוד הדבר -
(קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים
קברים ובאו וממקום קדוש
יהלכו. מה זה וממקום קדוש
יהלכו? שהרי אם הם רשעים, אז
לא הנה להם ממקום של קדשה?
אלא ודאי ובכן ראיתי רשעים,
משום הרשעות שלהם אין להם
חלק בקדשה.

מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.
ואיהי פח יהו"ה פלגו דילה יד ימין, ופלגו
דילה יד שמאל. ולקבל תרויהו אדפיר קהלת
כ"ח זמנין עת הדא הוא דכתיב (קהלת ג ב) עת
ללדת וגו'.

חזא דלא אצלה, (ויקרא יד מה) ונתן את הבית את
אבניו ואת עציו וארכיב ליה בגופא
אחרא, כמאן דארכיב אילן ממין תפוחים
במין חבושים, ותמן אשתני אילנא ואיבא
דילה. ודא איהו שנוי השם. חזא דלא אצלה
אעקר ליה מתמן, ושני ליה בכל עובדוי מפל
מה דהיה בקדמיתא ומפל ציורין דילה. ורזא
דמלה (איוב יד ב) משנה פניו ותשלחהו.

הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר
(שם לג כט). קרקע דנטע ליה תמן ואצלה
ואתפשט אנפוי ושרשוי עד אלף דור, דא
שכינתא. הדא הוא דכתיב (תהלים קה ח) דבר צוה
לאלף דור. ועליהו אתמר (שיר ח יב) האלף לך
שלמה. ואלין אלף עלמין דכסופין דארכיב
ליה לאדם על פלהו ורזא דמלה (דברים ה י) ועשה
חסד לאלפים. למאן, לאהביו ולשמרי מצותו
לאלף דור. פיון דאצלה בכל גלגולא ובכלהו
אתדכי ואצלה, אתמר ביה ועשה חסד
לאלפים.

אבר לחיבא דלא אצליחין בכל אתר מה כתיב
בהון, (תהלים צא ז) יפל מצדך אלף, לא אית
לון חולקא באלף עלמין אלין. ורזא דמלה
(קהלת ח י) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו
וממקום קדוש יהלכו. מאי וממקום קדוש
יהלכו, דהא אם אנון רשעים לא הוה לון
מאתר דקדשה. אלא ודאי כן ראיתי רשעים
בגין רשעותא דילהון לית לון חולקא בקדשה.

בין כף הנה מזדמן הזקן של
הזקנים אליו, ואמר לו, לא כל
הרשעים שוים, שיש רשע גמור,
ויש רשע שאינו גמור. הרשע
שאינו גמור יש לו חלק בקדשה
ויש לו חלק בטמאה, ששניהם
התערבו בו, ועל זה נאמר ראיתי
רשעים קברים וכאו וממקום
קדוש יהלכו, ולא אמר ראיתי
רשעים גמורים. שהרשע הגמור
אין לו חלק בקדשה ודאי.

אבל רשע שאינו גמור, יש לו
חלק בקדשה. וכדי להטהר
מהטמאה, מורידים אותו
בגלגול, ולזה אין שעה ועת וזמן
ידוע, אלא יבא כמה פעמים
בגלגול עד שיטהר מאותה
הזהמה. לאמן שהיה לו כלי של
כסף מערב במין אחר, רצה
לבררו וללבנו, מה עשה? היה
יוצק אותו בכלי כמה פעמים,
וזרקו לאש עד שהתברר
והתלבן, וסוד הדבר - (איוב כב)
אשר קמטו ולא עת נהר יוצק
יסודם.

איזה נהר? זה נהר דינור ששם
יוצק הנשמה עד שמתלבנת. ומה
זה אשר קמטו ולא עת? אלו
תשע מאות שבעים וארבעה
דורות שהתקמטו בלא עת
והסתלקו בלא עת טרם זמנם,
ונרק אותם הקדוש ברוך הוא
בגלגול על כל דור ודור, והחזיר
אותם ליסוד.

וזהו ונהר יוצק יסודם, שהם ד'
יסודות של ארבעה פרצופים,
שהם פרצוף אדם ופרצוף אריה
ופרצוף שור ופרצוף נשר,
שממנים על מים ואש ורוח ועפר.
אריה מפרכה, וגלגולו מים.
שור מפרכה, וגלגולו אש. נשר
מפרכה, וגלגולו רוח. אדם
מפרכה, וגלגולו עפר. זהו
שכתוב ואדם אל עפר ישוב.

אדהכי הא סבא דסבין קא אזדמן ליה, אמר
ליה לאו כל רשיעיא שוין, דאית רשע
גמור, ואית רשע שאינו גמור. רשע שאינו
גמור אית ליה חולקא בקדושא, ואית ליה
חולקא במסאבו, דאתערבו ביה תרויהו.
וליהאי אתמר ראיתי רשעים קברים וכאו
וממקום קדוש יהלכו. ולא אמר ראיתי רשעים
גמורים. דרשע גמור לית ליה חולקא בקדשה
ודאי.

אבל רשע דלאו איהו גמור, אית ליה חולקא
בקדשה. ובגין לאתדפאה ממסאבו
נחתין ליה בגלגולא. ולהאי לית שעתיא ועת
וזמן ידיע אלא ייתי כמה זמנין בגלגולא עד
דיתדפי מההוא זיהמא. לאומנא דהיה ליה
מאנא דכספא מערב במינא אחרא. פעא
לבררא וללבנא ליה. מה עבד היה יוצק ליה
במנא כמה זמנין, וארמי ליה בנורא עד
דאתברר ואתלבן. ורזא דמלה (איוב כב טז) אשר
קמטו ולא עת נהר יוצק יסודם.

מאי נהר דא נהר דינור דתמן יוצק נשמתא
עד דאתלבנא. ומאי אשר קמטו ולא עת.
אלין תתקע"ד דרין דאתקמיטו בלא עת
ואסתלקו בלא עת קדם זמניהו, וזריק לון
קדשא בריה הוא בגלגולא על כל דרא ודרא
וחזר לון ליסוד.

ורא איהו נהר יוצק יסודם. דאנון ארבע יסודין
דארבע פרצופין, דאנון פרצוף אדם,
ופרצוף אריה, ופרצוף שור, ופרצוף נשר,
דממנין על מיא ואשא ורוחא ועפרא. אריה
מרפכה וגלגולא דילה מיא, שור מרפכה
וגלגולא דילה אשא. נשר מרפכה וגלגולא
דילה רוחא. אדם מרפכה וגלגולא דילה
עפרא. הדא הוא דכתיב (שם לד טז) ואדם על עפר
ישוב.

על שלש חיות נאמר, הן כל אלה
יפעל אל פעמים שלוש עם גבר.
אדם צוה לאלף דור. בא רבי
שמעון לנשקו, ופרח למעלה.
אמר רבי שמעון, זקן זקן, עליך
נאמר (מלאכי ב) הלא אב אחד
לכלנו. בדיוקן שלמעלה, אבינו
שבשמים. אשרי חלקנו שזכינו
שיהיה לנו בך חלק.

ומה היה? פשתים, שנאמר בו
(שמות כח) ועשה להם מכנסי בד
לכסות בשר ערוה. אמר לו רבי
אלעזר, אם פן שהתפסטה בו
הערוה - הוא טוב! אמר לו, בני,
לא כל העריות שוים. זה לא
הקריב הקרבן הזה אלא לקרב
את ערותו לה, שנאמר בו (ויקרא
יח) איש איש אל כל שאר בשרו
לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'.
ומהי ערותו? הנהמה הרעה,
הערלה הנקבה, שערלה היא
שנאמר בה אדם הראשון מושף
בערלתו היתה.

ומהי האם של הערבוביה הרעה?
פרי העץ של טוב ורע, שנאמר
בה (בראשית א) ותקח מפריו
ותאכל ותתן גם לאישה עמה
ויאכל. ומהי? ליליית, משם
באים הערב רב, שהם מערבים
בישראל, שנאמר בהם (ישעיה א)
הוי גוי חטא, שהם זרע מרעים
בנים משחיתים וגו'. ואמרו אלה
אלהיך ישראל לעגל. ומשום זה
(בראשית ד) ואל קין ואל מנחתו לא
שעה.

והרי נאמר בקדוש ברוך הוא,
(תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו,
ונאמר פי לא אחפץ במות המת,
וקבל אותם, וכל שפן לקרבנו של
קין. אלא שהיה רצונו לרע, כמו
שנתפאר. אבל הכל היה רצונו
בקרבנו לקרב את השכינה,
לאותו שנאמר בו (דניאל י) ועתיק
הימים יושב, לבושו פשלג לבן,

תלת חיון עליהו אתמר (שם לג כט) הן כל אלה
יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. אדם,
(תהלים קה ח) צוה לאלף דור. אתא רבי שמעון
לנשקא ליה פרח לעלא. אמר רבי שמעון (דף
קלח ע"א) סבא סבא עליך אתמר (מלאכי ב י) הלא
אב אחד לכלנו. בדיוקנא דלעלא אבינו
שבשמים זפאה חולקנא דזכינא למהוי בך
חולקא.

ומאי הוה פשתים, דאתמר ביה (שמות כח מב) ועשה
להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. אמר
ליה רבי אלעזר אם פן דאתפסי ביה בשר
ערוה טוב איהו. אמר ליה פרי לאו כל עריות
שוין, האי לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא
ערוה דילה לה' דאתמר ביה (ויקרא יח ו) איש איש
אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה
אני ה'. ומאי ערוה דילה זהמא בישא ערלה
נוקבא דערלה היא דאתמר בה אדם הראשון
מושף בערלתו הוה.

ומאי ניהו אמא דערבוביא בישא, איבא
דאילנא דטוב ורע דאתמר בה (בראשית ג)
(ו) ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה
ויאכל. ומאי ניהי ליליית מתמן קא אתין ערב
רב, דאנון מערבין בישראל דאתמר בהון (ישעיה
א ד) הוי גוי חטא, דאנון זרע מרעים בנים
משחיתים וגו'. ואמרו אלה אלהיך ישראל
לעגלא. ובגין דא (בראשית ד) ואל קין ואל מנחתו
לא שעה.

והא קדשא ברוך הוא אתמר ביה (תהלים קמה ט)
ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה (יחזקאל
יח לב) פי לא אחפץ במות המת, וקביל לון כל
שפן לקרבנא דקין. אלא דהוה רעותה לביש
כמא דאתמר אבל הכל הוה רעותה בקרבנא
דילה לקרבא שכינתא להוה דאתמר ביה

ושער ראשו כְּצֶמֶר נָקִי. בַּמָּה?
בְּאוֹתוֹ שֶׁהִקְרִיב מִבְּכוֹרוֹת צֶאֱנוּ
וּמִחֻלְבֵּהֶן. וּמִשּׁוּם זֶה וַיִּשַׁע ה'
אֶל הַבַּל. וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

וּמִיָּד כְּשֶׁלֹּא הִתְקַבַּל קָרְבָּנוֹ שֶׁל
קִיץ, וַיִּחַר לְקִיץ מְאֹד. וַיֹּאמֶר ה'
אֶל קִיץ לָמָּה חָרָה לָךְ שֶׁלֹּא
הִתְקַבַּל קָרְבָּנְךָ? אִם תֵּיטִיב
מִעֲשִׂיךָ בְּגִלְגּוּל - שָׂאת לָךְ בְּעוֹלָם
וַתִּתְקַבַּל בְּתִשְׁבּוּכָה, וְאִם לֹא -
לִפְתַּח חֲטָאת רִבִּץ.

הִנֵּה כַּאֲשֶׁר אָדָם שֶׁל עֲשִׂיָּה וַיִּצְרָה,
אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, שֶׁבְּאֵרוּהָ עַל
תְּפִאֲרָתָהּ. מַה זֶה בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמִי?
שְׁתֵּי הַדְּמִיּוֹת שֶׁלוֹ לְמַעְלָה. אֵלּוּ
הֵם וְיוֹ, שְׁתֵּי וְיוֹיִן, הֵם שְׁנֵי
דְיוֹקְנֵאוֹת שֶׁל א' שֶׁהוּא הָאָדָם
שֶׁל הָאֲמִצָּע.

שֶׁהִשְׁכִּינָה הָעֲלִיּוֹנָה הִיא דְמוּת
אָדָם עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא חֲכָמָה,
וְהִשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה דְמוּת אָדָם,
שֶׁהוּא הַעֲמוּד הָאֲמִצָּעִי. וְעוֹד,
הַעֲמוּד הָאֲמִצָּעִי בְּדִיוֹקָן שֶׁל כְּתוּב,
וְזֶה אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה. וְאָדָם שֶׁל
יִצְרָה צְדִיק בְּדִיוֹקָן הַחֲכָמָה.
וּמִשּׁוּם זֶה (מַלְכִים א ה) וַיְהִי נֶתָן
חֲכָמָה לְשִׁלְמָה. שֶׁהוּא צְדִיק
בְּרִית שְׁלוֹם, שְׁלוֹם ה'. וְהִשְׁכִּינָה
הַתַּחְתּוֹנָה אָדָם שֶׁל עֲשִׂיָּה, דְמוּת
הַשְׁכִּינָה הָעֲלִיּוֹנָה.

וְעוֹד אָדָם מֵהֶצֶד שֶׁל וְאִי הוּא
אֶרֶץ אֲפִים, וְזֶה אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה,
אָדָם שֶׁל יִצְרָה, זְעִיר אֲנִפִּין
מֵהֶצֶד שֶׁל וַיִּצְרָה. יוֹיִ אֵלּוּ הֵם
הַסְּפִירוֹת שֶׁל בְּרִיאָה וַיִּצְרָה
וְעֲשִׂיָּה הַתַּחְתּוֹנִים. וְעוֹד,
בְּרִיאִית בְּרִיאָ שִׁי"ת, וְהֵם אָדָם
שֶׁל בְּרִיאָה וַיִּצְרָה וְעֲשִׂיָּה
הַתַּחְתּוֹנִים, וְאָדָם שֶׁל בְּרִיאָה
וַיִּצְרָה וְעֲשִׂיָּה הָעֲלִיּוֹנִים.

וּמִצְאָנוּ שְׁטֵמוּנִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל
חֲנוּךְ, שְׁאָדָם בְּחֻשְׁבוֹן קָטָן הוּא
תִּשְׁעָה, וְכָל סְפִירָה נִקְרָאת אָדָם,
וְהִשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה דְמוּת אָדָם.

(דְּנִיאל ז ט) וְעַתִּיק יוֹמִין יִתֵּב לְבוּשֵׁה פְתִלַּג חָרִיר
וּשְׁעָר רִישָׁה כְּעֶמֶר נֶקֶא. בְּמֵאִי, בְּהֵהוּא דְקָרִיב
(בְּרֵאשִׁית ד ד) מִבְּכוֹרוֹת צֶאֱנוּ וּמִחֻלְבֵּהֶן. וּבְגִיץ דָּא
וַיִּשַׁע ה' אֶל הַבַּל. וְהָא אֲתָמֵר.

וּמִיָּד דְלֹא אֲתִקְבַּל קָרְבָּנָא דְקִיץ, וַיִּחַר לְקִיץ
מְאֹד. וַיֹּאמֶר ה' אֶל קִיץ לָמָּה חָרָה לָךְ
דְלֹא אֲתִקְבַּל קָרְבָּנְךָ. אִם תֵּיטִיב עוֹבְדְךָ
בְּגִלְגּוּלָא, שָׂאת לָךְ בְּעִלְמָא וַתִּתְקַבַּל בְּתִיּוֹבְתָא.
וְאִם לָאו, לִפְתַּח חֲטָאת רִבִּץ.

הָא הֵכָא אָדָם דְעֲשִׂיָּה וַיִּצְרָה אָדָם דְבְרִיאָה
דְאֻקְמוּהָ עַל תְּפִאֲרָתָהּ. מֵאִי בְצַלְמוֹ בְּצַלְמִי
דְתַרִין דְיוֹקְנִין דִּילָהּ לְעֵלָא. אֵלִין אֲנוּן וְיוֹ תַרִין
וְיוֹן אֲנוּן תַרִין דְיוֹקְנִין דָּא' דְאִיהוּ אָדָם
דְאֲמִצָּעִיתָא.

דְשְׁכִינְתָא עֵלָאָה אִיהִי דְמוּת אָדָם עֵלָאָה
דְאִיהוּ חֲכָמָה. וְשְׁכִינְתָא תַתָּאָה
דְמוּת אָדָם דְאִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמִצָּעִיתָא. וְעוֹד
עֲמוּדָא דְאֲמִצָּעִיתָא בְּדִיוֹקְנָא דְכְתָר וְדָא אָדָם
דְבְרִיאָה. וְאָדָם דְיִצְרָה צְדִיק בְּדִיוֹקְנָא
דְחֲכָמָה. וּבְגִיץ דָּא (מַלְכִים א ה כו) וַיְהִי נֶתָן חֲכָמָה
לְשִׁלְמָה. דְאִיהוּ צְדִיק בְּרִית שְׁלוֹם שְׁלָם ה'.
וְשְׁכִינְתָא תַתָּאָה אָדָם דְעֲשִׂיָּה דְמוּת דְשְׁכִינְתָא
עֵלָאָה.

וְעוֹד אָדָם מִסְטָרָא דְוְאִי אִיהוּ אֶרֶץ אֲנִפִּין
וְדָא אָדָם דְבְרִיאָה אָדָם דְיִצְרָה זְעִיר
אֲנִפִּין מִסְטָרָא דְוַיִּצְרָה. יוֹיִ אֵלִין אֲנוּן סְפִירָן
דְבְרִיאָה וַיִּצְרָה וְעֲשִׂיָּה תַתָּאִין, וְעוֹד, בְּרִיאִית
בְּרִיאָ שִׁי"ת, וְאֲנוּן אָדָם דְבְרִיאָה וַיִּצְרָה
וְעֲשִׂיָּה תַתָּאִין, וְאָדָם דְבְרִיאָה וַיִּצְרָה וְעֲשִׂיָּה
עֵלָאִין.

וְאֲשְׁבַחְנָא טְמִירִין בְּסִפְרָא דְחֲנוּךְ, דְאָדָם
בְּחֻשְׁבוֹן זְעִיר תִּשְׁעָה אִיהוּ. וְכָל
סְפִירָה אֲתִקְרִיאת אָדָם. וְשְׁכִינְתָא תַתָּאָה דְמוּת

בְּרֵאשׁוֹנָה עֵלַת הָעֲלוֹת אָמַר
לְכַתֵּר נַעֲשֶׂה אָדָם, יִהְיֶה הָרֹאשׁ
מִמֶּךָ, זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר ז) רֹאשֶׁךָ
עֲלֶיךָ כַּכְרָמֶל.

הָרֹאשׁ הֵנָּה אֶחָד, וּמִצְחוֹ וּשְׂתֵי
עֵינָיִם וּשְׂתֵי אָזְנוֹיִם - הֵנָּה שֵׁשׁ,
וּשְׂתֵי פָּנִים וְחֹטֵם - הֵנָּה תִּשְׁעָ.
נַעֲשֶׂה אָדָם, הֵנָּה הִפָּה שִׁיחָהּ
עֲשִׂירִית, הַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל. אָמַר לוֹ
רַבּוֹן הָעוֹלָם, כָּל עֲמַל הָאָדָם
לְפִיחֹו, וְכָל גִּלְגּוּלָיו לְפִיחֹו,
וְאִפְשָׁר שִׁינָתֵן בְּשַׁעַה שֶׁל
מְזוֹנוֹת? אָמַר לוֹ, אֲנִי אֲשַׁתְּתֶף
עִמָּכֶם, לֹא יִהְיֶה עֲמַל בְּפִיחֹו.
בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּרָא הַכֹּל בְּלֵי עֲמַל
וּיְגִיעָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים א) ^(א)
בְּדַבְרֵי ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיּוֹ
כָּל צְבָאָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה עֲמַל הָיָה
לְמַעַלָּה וְחֶסְרוֹן שֶׁל מְזוֹן? אָמַר
לוֹ, כֵּן, שְׂאוֹתוֹ אָדָם קִדְמוֹן הָיָה
בוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן, מְשׁוּם
שֶׁעֵלַת הָעֲלוֹת לֹא הָיָה מִשְׁתַּתֵּף
שָׁם, מְשׁוּם שֶׁעַד עַכְשָׁיו לֹא הָיָה
שְׁלָם עִם נִקְבָּתוֹ. וּמְשׁוּם זֶה אָמַר
(בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהוּא
נִקְבָּה, וְהַשְׁתַּתֵּף שָׁם, שְׂאִינוֹ
שׂוֹרֵה אֵלָּא בְּמִקּוֹם שְׁלָם.

אַחַר כֵּן יָרַד לַמַּחַ, שֶׁהוּא חֲכָמָה,
וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. שֶׁהַמַּח הוּא
אֶחָד, וְנִחְלַק לְאַרְבַּעַה מַחִים -
הֵנָּה חֲמֹשׁ. וּשְׁנֵי כַּנְפֵי רֵאָה וּשְׂתֵי
כְלָיוֹת שְׁנֵיחֻשְׁבוֹת עֲמוֹ מִבְּפָנָיִם -
הֵנָּה תִּשְׁעָ. וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, זֶה
הַלֵּב, שִׁיחָהּ שְׁלָמוֹת הַכֹּל.

וְאַחַר כֵּן יָרַד לַגּוֹף וְאָמַר נַעֲשֶׂה
אָדָם. שֶׁעַל הַגּוֹף, צָוָר וְקָנָה
וּנְשׂוּט - הֵנָּה שְׁלֹשׁ, וְהַגּוֹף וּשְׂתֵי
הַזְרוּעוֹת - הֵנָּה שֵׁשׁ, וּבְרִית וּשְׂתֵי
שׂוֹקִיִם - הֵנָּה תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם
- הַעֲשִׂירִית לְכֹל, זֶה הַנִּקְבָּה. בְּכָל
מִקּוֹם הַנִּקְבָּה זֶה הִיא שְׁלָמוֹת
הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. וְכֵן הוֹלֵךְ
בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר וּבְכָל סִפִּירָה

אָדָם. בְּקִדְמִיתָא עֵלַת הָעֲלוֹת אָמַר לְכַתֵּר נַעֲשֶׂה
אָדָם יִהְיֶה רִישָׁא מִמֶּךָ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שיר ז)
רֹאשֶׁךָ עֲלֶיךָ כַּכְרָמֶל.

רִישָׁא הָא חַד. וּמִצְחָא דִּילָהּ וְתַרִין עֵינִין וְתַרִין
אוּדְנִין הָא שִׁית. וְתַרִין אַנְפִּין וְחוּטְמָא
הָא תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם הָא פּוּמָא דִּיהָא עֲשִׂירִית
כְּלָלָא דְכֹלָא. אָמַר לִיה רַבּוֹן עֲלִמָּא (קהלת ו) כָּל
עֲמַל הָאָדָם לְפִיחֹו. וְכָל גִּלְגּוּלִין דִּילָהּ לְפִיחֹו.
וְאִפְשָׁר דִּיהִיב בְּשַׁעַתָּא דְמְזוּנֵי. אָמַר לִיה אֲנָא
אֲשַׁתְּתֶף בְּכוֹ לֹא יִהְיֶה עֲמַל בְּפִיחֹו. בְּהָהוּא
זְמַנָּא בְּרָא כֹלָא בְּלֹא עֲמַל וּיְגִיעָה. הָדָא הוּא
דְכְּתִיב (תהלים לג) ^(ו) בְּדַבְרֵי ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ
פִּיּוֹ כָּל צְבָאָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וּמָה עֲמַל הָיָה לְעֵלָּא
וְחֶסְרוֹנָא דְמְזוּנָא. אָמַר לִיה אֵין דִּיהָוָא
אָדָם קִדְמוֹן הָיָה בְּנֵי עֲלָמִין וּמַחְרִיבֵן. בְּגִין
דְעֵלַת הָעֲלוֹת לֹא הָיָה מִשְׁתַּתֵּף תַּמָּן. בְּגִין דְעַד
הַשְׁתָּא לֹא הָיָה שְׁלִים בְּנוֹקְבָא דִּילָהּ. וּבְגִין
דָּא אָמַר (בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, דְאִיהוּ נִוְקְבָא
וְאֲשַׁתְּתֶף תַּמָּן דְאִיהוּ לֹא שְׂרָא אֵלָּא בְּאַתֵּר
שְׁלִים.

לְכַתֵּר נְחִית לְמַחָא דְאִיהוּ חֲכָמָה וְאָמַר נַעֲשֶׂה
אָדָם. דְמַחָא אִיהוּ חַד וְאַתְּפִלַּג לְאַרְבַּע
מַחִין הָא חֲמֹשׁ. וְתַרִין כַּנְפֵי רֵאָה וְתַרִין כְּלָיוֹן
דְאֲתַחְשִׁיבוֹ עֲמָה מְלַגָּאוּ, הָא תִּשְׁעָ וְאָמַר
נַעֲשֶׂה אָדָם דָּא לְבָא דִּיהָא שְׁלִימוֹ דְכֹלָא.

וּלְכַתֵּר נְחִית לַגּוֹפָא וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. דְגוֹפָא
עֲלָה צָוָר וְקָנָה וּנְשׂוּט הָא תִּלָּת.

וּגוֹף וְתַרִין דְרוּעִין הָא שִׁית. וּבְרִית וְתַרִין
שׂוֹקִין הָא תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם עֲשִׂירִית לְכֹלָא
דָּא נִוְקְבָא בְּכָל אֲתֵר נִוְקְבָא דָּא אִיהִי שְׁלִימוֹ
דְעֵלָּאִין וְתַתָּאִין. וְהִכֵּי אֲזִיל בְּכָל אֵבָר וְאֵבָר
וּבְכָל סִפִּירָה וְסִפִּירָה, וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. עַד

וספירה, ואמר נעשה אדם, עד שנגלגלת השכינה בכל ספירה ובכל איבר.

באותו הזמן שגשגו כל האיברים בה, כל אחד לעשר כמו זה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אחר כך יורד לארבע החיות שמהם נטל אדם שהם יהו"ה, ואמר נעשה אדם, שתהיה השכינה כלולה מכל צד. וכך יורד למטה לכל צבא השמים ואמר נעשה אדם, וכך למטה בבני אדם. ואלעזר בני, נקט את הכלל הזה בידך - שפכל מקום שאין שם שכינה, אין שם שלמות, ועלת העלות לא שרוי שם. ומשום זה האדם בלי הנקבה הוא פגום ולא שורה עליו הקדוש ברוך הוא. אמר רבי אלעזר וכל החברים של שם, אלו לא באנו לעולם אלא לשמע זאת - מספיק.

ועוד אמר רבי שמעון, הברכות אין יורדות על ביתו, ולא הנביעה, עד שהשכינה מתחברת עם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (בראשית ב) כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. למה? משום שאדם אין, שעליו נאמר (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך, ואדם לא נקרא בלי נקבה, ומשום זה כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ.

והארץ היתה תהו ובהו, וכל הבנינים היו חרבים ויבשים בלי נביעה, עד שבאה השכינה. ומשום זה (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. ותרגם אונקלוס, בכל מקום שאשרה את שכינתי. שכל הברכות מתפנסות בו.

ובשביעו נאמר כל הפורע פורע בברוך. מה זה ברוך? כ' פתר. ר' שש הספירות. הנה עשרה כלולים

דאתפלילת שכינתא בכל ספירה ובכל איבר. בהווא זמנא דאשתלימו כל אברין בה כל חד לעשר פגונא דא, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. לבתר נחית לארבע חיון דאתנטיל מניהו אדם דאנון יהו"ה. ואמר נעשה אדם לתתא לכל צבא השמים ואמר נעשה אדם. והכי לתתא בבני נשא. ואלעזר ברי נקט האי כללא בידך, דבכל אתר דלית שכינתא תמן, לית שלמותא תמן, ועלת העלות לא שריא תמן. ובגין דא איהו פר נש פגים בלא נוקבא, לא שריא קודשא בריך הוא עלה. אמר רבי אלעזר וכל חבריא דתמן אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

ועוד אמר רבי שמעון ברפאן לא נחתין על ביתיה ולא נביעו, עד דשכינתא אתחברת בקודשא בריך הוא. הךא הוא דכתיב (בראשית ב) כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. אמאי בגין דאדם אין. דעלה אתמר (יחזקאל מד ל) להניח ברכה אל ביתך. ואדם לא אתקרי בלא נוקבא, ובגין דא כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. והארץ היתה תהו ובהו. וכל בנינין הוו חרבין ויבשין בלא נביעו, עד דאתת שכינתא. ובגין דא (שמות כ כד) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. ותרגם אונקלוס בכל אתרא דאשרי ית שכינתי. דכל ברפאן ביה מתפנשין.

ובגינה אתמר כל הפורע פורע בברוך. מאי ברוך כ' פתר. ר' ראשית חכמה. ב' אמא עלאה ואמא תתאה. ו' כליל שית ספירן, הא עשר כלילן בה וכלהו מתפנשין לגבה. ראשית חכמה. ב' האם העלינה והאם התחתונה. ו' כולל

בה, וכלם מתכנסים אליה. ומשום זה נקראת בית הכנסת, הכנוס של הכל.

וכך הזוקף - זוקף בשם, וכל הפורע - פורע בברוך, שהוא שנאמר בו וברוך אל עליון, כולל עשר ספירות ממעלה למטה, שהוא מקור כל הברכות. וכל הזוקף בשם, פעמים למה? היה לו לומר, כל מי שמתפלל, כורע בברוך וזוקף בשם! למה שתי כריעות ושתי זקיפות? אלא הסוד של שתי כריעות - הראש והגוף, עד ח"י העולמים שהוא כולל שמונה עשרה חליות. וזהו עד שיתפקקו כל החליות שבשדרה, ועליה נאמר ביעקב (בראשית לב) וישתחו ארצה שבע פעמים. וכמו ששתי כריעות הם בראש וגוף שהוא ברוך, כך צריך שם שתי זקיפות.

אמר רבי אלעזר, אבא, סוד עליון יש יותר שירידת הנביעה מבפנים היא יתרה. שתי כריעות הן י"ו למי? אל ה"ה, ושתי זקיפות בה"ה להעלות ה' עם י', ה' עם ו', כמו שבית ראשון ושני שהסתלקו בשני עמודים, ועליהם נאמר (תהלים קמה) סומך ה' לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים.

אמר לו, והרי נתבאר כל הפורע פורע בברכות, שהוא אל עליון שנכללים בו עשר, איך הם כפולים שם עשר שנים שיהיו שם שתי כריעות? שהרי הכריעות הן עשר ממעלה למטה. וזקיפות עשר ממטה למעלה. וסוד הדבר - אל"ף ה"א יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הכריעות בעשר מן אלף של אדנ"י, עד עשר זקיפות מן י' של אדנ"י, עד אלף מן אדנ"י הוא בברוך אל"ף ה"א יו"ד ה"א וכל

ובגין דא אתקריאת בית הכנסת, כניסו דכלא. וכך הזוקף זוקף בשם וכל הפורע פורע בברוך. ההוא דאתמר ביה (בראשית יד כ)

וברוך אל עליון. כליל עשר ספירן מעלא לתתא דאיהו מקור כל ברפאן. וכל הזוקף זוקף בשם. תרין זמנין אמאי. הוה ליה למימר כל מאן דמצלי פורע בברוך וזוקף בשם. אמאי תרין כריעות ותרין זקיפות. אלא רזא דתרין כריעות רישא וגופא. עד ח"י עלמין דאיהו כליל ח"י חלון. ודא איהו עד שיתפקקו כל חליות שבשדרה. ועלה אתמר ביעקב (בראשית לב) וישתחו ארצה שבע פעמים. וכמא דתרין כריעות אנון ברישא וגופא דאיהו ברוך. הכי צריך תרין זקיפות תמן.

אמר רבי אלעזר אבא רזא עלאה אית יתיר דנחיתו דנביעו מלגאו איהו יתיר. תרין כריעות אנון י'ו לגבי מאן לגבי ה'ה. ותרין זקיפות בה'ה לסלקא ה' בי, ה' ב'ו'. כגונא דבית ראשון ושני דאסתלקין בתרין עמודין. ועליהו אתמר (תהלים קמה יד) סומך ה' לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים.

אמר ליה והא אתמר כל הפורע פורע בברכות, דאיהו אל עליון דאתפלילן ביה עשר. איך אנון כפולים תמן עשר תגנא למהוי תמן תרין כריעות. דהא כריעות אנון עשר מעלא לתתא. זקיפות עשר (דף קלה ע"ב) מתתא לעלא. ורזא דמלה אל"ף ה"א יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הכריעות בעשר מן אלף דאדנ"י עד י' זקיפות מן י' דאדני עד אלף דאלף מן אדנ"י איהו אהיה. י' מן אדנ"י איהו יהו"ה. ובגין דא כל הפורע פורע בברוך אל"ף ה"א יו"ד ה"א. וכל הזוקף זוקף בשם יו"ד ה"א אהיה. י' מן אדנ"י הוא יהו"ה. ומשום זה כל הפורע פורע

וְאִ"ו ה"א. הָא הָכָא זְקִיפָה חַד וְהַכְרָעָה חַד. הַכְרָעָה בְּאֵהִיָּה זְקִיפָה בִּיהו"ה. וְכֹלָא בְּאֲדָנִי. אִם כֵּן זְקִיפָה תַנְיָנָא וְהַכְרָעָה תַנְיָנָא בְּמַאי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִיךְ בְּרִי לְעַתִּיק יוֹמִין. וְדַאי זְקִיפָה וְהַכְרָעָה תַנְיָנָא צְרִיךְ לְעֵלַת הָעֲלוֹת. דְּנַחֲתִית לִיָּה מַעְלָא לְתַתָּא וּלְסַלְקָא בִּיָּה שְׁכִינְתָּא, דְּאִיהוּ זְקִיפָה לֵה בְּשֵׁם יְהו"ה דְּכֹלָא בִּידָה וּבְרִשׁוּתָּהּ עֲלִיָּה וִירִידָה וּנְבִיעוּ בְּרִשׁוּתָּהּ דְּלֹא נַחֲתִית אֱלָא בְּרִשׁוּתָּהּ. וְאִם הוּא לֹא נַחֲתִית נְבִיעוּ לֹא נַחֲתִית. וְאִם הוּא לֹא נַחֲתִית לִית סְלִיקוּ לְשְׁכִינְתָּא וּנְבִיעוּ לֹא נַחֲתִית לֵה. חֲדוּ כְּלָהוּ חַבְרִיא וְחֲדָא רַבִּי אֲלַעְזָר. נִפְקַ קָלָא וְאָמַר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן (משלי כג כח) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְעַל רַבִּי אֲלַעְזָר וְתַגְל יוֹלְדֶתְךָ.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם, אֲתַחֲבְרוּ אוֹפֵן וּמְלֶאךָ וְכֹסֵא וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה אָדָם, דִּיְהֵא בְּשִׁתְפוּ דִּילָן, נִשְׁמַתָּא מִכֹּסֵא וְרוּחָא מִמְלֶאךָ, וְנִפְשָׁא מֵאוֹפֵן לְמַהוּי בְּדִיוֹקְנָא דִּילָן לְבִרְכָא וּלְקִדְשָׁא וּלְיַחְדָּא לִיָּה כְּגוֹנָא דִּילָן.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם. אֲדַהְכִי הָא סְבָא דְסָבִין עַתִּיקָא דְעַתִּיקִין קָא נַחֲתִית וְאָמַר, שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן מָאן הוּא דְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מַאי נִיְהוּ הָכָא הָאִי אֱלֹהִים. מִיָּד פָּרַח וְלֹא חָזָא לִיָּה. כְּמָא דְשָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאָמַר לִיָּה שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן וְלֹא קָרָא לִיָּה בְּשֵׁם רַבִּי. אָמַר וְדַאי דָּא אִיְהוּ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאֲתַמַּר בִּיָּה (דניאל ז ט) וְעַתִּיק יוֹמִין יִתְב לְבוּשָׁה כְּתִלְג חוּר. כְּעֵן אִיְהִי שְׁעַתָּא לְמַפְתַּח בְּהַאי רְזָא דְיודָאי הָכָא אִית רְזָא דְלֹא אִית רְשׁוּ לְאֲתַגְלִיא. וְכַעֲן מִשְׁמַע דִּרְשׁוּתָּא אֲתִיְהִיב לְאֲתַגְלִיא.

כְּתַח וְאָמַר לְמַלְכָּא דִּיהוּה לִיָּה כְּמָה בְּנִינִין לְמַבְנִי, וְהוּה לִיָּה אוּמְנָא. וְאוּמְנָא לֹא

הַזְקִיף זֹקֵף בְּשֵׁם יו"ד ה"א וְאִ"ו ה"א. תְּרִי כְּאֵן זְקִיפָה אַחַת וּכְרִיעָה אַחַת. הַכְרָעָה בְּאֵהִיָּה, זְקִיפָה בִּיהו"ה, וְהַכְרָעָה בְּאֲדָנִי. אִם כֵּן, זְקִיפָה שְׁנַיָּה וּכְרִיעָה שְׁנַיָּה בְּמָה?

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרוּךְ בְּנֵי לְעַתִּיק הַיָּמִים, וְדַאי שְׁזַקִּיפָה וּכְרִיעָה שְׁנַיָּה צְרִיךְ לְעֵלַת הָעֲלוֹת, שְׁמוּרִיד אוֹתוּ מִמַּעְלָה לְמַטָּה וּלְהַעֲלוֹת בּוּ הַשְׁכִּינָה, שְׁהוּא זֹקֵף אוֹתָהּ בְּשֵׁם יְהו"ה שְׁהַכֵּל בְּיָדוּ וּבְרִשׁוּתוּ. הַעֲלִיָּה וְהִירִידָה וְהַנְּבִיעָה בְּרִשׁוּתוּ, שְׁלֹא מוּרִיד אֱלָא בְּרִשׁוּתוּ. וְאִם הוּא לֹא מוּרִיד נְבִיעָה, לֹא יוֹרְדַת. וְאִם הוּא לֹא מוּרִיד, אֵין עֲלִיָּה לְשְׁכִינָה, וְהַנְּבִיעָה לֹא יוֹרְדַת לֵה. שְׁמַחוּ כָּל הַחֲבָרִים וְשְׁמַח רַבִּי אֲלַעְזָר. יְצֵא קוֹל וְאָמַר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן: יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ. וְעַל רַבִּי אֲלַעְזָר - וְתַגְל יוֹלְדֶתְךָ.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם, הַתְּחַבְּרוּ אוֹפֵן וּמְלֶאךָ וְכֹסֵא וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה אָדָם, שִׁיְהִיָּה בְּשִׁתְפוּת שְׁלָנוּ. הַנְּשַׁמָּה מִכֹּסֵא, וְהַרוּחַ מִמְלֶאךָ, וְהַנְּפֶשׁ מֵהַאוֹפֵן, שִׁיְהִיָּה בְּדִיוֹקְנֵן שְׁלָנוּ לְבִרְךָ וּלְקִדְשֵׁךָ וּלְיַחְדֵךָ אוֹתוּ כְּמוֹנוּ. וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם. בִּינְתִים הִנֵּה הַזְקֵן שֶׁל הַזְקֵנִים, הַעַתִּיק שֶׁל הַעַתִּיקִים, יָרַד וְאָמַר, שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן, מִי הוּא שְׁאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, מִי הוּא כְּאֵן הָאֱלֹהִים הַזֶּה? מִיָּד פָּרַח, וְלֹא רָאָה אוֹתוּ. כְּמוֹ שְׁשָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאָמַר לוֹ שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן וְלֹא קָרָא לוֹ בְּשֵׁם רַבִּי, אָמַר וְדַאי הוּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֹאֲמַר בּוּ (דניאל ז) וְעַתִּיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב, וְלְבוּשׁוֹ כְּשִׁלְג לָכֵן. כְּעַת הַשְּׁעָה לְפָתַח בְּסוּד הַזֶּה, שְׁוֹדָאי כְּאֵן יִשׁ סוּד שְׁאֵין רְשׁוּת לְגִלוֹת, וְכַעַת מִשְׁמַע שְׁנַתְּנָה רְשׁוּת לְגִלוֹת.

כְּתַח וְאָמַר, לְמַלְךָ שְׁהִיוּ לוֹ כְּמָה בְּנִינִים לְבָנוֹת, וְהִנֵּה לוֹ אִמְן, וְהֵאֱמֵן לֹא הִנֵּה עוֹשֶׂה דְבַר אֱלָא

בְּרִשׁוֹת הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (משלי ח) וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְגו'. הַמֶּלֶךְ וְדָאִי הוּא הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה לְמַעְלָה, וְהַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי הוּא הַמֶּלֶךְ לְמִטָּה. אֱלֹהִים הָאֲמֵן לְמַעְלָה, וְזוֹ הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה. אֱלֹהִים הָאֲמֵן לְמִטָּה, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שְׁלֵמָטָה. וְאֵין לְאִשָּׁה לַעֲשׂוֹת דְּבָר בְּלִי הַרְשׁוֹת שֶׁל בַּעֲלָהּ.

וְכֹל הַבְּנִינִים שֶׁהֵיוּ בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת, הֵיזָה הָאֵב אוֹמֵר בְּאֲמִירָה לְאֵם יְהִי כֶּךְ - וְכֶךְ הֵיזָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר, הֵיזָה אוֹמֵר לְאֱלֹהִים יְהִי אוֹר, בַּעַל הַבְּנִינִים הוּא שְׂאוֹמֵר, וְהָאֲמֵן עוֹשֶׂה מִיַּד. וְכֶךְ בְּכָל הַבְּנִינִים שֶׁהֵם בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת הֵיזָה אוֹמֵר יְהִי רְקִיעַ, יְהִי מְאֹרֶת, וְהַכֹּל מִיַּד נַעֲשֶׂה.

בְּשֶׁהֲנִיעַ לְעוֹלָם הַפְּרוּד, שֶׁהוּא עוֹלָם הַנִּפְרָדִים, אָמַר הָאֲמֵן לְבַעַל הַבְּנִינִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. אָמַר בַּעַל הַבְּנִינִים, וְדָאִי טוֹב הוּא לַעֲשׂוֹתוֹ, אֲבָל עֲתִיד הוּא לְחַטֹּא לְפָנֶיךָ, מִשׁוּם שֶׁהוּא כְּסִיל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (משלי י) בֵּן חֲכָם יִשְׂמַח אֵב וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ. הִיא אוֹמְרָת, אַחַר שֶׁחֲטָאוּ תְלוּי בָּאֵם וְלֹא בָּאֵב, אֲנִי רוֹצֶה לְבְרֹא אוֹתוֹ בְּדִיוֹקָנִי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְלֹא רֹצֶה לְהַשְׁתַּתֵּף בּוֹ הָאֵב.

בְּזִמְן שֶׁחֲטָא מַה פְּתוּב? וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם. אָמַר הַמֶּלֶךְ לְאֵם, וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שְׁעֲתִיד הוּא לְחַטֹּא? בְּאוֹתוֹ זִמְן גָּרַשׁ אוֹתוֹ, וְגָרַשׁ אוֹתָהּ עִמוֹ. וּמִשׁוּם זֶה פְּתוּב בֵּן חֲכָם יִשְׂמַח אֵב, זֶה אָדָם שֶׁהוּא בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת. וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, זֶה אָדָם שֶׁל בְּרִיאָהּ.

קָמוּ כָל הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ, רַבִּי רַבִּי, וְכִי יֵשׁ פְּרוּד בֵּין הָאֵב לְאֵם,

הֵיזָה עֶבֶד מְדַעַם אֶלָּא בְּרִשׁוֹ דְּמִלְכָּא. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (משלי ח ל) וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְגו'. מִלְכָּא וְדָאִי אִיהוּ חֲכָמָה עֲלָאָה לְעֲלָא, וְעַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אִיהוּ מִלְכָּא לְתַתָּא. אֱלֹהִים אוֹמְנָא לְעֲלָא וְדָא אֲמָא עֲלָאָה, אֱלֹהִים אוֹמְנָא לְתַתָּא וְדָא שְׂכִינְתָּא דְּלְתַתָּא. וְאֲתַתָּא לִית לָהּ לְמַעְבַּד מְדַעַם בְּלֹא רִשׁוֹ דְּבַעֲלָהּ.

וְכֹל בְּנִינִין דְּהוּוּ בְּאֹרַח אֶצִּילוֹת, הֵיזָה אֲבָא אָמַר בְּאֲמִירָה לְגַבִּי אֲמָא יְהִי כֶּךְ, וְכֶךְ הֵיזָה. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (בראשית ג) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר, הֵיזָה אָמַר לְאֱלֹהִים יְהִי אוֹר מְאִרִי דְּבְנִינָא אִיהוּ אוֹמֵר, וְאוֹמְנָא עֶבֶד מִיַּד. וְהִכִּי בְּכָל בְּנִינִין דְּאֲנוּן בְּאֹרַח אֶצִּילוֹת, הֵיזָה אָמַר יְהִי רְקִיעַ יְהִי מְאֹרֶת וְכֹלָא אֲתַעְבִּיד מִיַּד.

בְּרִ מְטָא לְעֲלָמָא דְּפְרוּדָא דְּאִיהוּ עוֹלָם הַנִּפְרָדִים, אָמַר אוֹמְנָא לְמְאִרִי בְּנִינָא, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. אָמַר מְאִרִי בְּנִינָא וְדָאִי טוֹב הוּא לְמַעְבַּד לִיָּה אֲבָל עֲתִיד הוּא לְמַחְטִי קַמְךָ, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּסִיל. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (משלי י א) בֵּן חֲכָם יִשְׂמַח אֵב וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, אִיְהִי אֲמֹרֶת בְּתַר דְּחוּבָהּ בְּאֲמָא תְלוּיָא וְלֹא בְּאֲבָא, אָנָּא בְּעִינָא לְמַכְרִי לִיָּה בְּדִיוֹקָנָא דִּילִי. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְלֹא בְּעָא לְאִשְׁתַּתְּפָא בֵּיהּ אֲבָא.

בְּזִמְנָא דְּחַב מַה פְּתִיב (ישעיה נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם. אָמַר מִלְכָּא לְאֲמָא וְלֹא אֲמַרִית לָךְ דְּעֲתִיד אִיהוּ לְמַחְטִי. בְּהֵוּא זְמַנָּא תְרִיף לִיָּה וְתְרִיף לָהּ עִמָּה. וּבְגִין דָּא פְתִיב בֵּן חֲכָם יִשְׂמַח אֵב, דָּא אָדָם דְּאִיהוּ בְּאֹרַח אֶצִּילוֹת. וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, דָּא אָדָם דְּבְרִיאָהּ.

קָמוּ כָלָהּ חֲבָרָא וְאָמְרוּ רַבִּי רַבִּי וְכִי אִית

שמצדו של האב הוא בדרך
אצילות ומצד האם בפריאה?
אמר, חברים חברים, לא פה,
שהנה אדם של אצילות, זכר
ונקבה היה מצדם של האב
והאם. וזהו (בראשית א) ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור. יהי אור
מצד האב, ויהי אור מצד האם.
וזהו אדם דו פרצופים, ולזה אין
בו צלם ודמות. אלא שלאם היה
כנו"י שעולה לחשבון אלהים,
והכנו"י ההוא הוא אור וחשף.
ומשום החשף ההוא שהיה בכנו"י
ההוא אמר האב שעתיד הוא
לחטא לאדם של פריאה, שהוא
אור לבוש עליון, וזהו האור
שברא הקדוש ברוך הוא ביום
הראשון שגנו אותו לצדיקים.
והחשף ההוא שנברא ביום
הראשון לרשעים, זהו שפתוב
(שמואל א-ב) ורשעים בחשף ידמו.
ומשום אותו החשף שהיה עתיד
להחטיא לאותו האור, לא רצה
האב להשתתף בו. ומשום זה
אמר נעשה אדם בצלמנו, האור
ההוא. כדמותנו, החשף ההוא,
שהוא הלבוש של האור כמו
שהגוף הוא לבוש לנשמה. זהו
שפתוב (איוב י) עור ובשר
תלבישני. שמחו כל החברים
ואמרו, אשרי חלקנו שזכינו
לשמע דברים שלא נשמעו עד
עתה.

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים לב)
ראו עתה כי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אמר, שמעו חברים
דברים עתיקים שאני רוצה
לגלות, מאחר שנתנה לי הרשות
לגלות. מי הוא שאמר ראו עתה
פי אני אני הוא ואין אלהים
עמדי? אלא זהו עלת על כל
העליונים. והוא נקרא עלת
העלות, עלת מאלו העלות שלא
יעשה אחת מן העלות הללו שום

פרוידא בן אבא ואמא, דמסטרך דאבא איהו
בארה אצילות ומסטרך דאמא בפריאה. אמר
להו חבריא חבריא לאו הכי, דהא אדם
דאצילות דכר ונוקבא הוה מסטרך דאבא
ואמא, ודא איהו (בראשית א) ויאמר אלהים יהי
אור ויהי אור. יהי אור מסטרך דאבא. ויהי
אור מסטרך דאמא. ודא איהו אדם דו
פרצופין. ולהאי לית ביה צלם ודמות. אלא
אמא הות ליה כנו"י דסליק לחשבון אלהים.
וההוא כנו"י אור וחשף. ובגין ההוא חשף
דהוה בההוא כנו"י, אמר אבא דעתיד למחטי
לאדם דבריאה דאיהו אור לבוש עליון. והאי
איהו אור דברך קודשא ברוך הוא ביום ראשון
דגנו לצדיקים.

וההוא חשף דאתברי ביומא קדמא לרשיעיא
הדא הוא דכתיב (שמואל א, ב ט) ורשעים
בחשף ידמו. ובגין ההוא חשף דהוה עתיד
למחטי לההוא אור, לא בעי אבא לאשתתפא
ביה. ובגין דא אמר נעשה אדם בצלמנו ההוא
אור. כדמותנו ההוא חשף דאיהו לבושא
דאור, כגונא דגופא דאיהו לבושא לנשמתא.
הדא הוא דכתיב (איוב יא) עור ובשר תלבישני.
חדו פלהו חבריא ואמרו זכאה חולקנא
דזכינא למשמע מלין דלא אשתמעו עד
השתא.

פתח עוד רבי שמעון ואמר (דברים לב ט) ראו עתה
כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי. אמר
חבריא שמעו מלין עתיקין דאנא בעינא
לגלאה בתי דאתיהיב לי רשו לגלאה. מאי
ניהו דאמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אלא דא הוא עלת על כל עלאין.
וההוא אתקרי עלת העלות, עלת מאלין עלות
דלא יעביד חד מאלין עלות שום עובדא עד

מעשה עד שנוטל רשות מהעליון
ההוא שעליו, כמו שבארנו
למעלה בנעשה אדם.

נעשה ודאי על שנים נאמר. שזה
אמר לאותו שלמעלה ממנו
נעשה, ולא עושה דבר אלא
ברשות באמירה מאותו
שלמעלה ממנו, ואותו שלמעלה
ממנו לא עושה דבר עד שנוטל
עצה מחברו. אבל אותו שנקרא
עלת על כל העלות, שאין למעלה
ממנו, ואין למטה ששונה לו. זהו
שכתוב (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני
וגו'. אמר, ראו עתה כי אני אני
הוא ואין אלהים עמדי, שנוטל
ממנו עצה, כמו ההוא שאמר
ויאמר אלהים נעשה אדם
בצלמנו.

קמו כל החברים ואמרו, רבי, תן
לנו רשות לדבר במקום הזה.
אמרו, והרי אמרת למעלה שעלת
העלות אמר לפתך נעשה אדם,
ואיך אמרו בעלת העלות שלא
נוטל עצה ורשות אלא הוא לבדו
בלי שתוף וחשבון, שכתוב ואין
אלהים עמדי, אפלו אלהים של
אצילות?

אמר להם, תהיינה שומעות
אזניכם מה שפיכם מדבר. והרי
לא אמרתי לכם עכשו שיש
שנקרא עלת העלות, ואינו אותו
שנקרא עלת על כל העלות?!
שעלת על כל העלות אין לו שני
שנוטל עצה ממנו, שהוא יחיד
קדם הכל, ואין לו שתף.

ומשום זה אמר ראו עתה כי אני
אני הוא ואין אלהים עמדי,
שנוטל ממנו עצה. שהוא יחיד
קדם הכל, ואין לו שני ולא שתף
ואין חשבון. שיש אחד בשתוף
כמו זכר ונקבה שנאמר בהם כי
אחד קראתיו וכו'. אבל הוא אחד
בלי חשבון ובלי שתוף, ומשום
זה ואין אלהים עמדי. קמו כל החברים והשתטחו לפניו ואמרו, אשרי מי שרבנו מסכים עמו

דנטיל רשו מההוא עלאה דעלה, כמה
דאוקימנא לעלא בנעשה אדם.

נעשה ודאי, על תרין אתמר דאמר דא לההוא
דלעלא מנה, נעשה ולא עביד מדעם,
אלא ברשו באמירה מההוא דלעלא מנה.
וההוא דלעלא מנה לא עביד מדעם עד דנטיל
עצה מחברה. אבל ההוא דאתקרי עלת על
כל העלות, דלית לעלא מנה ולית לתתא דשוה
ליה. קדא הוא דכתיב (ישעיה מכה) ואל מי תדמיוני
וגו'. אמר ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי, דנטיל עצה מנה, כגונא דההוא
דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו.

קמו פלהו חבריא ואמרו רבי הב לן רשו
למללא בהאי אתר. אמרו והא לא אמרת
לעיל דעלת העלות אמר לכתר נעשה אדם,
ואיך אמרת בעלת (דף קל"ב ע"א) העלות דלא נטיל
עצה ורשו אלא איהו בלחודוהי בלא שתוף
וחשבון, דכתיב ואין אלהים עמדי. אפלו
אלהים דאצילות.

אמר לון יהון שמעין אודניכון מה דפומיכו
ממלל. והא לא אמרית לכו השתא דאית
דאתקרי עלת העלות, ולא איהו ההוא
דאתקרי עלת על כל העלות. דעלת על כל
העלות לית ליה תנינא דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם פלא, ולית ליה שתפא.

ובגין דא אמר ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם פלא ולית ליה תנינא ולא שתפא.
ולא חשבנא. דאית אחד בשתוף כגון דכר
וניקבא דאתמר בהון (ישעיה נא ב) פי אחד קראתיו
וכו'. אבל איהו חד בלא חשבון ובלא שתוף.
ובגין דא ואין אלהים עמדי. קמו פלהו חבריא

לגלות סודות טמירים שלא היו מתגלים למלאכים קדושים. אמר להם, חברים, יש לנו להשלים הפסוק, שפמה סודות טמירים בפסוק הזה, אני אמית ואחיה וגו'. חברים, אני אמית בספירה, ואחיה בספירה. מצד הימין חיים, ומצד השמאל מיתה. ואם לא הספימו שניהם בעמוד האמצעי, לא מתקים הדין, שהוא במושב שלשה יחד. ולפעמים מספמים השלשה לעשות דין, ותבא יד ימין שהיא פשוטה לקבל שבים, שהיא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזו השכינה נקראת יד ימין מצד החסד, יד שמאל מצד הגבורה. יד יהו"ה מצד העמוד האמצעי. כשאדם חוזר בתשובה, היד הזו מצילתם מן הדין, אבל פשדן עלת על כל העלות, נאמר בו ואין מידי מציל.

ועוד, שלש פעמים יש בפסוק הזה אני אני אני, שיש בהם א א א י י י, שנרמזו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש בהם שלש ווי"ם - ואי"ן ואחיה"ה ואנ"י, שנרמזו בשמות הללו. ועם כל זה שבארנו החברים את הפסוק הזה אצל אלהים אחרים - ראו עתה כי אני אני הוא, זה הקדוש ברוך הוא ושכינתו שנאמר בהם אנ"י וה"ו. ואין אלהים עמדי - זה סמאל ונחש. אני אמית בשכינה את מי שהוא רשע, ואני אחיה בה את מי שהוא צדיק. ואין מידי מציל - זו יד יהו"ה שהיא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. והיא כוז"ו במוכס"ז

כוז"ו, והכל אמת. אבל מה שנאמר למעלה על העליון שהוא עלת על כל העלות, הסוד הזה לא נמסר אלא לחכמים ונביאים.

ואשתטחו קמה ואמרו, זכאה בר נש דמארי אסתכם עמה לגלאה רזין טמירין דלא הוו מתגלן למלאכין קדישין.

אמר לון חבריא אית לן לאשלמא קרא, דכמה רזין טמירין בהאי קרא. אני אמית ואחיה וגו'. חבריא אני אמית בספירה, ואחיה בספירה מסטרא דימינא חיי, ומסטרא דשמאלא מיתה. ואי לא אסתכמו תרויהו בעמודא דאמצעיתא לא אתקנים דינא דאנון במותב תלתא פחדא.

ולזמנין אסתכמון תלתא למעבד דינא, וייתי יד ימינא דאיהי פשוטה לקבל שבים.

דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא שכינתא אתקרי יד ימין מסטרא דחסד, יד שמאל מסטרא דגבורה. יד יהו"ה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. כד בר נש חזר בתשובתא האי יד שיזיב לון מן דינא. אבל כד דן עלת על כל העלות, אתמר ביה ואין מידי מציל.

ועוד תלת זמנין אית בהאי קרא אני אני אני דאית בהון א א י י י, דאתרמיזו ביו"ד

ה"י וא"ו ה"י. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית בהון תלת ווי"ן ואי"ן ואחיה"ה ואנ"י דאתרמיזו באלין שמהן. ועם כל דא דהאי קרא אוקמוה חבריא לגבי אלהים אחרים. ראו עתה כי אני אני הוא דא קודשא בריך הוא ושכינתה דאתמר בהו אנ"י וה"ו. ואין אלהים עמדי, דא סמאל ונחש. אני אמית, בשכינתא למאן דאיהו חיב. ואני אחיה ביה למאן דאיהו זכאי. ואין מידי מציל דא יד יהו"ה דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואיהו כוז"ו במוכס"ז כוז"ו וכלא קשוט.

אבל מה דאתמר לעלא על עלאה דאיהו עלת על כל העלות, האי רזא לא אתמסר אלא לחכימא ונביאיא.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ פְּדוּמֹתֵנוּ, הָאֵל מְלַאכֵי הַשָּׁרַת, אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה אַחַר שֶׁהָיוּ יוֹדְעִים מַה שֶׁהָיָה וּמַה שֶׁעָתִיד לְהֵיוֹת. וְהֵם הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁהָיָה עָתִיד לְחַטָּא, וְלָמָּה רָצָה לַעֲשׂוֹת לוֹ? וְלֹא עוֹד, אֲלֵא עֲזָא וְעֲזָאֵל הָיוּ מְקַטְרְגִים עֲלָיו בְּזִמְנֵי שְׁאֲמָרָה הַשְּׂכִינָה לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה אָדָם.

אָמְרוּ, מַה אָדָם וַתְּדַעְהוּ, מַה אַתָּה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אָדָם וַתְּדַעְהוּ, וְעָתִיד לְחַטָּא לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁהָיָה חֲשֵׁף, שֶׁהָאֹר הוּא זָכָר, הַחֲשֵׁף נִקְבָּה, הַשְּׂמָאל חֲשֵׁף שֶׁל בְּרִיאָה. בְּאוֹתוֹ זִמְנֵי אֲמָרָה לוֹ הַשְּׂכִינָה, בְּזֶה שְׁאֲתָם מְקַטְרְגִים, אֲתָם עָתִידִים לְנַפֵּל. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם, וַחֲשָׁקוּ בָהֶן וַטְעוּ בָהֶן, וַהֲפִילָה אוֹתָם הַשְּׂכִינָה מְקַדְשָׁתָם.

אָמְרוּ הַחֲבָרִים, אִם כֵּן, עֲזָא וְעֲזָאֵל לֹא מְשַׁקְרִין בְּדַבְרֵיהֶם, שְׂוֹדָאֵי בְּנִקְבָּה הֵיחָד עָתִיד לְחַטָּא אָדָם. אֲלֵא כֵּן אֲמָרָה הַשְּׂכִינָה, אֲתָם שֶׁהוֹדְמַנְתֶּם לְקַטְרָג לְפָנֶי יוֹתֵר מִכָּל צְבָא מְרוֹם, אִם אֲתָם הֵייתֶם טוֹבִים מֵאָדָם בְּמַעֲשֵׂיכֶם, נִאֵה לָכֶם לְקַטְרָג עֲלָיו. אֲבָל אִם הוּא עָתִיד לְחַטָּא עִם אִשָּׁה אַחַת, אֲתָם בְּנָשִׁים רַבּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (שם) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם. בְּנוֹת הָאָדָם וְלֹא בַת הָאָדָם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אִם אָדָם חוֹטָא, הָרִי הַקָּדִים לוֹ תְּשׁוּבָה לְחֹזֵר לְרַבּוֹנוֹ וְלַהֲתַתְקֵן בְּמַה שֶׁחַטָּא.

אָמְרוּ לוֹ הַחֲבָרִים, אִם כֵּן לָמָּה כָּל זֶה? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְחֲבָרִים, אִם לֹא הָיָה כֵּן שְׂבָרָא הַקָּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵצֵר טוֹב וַיֵּצֵר הָרַע שֶׁהֵם אוֹר וְחֲשֵׁף, לֹא הֵיחָד זָכוֹת

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ פְּדוּמֹתֵנוּ, הָאֵל אֲוִקְמוּהָ חֲבָרִיאַ עַל מְלַאכֵי הַשָּׁרַת, דְּאֲנֹן אָמְרוּ הָאֵי קָרָא, אָמְרוּ לִיָּה בְּתַר דִּהּוּן יִדְעִין מַה דִּהּוּה וּמַה דְּעָתִיד לְמַהּוּי. וְאֲנֹן הוּוּ יִדְעִי דִּהּוּה עָתִיד לְמַחֲטִי. וְאֲמַאי בְּעִי לִיָּה לְמַעְבַּד. וְלֹא עוֹד אֲלֵא עֲזָא וְעֲזָאֵל הוּוּ מְקַטְרְגִין עֲלָהּ זִמְנָא דְּאֲמָרָה שְׂכִינְתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַעֲשֶׂה אָדָם.

אָמְרוּ (תהלים קמד ג) מַה אָדָם וַתְּדַעְהוּ. מַה אַתָּה בְּעִי לְמַעְבַּד אָדָם וַתְּדַעְהוּ וְעָתִיד לְמַחֲטִי קָמַךְ בְּאַתְתָא דִּילָהּ דְּאִיְהִי חֲשֵׁף. דְּאוֹר אִיְהוּ דְּכוּרָא. חֲשֵׁף נִוְקְבָא. שְׂמָאלָא חֲשֵׁף דְּבְרִיאָה, בְּהֵוּא זִמְנָא שְׂכִינְתָא אֲמָרַת לוֹן בְּהָאֵי דְּאַתּוֹן מְקַטְרְגִין אַתּוֹן עָתִידִין לְמַנְפֵּל. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית ו ב) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם. וַחֲשָׁקוּ בָהֶן וַטְעוּ בָהֶן וַאֲפִיל לוֹן שְׂכִינְתָא מְקַדְשָׁה דִּילָהוֹן.

אָמְרוּ חֲבָרִיאַ אִי הָכִי עֲזָא וְעֲזָאֵל לֹא מְשַׁקְרִין בְּמַלּוּלֵיהוּ. דְּוֹדָאֵי בְּנוֹקְבָא הָיָה עָתִיד לְמַחֲטִי אָדָם. אֲלֵא הָכִי אֲמָרַת שְׂכִינְתָא אַתּוֹן דְּאַזְדַּמְנַתּוֹן לְקַטְרְוּגָא קְדָמִי יִתִּיר מִכָּל צְבָא מְרוֹם, אִם אַתּוֹן הוֹיִתּוֹן שְׂפִירִין מֵאָדָם בְּעוֹבְדֵיכּוֹ, יָאוֹת לָכוּ לְקַטְרָגָא עֲלָהּ. אֲבָל אִם הוּא עָתִיד לְמַחֲטִי בְּאַתְתָא חָדָא אַתּוֹן בְּנָשִׁין סְגִיאִין. כְּמָא דְּאַתְמַר (שם ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם. בְּנוֹת הָאָדָם וְלֹא בַת הָאָדָם. וְלֹא עוֹד אֲלֵא אִם אָדָם חָב הָאֵל אֲקֻדִימִית לִיָּה תְּשׁוּבָה לְאַחֲזָרָא לְמָאֲרָה וְלַאֲתַתְקָנָא בְּמָא דְּחָב.

אָמְרוּ לִיָּה חֲבָרִיאַ אִם כֵּן אֲמַאי כָּלִי הָאֵי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְחֲבָרִיאַ אִי לָא הוּוּה הָכִי דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יֵצֵר הַטוֹב וַיֵּצֵר הָרַע דְּאֲנֹן אוֹר וְחֲשֵׁף, לָא הוּוּה זָכוֹ וְחוּבָה לְאָדָם

וְחֹכְבָה לְאָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, אֵלֶּא
מְשֻׁם שֶׁנִּבְרָא מִשְׁנֵיהֶם. וּמְשֻׁם
זֶה (דברים ל) רָאָה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם
אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַמָּוֶת
וְאֶת הַרָע. וּבַחֲרַף בַּחַיִּים. אָמְרוּ
לוֹ, וְעוֹד כָּל זֶה לְמָה? לֹא הִיָּה
נִבְרָא לְחֹטָא לְפָנֵי יְהוָה, וְלֹא
גֹרֵם כָּל מָה שְׁגָרָם לְמַעַלָּה, וְלֹא
הִיָּה לוֹ לֹא עֲנֵשׁ וְלֹא שָׁכַר.

אָמַר חֲבָרִים, מִן הַדִּין הִיָּה לְבָרָא
אוֹתוֹ בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, בְּגִלְלָה
נִבְרָא, שְׁכַתוֹב בַּהּ שָׁכַר לְצַדִּיקִים
וְעֲנֵשׁ לְרָשָׁעִים, וְלֹא הִיָּה שָׁכַר
לְצַדִּיקִים וְעֲנֵשׁ לְרָשָׁעִים. אֵלֶּא
בְּשִׁבִל אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, לֹא תִהְיֶה
בְּרִיאָה לְשִׁבְתַּת יְצָרָה. אָמְרוּ, וְדַאי
כַּעֲת שְׁמַעְנוּ מִה שְׁלֹא שְׁמַעְנוּ עַד
עַכְשָׁו, שְׁוֹדַאי לֹא בְּרָא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא דְבָר שְׂאִינוּ צְרִיךְ.

וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא הַתּוֹרָה שֶׁל בְּרִיאָה
הִיא הַלְבוּשׁ שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אִם
אָדָם לֹא הִיָּה עֲתִיד לְהַבְרָא, הִיָּתֵה
הַשְּׂכִינָה בְּלֵי כְסוּי, כְּמוֹ עֲנִי.
וּמְשֻׁם זֶה, כָּל מִי שְׁחוּטָא כְּאֵלוֹ
הַפְּשִׁיט אֶת הַשְּׂכִינָה מְלַבּוּשָׁה,
וְזִהוּ עֲנֵשׁוֹ שֶׁל אָדָם. וְכָל מִי
שְׁמַקִּים אֶת מַצּוּוֹת הַתּוֹרָה, כְּאֵלוֹ
הַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה בְּמַלְבוּשֵׁיהָ.
וּמְשֻׁם זֶה פְּרִשׁוּהָ בְּכְסוּי שֶׁל
צִיצִית (שְׁמוֹת כב) כִּי הִיא כְּסוּתָהּ
לְבָדָה הִיא שְׁמֶלְתוֹ לְעֵרוֹ בְּמָה
יִשְׁכַּב, בְּגִלוּת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

בֵּא וְרָאָה, הַחֲשָׁף הוּא הַשְּׁחֹר שֶׁל
הַתּוֹרָה, הָאוֹר הַלְבָן שֶׁל הַתּוֹרָה.
וּכְשִׂאוֹתוֹ הָאוֹר מְתַלְבֵּשׁ בַּחֲשָׁף,
נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱמָה
(שִׁיר הַשִּׁירִים א) וּכְשִׁמְסַתְּלַק מִשָּׁם
אוֹר שֶׁהוּא לְבָן, הִיא אוֹמֶרֶת אֵל
תְּרַאֲנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֲרֵת. וְהַתּוֹרָה
כְּמוֹ בַת הָעֵצִן שֶׁהִיא שְׁחוּרָה וְנִפְּהָ
בְּאוֹר שְׂמַאִיר בַּהּ, וּמְשֻׁם זֶה בַת
הָעֵצִן וְהָאוֹר הַמַּאִיר בַּהּ אָמַר דּוֹד
(תְּהִלִּים כז) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי
אִירָא. אוֹרִי - אוֹר י', שֶׁהִיא בַת

דְּבִרְיָאָה. אֵלֶּא כְּגִין דְּאִתְּבְּרִי מִתְּרוּיָהּ. וּבְגִין
דָּא (דברים ל טו) רָאָה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים
וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַמָּוֶת וְאֶת הַרָע (שם יט), וּבַחֲרַף
בַּחַיִּים. אָמְרוּ לִיָּה וְעוֹד אֲמַאי כְּלֵי הָאִי. לֹא
הָוָה אִתְּבְּרִי לְמִיחָב קָדָם יְהוָה, וְלֹא לְגִרְמָא
כָּל מָה דְּגָרִים לְעֵלָּא, וְלֹא הָוָה לִיָּה לֹא עֲנֵשׁ
וְלֹא שָׁכַר.

אָמַר חֲבָרִיא מִן הַדִּין הָוָה לְמַבְרִי לִיָּה כְּגִין
דְּאוֹרִיתָא בְּגִינָה אִתְּבְּרִיאַת דְּכִתִּיב בַּהּ
אֲגָרָא לְצַדִּיקִיא וְעֲנֵשׂא לְרָשָׁעִיא. וְלֹא הָוָה
אֲגָרָא לְצַדִּיקִיא וְעֲנֵשׂא לְרָשָׁעִיא, אֵלֶּא כְּגִין
אָדָם דְּבִרְיָאָה (ישעיה מה יח) לֹא תִהְיֶה בְּרִיאָה לְשִׁבְתַּת
יְצָרָה. אָמְרוּ וְדַאי כְּעֵן שְׁמַעְנָא מִה דְּלֹא
שְׁמַעְנָא עַד הַשְּׁתָּא. דְּוֹדַאי לֹא בְּרָא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְלִתָּא דְּלֹאוֹ הוּא צְרִיךְ.

וְלֹא עוֹד אֵלֶּא אוֹרִיתָא דְּבִרְיָאָה אִיָּה לְבוּשָׁא
דְּשְׂכִינְתָּא. אִם אָדָם לֹא הִיָּה עֲתִיד לְמַבְרִי
הָוָה שְׂכִינְתָּא בְּלֹא כְּסוּיָא כְּגוֹנָא דְּעֲנִי. וּבְגִין
דָּא כָּל מָאן דְּחָב כְּאֵלוֹ הַפְּשִׁיט לְשְׂכִינְתָּא
מְלַבּוּשָׁהָ, וְהָאִי אִיָּהוּ עוֹנֵשׂא דְּאָדָם. וְכָל
מָאן דְּמַקִּים פִּיקוּדָא דְּאוֹרִיתָא כְּאֵלוֹ הוּא לְבִישׁ
לְשְׂכִינְתָּא בְּמַלְבוּשָׁהָ. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ
בְּכְסוּיָא דְּצִיצִית, (שְׁמוֹת כב כז) כִּי הִיא כְּסוּתָהּ לְבָדָה
הִיא שְׁמֶלְתוֹ לְעֵרוֹ בְּמָה יִשְׁכַּב בְּגִלוּתָא וְהָא
אוֹקְמוּהָ.

הָא תְּזִי חֲשָׁף אִיָּהוּ אֲפָמוֹ דְּאוֹרִיתָא אוֹר תְּרוּיָהּ
דְּאוֹרִיתָא. וְכַד הִהוּא אוֹר מְתַלְבֵּשׁ בַּחֲשָׁף,
אִתְּמַר בְּאוֹרִיתָא שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱמָה (שִׁיר הַשִּׁירִים א
ה) וְכַד אִסְתְּלַק מִתְּמָן אוֹר דְּאִיָּהוּ תְּרוּיָהּ, אִיָּהִ
אוֹמֶרֶת אֵל תְּרַאֲנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֲרֵת. וְאוֹרִיתָא
כְּגוֹנָא דְּבַת עֵינָא דְּאִיָּהִ אֲכַמָּא וְשְׂפִירָא בְּאוֹר
דְּנִהִיר בֵּיָה. וּבְגִין בַת עֵינָא וְאוֹר דְּנִהִיר בַּהּ
אָמַר (דָּד קלו ע"ב) דּוֹד (תְּהִלִּים כז א) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי

עין. ושני גונים יש לה, אור מבפנים וחשך מבחוץ להיות שולט בהם על כל הקלפות. זהו שכתוב ומלכותו בכל משלה. בלבוש של אור היא שולטת על כל אותם שנאמר בהם ולכל בני ישראל היה אור במושבתם, ובלבוש שחר שולטת על הרשעים שנאמר בהם ורשעים בחשך ידמו.

ועוד, שהאור הוא מצד הימין, שהוא אור היום הראשון שנאמר בו יהי אור, זה אברהם, ויקרא אלהים לאור יום. החשך מצד השמאל של יצחק, שהוא היום השני, שנאמר בו ותכהין עיניו מראת. ולחשך קרא לילה וגו'. אדם, זה יעקב, התלבש בשניהם, באור של הימין ובחשך של השמאל.

ובשניהם העמוד האמצעי הוא עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה, שמאיר בשניהם. זהו שכתוב (שמות יג) לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם וגו'. הענן מהצד שלו מים. החשך מהצד שלו אש. העמוד הוא השלום ביניהם. זהו שכתוב (איוב כה) עשה שלום במרומו. וכשהוא באמצע, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. לא קרב המים לאש, ולא אש למים. כמו שהוא הפריד ביניהם, זוהי מחלקת לשם שמים, הלל ושמאי.

בנגדם שני אמוראים ברקיע - מיכאל וגבריאל, ושר שלום מכריע ביניהם, שהוא נוריאל אוריאל. אוריאל נקרא מצד של הימין, נוריאל מצד השמאל, והוא אדם שלמטה, מטטרוין שמו, ששולט על כל בעלי המשנה. זהו שכתוב וירדו בדגת הים. אלו תלמידי חכמים

ממי אירא. אורי אור י' דאיהי בת עין. ותריין גונין אית לה, אור מלגאו וחשך מלבר למיהוי שלטאה בהו על כל קלפין. הךא הוא דכתיב (שם קג יט) ומלכותו בכל משלה. בלבבושא דאור איהי שליטת על כל אנון דאתמר בהון (שמות ו כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבתם. ובלבוש אפמא שליטת על חיבא דאתמר בהו (ש"א ב ט) ורשעים בחשך ידמו.

ועוד אור איהי מסטרא דימינא דאיהו אור יום קדמאה דאתמר ביה (בראשית א ג) יהי אור, דא אברהם ויקרא אלהים לאור יום. חשך מסטרא דשמאלא דיצחק דאיהו יום תנינא דאתמר ביה (שם כז א) ותכהין עיניו מראת. ולחשך קרא לילה וגו'. אדם דא יעקב אתלבש בתרויהו באור דימינא ובחשך דשמאלא.

ובתרויהו עמודא דאמצעיתא איהו עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה דנהיר בתרויהו. הךא הוא דכתיב (שמות יג כב) לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם. ענן מסטרא דילה מיא. חשך מסטרא דילה אשא. עמוד איהו שלום ביניהו. הךא הוא דכתיב (איוב כה ב) עשה שלום במרומו. וכד איהו באמצעיתא (שמות יד כ) ולא קרב זה אל זה כל הלילה. לא קריב מיא לאשא, ולא אשא למיא. דאיהו אפריש ביניהו האי איהו מחלקת לשם שמים פגון הלל ושמאי.

לקבליהו תריין אמוראי ברקיעא מיכאל וגבריאל ושר שלום מכריע ביניהם דאיהו נוריאל אוריאל. אוריאל אתקרי מסטרא דימינא. נוריאל מסטרא דשמאלא. ואיהו אדם דלתתא מטטרוין שמה דשליט על כל מארי מתניתין. הךא הוא דכתיב (בראשית א כז) וירדו בדגת הים. אלין תלמידי חכמים

שְׁמֵתְרַבִּים בַּיָּמִים הַתּוֹרָה שְׁיִוְרָשִׁים
מִשָּׁם וְכו'.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא שְׁיִית, וְזֶה
מִטְטְרוּן אוֹת בְּצִבְאוֹ, וּבִשְׁבִילוֹ
נֶאֱמַר (בראשית ד) וַיֵּשֶׁם ה' לְקִין
אוֹת, לְהִגַּן עָלָיו. מֵה שְׁהִיָּה הוֹלֵף
נַע וְנָד בְּגִלְגּוּל, נַעֲשֶׂה נוֹד. מִיָּד
וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קִדְמַת עֲדָן. וְזוֹ
אוֹת בְּרִית הַמִּלִּיָּה שְׁקִנְא עַל שֵׁל
אֲחִיו, מִשּׁוֹם שְׁנוּלָד מֵהוּל.
וּבְאִיזָה מְקוֹם זָכָה לוֹ? בְּקִינִי,
מִשּׁוֹם שְׁשֵׁם חֲזַר בְּתִשּׁוּבָה וַיִּצְאוּ
מִמֶּנּוּ בְּנָיו שְׁנוֹכְנְסוּ לְגַן עֲדָן,
וּמִשּׁוֹם זֶה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קִדְמַת
עֲדָן.

אֲחֵר כִּף עֲשֶׂה תוֹלְדוֹת מִצַּד הָרַע,
וְהַתְּפִשְׁטוּ בְּגִלְגּוּלִים בְּעוֹלָם,
וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר וַיִּדַע קִין אֶת אִשְׁתּוֹ
וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת חֲנוּךְ. חֲנוּךְ מֵהַצַּד
שֵׁל קִין, וְזֶה יִצַר הָרַע, חֲנוּךְ לְרַע.
וַיֵּשׁ חֲנוּךְ מֵהַצַּד שֵׁל אָנוּשׁ, שֶׁהוּא
יִצַר הַטּוֹב, חֲנוּךְ לְטוֹב, וְנֶאֱמַר בּוֹ
(שם ה) וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים
וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים. וְזֶה
חֲנוּךְ שְׁנֵהֶפֶף בְּשָׂרוֹ לְלִפְיָדֵי אִשׁ.
וְשִׁרְשָׁה הֵם: אָדָם, שֵׁת, אָנוּשׁ.
מֵאָנוּשׁ הַתִּיַחֲסוּ כָּל הַדּוֹרוֹת. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב אִזּו הוֹחַל לְקִרָא בְּשֵׁם ה'.
מִשָּׁם הַתְּפִשְׁטוּ כָּל הַגִּלְגּוּלִים שֵׁל
הַצַּדִּיקִים. חֲנוּךְ שְׁיִצָא מֵאָנוּשׁ
הוּא מִטְטְרוּן שְׁנֵהֶפֶף בְּשָׂרוֹ
לְלִפְיָדֵי אִשׁ, וְהוּא נוֹרִיאֵל, וְעַל
שְׁנֵיהֶם נֶאֱמַר וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב.
רְצוּ"א זֶה נוֹרִיאֵל. וְשׁוֹ"ב
מִטְטְרוּן, כִּף עוֹלִים בְּחֻשְׁבוֹן.
כְּמֵרָאָה הַבְּזָן, אֵלֵא הוּא כְּמֵרָאָה
הַקִּשְׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן, שְׁנֶאֱמַר
בּוֹ (בראשית ט) וְהָיָה בְּעֵנְנֵי עֵנָן עַל
הָאֶרֶץ וְנִרְאָתָהּ הַקִּשְׁת בְּעֵנָן,
וּבִשְׁבִילוֹ נֶאֱמַר (שם) וְלֹא יִהְיֶה עוֹד
הַמַּיִם לְמַבּוּל לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר,
מִשּׁוֹם שְׁהַתְּהַפֵּף לְלִפְיָדֵי אִשׁ. וְכָל
הַמְּלָאכִים הַמְּמַנִּים עַל הַנְּשָׁמוֹת
שֵׁל הַגִּלְגּוּלִים הֵם מִשָּׁם.

דְּמִתְרַבִּין בַּיָּמָא דְאֹרִיָּתָא דִּירְתִי מִתְמָן וְכו'.
בְּרֵאשִׁית בְּרָא שְׁיִית וְדָא מִטְטְרוּן אוֹת בְּצִבְא
דִּילָה. וּבְגִינָה אֲתָמַר (בראשית ד טו) וַיֵּשֶׁם
ה' לְקִין אוֹת. לְאֲגָנָא עָלָה מֵה דִּהוּה אֲזִיל נַע
וְנָד בְּגִלְגּוּלָא, אֲתַעְבִּיד נוֹד. מִיָּד (שם ד טז) וַיֵּשֶׁב
בְּאֶרֶץ נוֹד קִדְמַת עֲדָן. וְדָא אוֹת דְּבְרִית מִיָּלָה
דְּקִנְא עָלָה דְאָחוּהָ בְּגִין דְּנוֹלָד מֵהוּל. וּבְאֶן
אֲתַר זָכָה לִיָּה בְּקִינֵי בְּגִין דְּחֲזַר תְּמָן בְּתִיבְתָא
וְנִפְקוּ בְּנוֵי מִנָּה דְעָאלוּ לְגַן עֲדָן. וּבְגִין דָּא
וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קִדְמַת עֲדָן.

לְבַתָּר עֲבִיד תוֹלְדִין מִסְטְרָא דְרַע, וְאֲתַפְשְׁטוּ
בְּגִלְגּוּלִין דְעֵלְמָא. וְעֲלִיָּהוּ אֲתָמַר (שם ד
יז) וַיִּדַע קִין אֶת אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת חֲנוּךְ.
חֲנוּךְ מִסְטְרָא דְקִין וְדָא יִצַר הָרַע חֲנוּכָא לְבִישׁ.
וְאִית חֲנוּךְ מִסְטְרָא דְאָנוּשׁ דְאִיָּהוּ יִצַר הַטּוֹב
חֲנוּכָא לְטַב. וְאֲתָמַר בִּיה (שם ה כב) וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ
אֶת הָאֱלֹהִים וְאִינְנוּ כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים. וְדָא
חֲנוּךְ דְנֵהֶפֶף בְּשָׂרִיהָ לְלִפְיָדֵי אִשׁ.

וְתַרְתָּא אָנוּן אָדָם שֵׁת אָנוּשׁ. אָנוּשׁ מִתְמָן
אֲתִיַחֲסוּ כָּל דְרִין. הָדָא הוּא דְכָתִיב
(שם ד כז) אִזּו הוֹחַל לְקִרָא בְּשֵׁם ה'. מִתְמָן אֲתַפְשְׁטוּ
כָּל גִּלְגּוּלִין דְצַדִּיקָא. חֲנוּךְ דְנִפְק מֵאָנוּשׁ אִיָּהוּ
מִטְטְרוּן דְנֵהֶפֶף בְּשָׂרוֹ לְלִפְיָדֵי אִשׁ וְאִיָּהוּ
נוֹרִיאֵל. וְעַל תְּרוּיָהוּ אֲתָמַר (יחזקאל א יד) וְהַחִיּוֹת
רְצוּא וְשׁוֹב. רְצוּ"א דָא נוֹרִיאֵל. וְשׁוֹ"ב
מִטְטְרוּן הָכִי סְלָקִי בְחֻשְׁבוֹן. כְּמֵרָאָה הַבְּזָן
אֵלֵא אִיָּהוּ (שם כח) כְּמֵרָאָה הַקִּשְׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה
בְּעֵנָן, דְאֲתָמַר בִּיה (בראשית ט יד) וְהָיָה בְּעֵנְנֵי עֵנָן
עַל הָאֶרֶץ וְנִרְאָתָהּ הַקִּשְׁת בְּעֵנָן. וּבְגִינָה אֲתָמַר
(שם טז) וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם מִבּוּל לְשַׁחַת כָּל
בְּשָׂר. בְּגִין דְאֲתַהֲפֵף לְלִפְיָדֵי אִשׁ. וְכָל מְלָאכִין
דְמִמְנָן עַל נְשָׁמַתִין דְגִלְגּוּלִין מִתְמָן הוּוּ.

ועוד כמראה הקשת, עליו נאמר למשה (שמות כז) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. כמראה אשר הראה ה' את משה בן עשה את המנורה (במדבר ח). וזה מטטרו"ן, מ' שלו מנורה. נוריאל אש דולקת, והוא ט"ט, והיו לטטפות בין עיניו. והכל נתפשט מאנוש, ומשום זה אז הוחל לקרא בשם ה'.

בראשית ברא אלהים (בראשית א). הפסוק הזה התפרש לשבעים פנים במה שפרשוהו רבותינו שבעים פנים לתורה. בראשית בת בתחלה, למה? אלא כף פרשוהו רבותינו של המשנה, בת תחלה - סימן טוב לבנים. ומהו? אלו שש הספירות שכלולות בעמוד האמצעי, שנאמר עליהן (שמות ב) כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. והם שש פעמים טוב שבמעשה בראשית. וביום השלישי פעמים כי טוב אחד של היום השני של בראשית, ואחד של היום השלישי. והם (דברי הימים-א כט) הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל, שהוא הצדיק. והבת הזו היא השכינה המתתונה, מלכות הקדש, העשירית לתשעה, והשביעית לששה, והרביעית לשלשת האבות, ושמינית לשבעה, חג שמיני עצרת.

והיא בת קול, הרביעית לשלש הדרגות שהיו משתמשים בהם ישראל בארצם, והם: תורה, נבואה, רוח הקדש, בת קול. וכלם כלולות במלכות הקדושה, היא התורה מצדו של העמוד האמצעי, תורת ה' תמימה. והיא הנבואה מהצד של נצח והוד, שהם שני נביאי אמת, בכל הצורות והמראות והדמיונות

ועוד כמראה הקשת, עלה אתמר למשה (שמות כה מ) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. כמראה אשר הראה ה' את משה בן עשה את המנורה (במדבר ח ד). ודא מטטרו"ן, מ' דילה מנורה. נוריאל נור דליק והוא ט"ט (דברים ו ח) והיו לטטפות בין עיניו. וכלא אתפשטא מאנוש ובגין דא (בראשית ד כז) אז הוחל לקרא בשם ה'.

בראשית ברא אלהים (בראשית א). האי קרא אתפרש לשבעין אנפין במה דאוקמוה רבנן שבעין אנפין לאורייתא. בראשית בת בתחלה אמאי. אלא הכי אוקמוה רבנן דמתניתין בת בתחלה סימן טוב לבנים. ומאי ניהו אלין שית ספירן דכלילן בעמודא דאמצעיתא דאתמר עליהו (שמות לא יז) פי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ואנון שית זמנין טוב דעובדא דבראשית.

וביזמא תליתאה תרין זמנין טוב. חד דיומא תננא דבראשית, וחד דיומא תליתאה. ואנון (דברי הימים א כט יא) הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל. דאיהו צדיק. והאי בת איהי שכנתא תתאה מלכות הקדש, עשיראה לתשעה, ושביעאה לשית, ורביעאה לתלת אבהן, ותמינאה לשביעאה חג שמיני עצרת.

ואיהו בת קול רביעאה לתלת דרגין דהווי משתמשים בהון ישראל בארעהון ואנון תורה. נבואה. רוח הקדש. בת קול. וכלהו כלילן בה במלכות קדישא, איהי תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה. ואיהי נבואה מסטרא דנצח והוד דאנון תרי נביאי קשוט, בכל צורות ומראות ודמיונות וחזיונות דנביאי, כלהו רשימין בבת

והתזונוות של הנביאים, כלם
רשומים בכת העין, שהיא לבת
אש מתוך הסנה. י' כלולה מעשר
מראות, ומאירה משלשים ושנים
אלהים של מעשה כראשית,
כלולה מעשרה מאמרות, ובה
הלב רואה, הלב יודע, הלב מבין.
ד"ב נתיבות פליאות חכמה,
ועליה בארו בעלי הקבלה נגע
בבת, וכלל בה כל המאמרות
והנתיבות. ועשר האמירות
ושלשים ושפים נתיבות הן
ארבעים ושפים שרמו בהם משה
בשיר של פגעים. כ"י ב"י חשק
ואפלטוהו. כ"י ב"י - ארבעים
ושפים. שבהם נקראת יד הגדולה
יד החזקה יד רמה.

והיא רוח הקדש מהצד של צדיק
חי העולמים. והיא בת קול מצדו
של העמוד האמצעי, שנקרא קול
השופר, הקל קול יעקב. (שמות ט)
משה ידבר והאלהים יעננו בקול.
היא בת קול שמנהמת פיונה,
שנאמר (שיר ב) יונתי בחגוי הסלע.
ובארו עליה, בת קול היתה
יוצאת מן השמים ואומרת הלכה
כפלוני.

היא בת הקול שנאמר עליה (תהלים
י) שמרני כאישון בת עין. היא
בת שנאמר בה (תהלים מה) כל
כבודך בת מלך פנימה וגו'.
פנימה למשנה של הפנים שהם
נראים מצד של יהוה.
ממשבצות זהב לבושה, מהצד
של אדנ"י, שהוא דין של גבורה,
והיא פנימה רחמים. שעמוד
האמצעי שנוסע בימין וכלולים
יחד יאהדונה"י. אדנ"י לבוש
ליהו"ה, והאות י' כבודך בת מלך
פנימה. והם בת עין ימין ובת עין
שמאל, יי מן יאהדונה"י, והיא
הבת מצד החסד, דרגתו של
אברהם, שנאמר בה בת היתה
לאברהם ובכל שמה, שנאמר

עין דאיהי לבת אש מתוך הסנה, י' כלילא
מעשר מראות, ונהירא מתלתין ותריין אלהים
דעובדא דבראשית, כלילא מעשרה מאמרות,
ובה הלב רואה, הלב יודע הלב מבין.

ד"ב נתיבות פליאות חכמה. ועלה אוקמוה
מארי קבלה, נגע בבת וכלל בה כל
המאמרות והנתיבות. ועשר אמירן ול"ב
נתיבות, אנון מ"ב דרמיז בהון משה בשיר
של פגעים. (תהלים צא יד) כ"י ב"י חשק ואפלטוהו.
כ"י ב"י ארבעין ותריין, דבהון אתקריאת יד
הגדולה יד החזקה יד רמה.

ואיהי רוח הקדש מסטרא דצדיק חי עלמין.
ואיהי בת קול מסטרא דעמודא
דאמצעיתא דאתקרי קול השופר הקל קול
יעקב. (שמות יט יט) משה ידבר והאלהים יעננו
בקול.

איהי בת קול שמנהמת פיונה דאתמר (שיר ב ד)
יונתי בחגוי הסלע. ואוקמוה עלה בת
קול היתה יוצאת מן השמים ואומרת הלכה
כפלוני.

איהי בת קול דאתמר עלה (תהלים יז ח) שמרני
כאישון בת עין. איהי בת דאתמר בה
(תהלים מה יד) כל כבודך בת מלך פנימה וגו'.
פנימה למשנה דפנים דאנון נראים מסטרא
דיהו"ה. ממשבצות זהב לבושה מסטרא
דאדנ"י, דאיהי דין דגבורה.

ואיהי פנימה רחמים. מסטרא דעמודא
דאמצעיתא דנטיל בימינא וכלילן
בחדא יאהדונה"י. אדנ"י לבושא ליהו"ה ואת
י' כבודך בת מלך פנימה. ואנון בת עינא
ימינא ובת עינא שמאלא יי מן יאהדונה"י.
ואיהי בת מסטרא דחסד דרגא דאברהם,
דאתמר בת היתה לאברהם ובכל שמה,

שנאמר (בראשית כא א) וְה' בָּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל הַיְיָנָא בְּרֵאשִׁית, אוֹקְמוּהָ רַבְנֵי אַמַּי מִתְחִיל אוֹרֵיתָא בְּב'. אֵלָּא הָא אוֹקְמוּהָ בְּגִין דְּחַב אָדָם דְּאֵכָל מַעֲץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע וְלִטְיָה לְאָדָם עֶשֶׂר קָלְלוֹת וְאַרְעָא תִּשְׁעָ, חֶסֶר חַד דְּלֵא אֶתְלִיטְיָא דָּא אַרְעָא. וּמִיָּד דְּאֶתְיַהֲבַת אוֹרֵיתָא פְּתַח בְּבִית דְּאִיְהִי בְּרָכָה לְאַפְקָא עַלְמָא מְלִיטְיָה. וְעַל דָּא מִתְחִיל בְּב' וְעַלְהָ אֲתַמַּר (משלי י כב) בְּרַפְתָּ ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד

ל) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ. וּמַאֲן אֲתַר אֲתַקְרִיאַת בְּרָכָה. לְמַלְךְ דְּבַעַא לְמַכְנֵי פְלִטְרִין. חֶפֶר בְּאַרְעָא וְחֶפֶר לִיָּה מְבוּעָא דְמִיָּא. אָמַר בְּתַר דְּאִית לִי נְבִיעֵי דְמִיָּא אֲבָנָה בֵּית. וְהֵינּוּ (משלי כד א) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. וּמְקוֹר דִּיהוּא נְהַר מְבוּעָא דִּלִּית לִיָּה סוּף וְלֵא פֶּסֶק. דָּא פְּתַר עַלְיוֹן. וְהֵוּא בֵּית כַּד אֶתְמַלִּיאַת מְחֻכְמָה אֲתַקְרִיאַת בֵּית, בֵּת י', וְהֵינּוּ בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. כָּל אִשָּׁה בֵּת לְבַעְלָהּ. וּבִי"ת קִטְנָה הַתְּמַלְאָה מִתְּפָאֲרַת דִּיהֵינּוּ תוֹרָה וּבֵה אֲתַקְרִיאַת בֵּת.

אֲבַר אֲמָא עַלְאָה בְּתוֹסְפַת י'. וּשְׁלֵמָה אָמַר (מלכים א ו ז) וְהַבֵּית בְּהַבְּנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מְסַע נְבָנָה. מְהִי אֲבָן שְׁלֵמָה? זו י' שְׁעַלְיָה נְבָנָה הַבֵּית, וּמְשׁוּם זֶה בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. וְזו י' קִטְנָה שְׁעַלְיָה נְבָנָה הַבֵּית שְׁלֵמָטָה, כְּמוֹ שְׁנִבְנָה בְּאוֹת י' הַבֵּית שְׁלֵמָעְלָה, וְהֵם בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. וְהֵם י"י מִן יְהוֹ"ה אֲדַנְיָ, עַלְיָהֶם נֶאֱמַר (דברים כז) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת - לְרַבּוֹת הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁנִי.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר וּשְׂאָר חַבְרֵיָא דִּיהוּי עַמָּה, וְדַאי אֵלוּ לָא אֶתְיַנָּא לְעַלְמָא אֵלָּא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי. וּכְעַן אֲשַׁתְּמוּדַע בֵּיהּ מַאֲן אֲתַבְּרַכַּת וְאֲתַקְרִיאַת בְּרַפְתָּ יְהוָה. וְהֵינּוּ (שם לג

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר וּשְׂאָר חַבְרֵיָא דִּיהוּי עַמָּה, וְדַאי אֵלוּ לָא אֶתְיַנָּא לְעַלְמָא אֵלָּא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי. וּכְעַן אֲשַׁתְּמוּדַע בֵּיהּ מַאֲן אֲתַבְּרַכַּת וְאֲתַקְרִיאַת בְּרַפְתָּ יְהוָה. וְהֵינּוּ (שם לג

אָמַר (בראשית כא א) וְה' בָּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל הַיְיָנָא בְּרֵאשִׁית, אוֹקְמוּהָ רַבְנֵי אַמַּי מִתְחִיל אוֹרֵיתָא בְּב'. אֵלָּא הָא אוֹקְמוּהָ בְּגִין דְּחַב אָדָם דְּאֵכָל מַעֲץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע וְלִטְיָה לְאָדָם עֶשֶׂר קָלְלוֹת וְאַרְעָא תִּשְׁעָ, חֶסֶר חַד דְּלֵא אֶתְלִיטְיָא דָּא אַרְעָא. וּמִיָּד דְּאֶתְיַהֲבַת אוֹרֵיתָא פְּתַח בְּבִית דְּאִיְהִי בְּרָכָה לְאַפְקָא עַלְמָא מְלִיטְיָה. וְעַל דָּא מִתְחִיל בְּב' וְעַלְהָ אֲתַמַּר (משלי י כב) בְּרַפְתָּ ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד

ל) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ. וּמַאֲן אֲתַר אֲתַקְרִיאַת בְּרָכָה. לְמַלְךְ דְּבַעַא לְמַכְנֵי פְלִטְרִין. חֶפֶר בְּאַרְעָא וְחֶפֶר לִיָּה מְבוּעָא דְמִיָּא. אָמַר בְּתַר דְּאִית לִי נְבִיעֵי דְמִיָּא אֲבָנָה בֵּית. וְהֵינּוּ (משלי כד א) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. וּמְקוֹר דִּיהוּא נְהַר מְבוּעָא דִּלִּית לִיָּה סוּף וְלֵא פֶּסֶק. דָּא פְּתַר עַלְיוֹן. וְהֵוּא בֵּית כַּד אֶתְמַלִּיאַת מְחֻכְמָה אֲתַקְרִיאַת בֵּית, בֵּת י', וְהֵינּוּ בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. כָּל אִשָּׁה בֵּת לְבַעְלָהּ. וּבִי"ת קִטְנָה הַתְּמַלְאָה מִתְּפָאֲרַת דִּיהֵינּוּ תוֹרָה וּבֵה אֲתַקְרִיאַת בֵּת.

אֲבַר אֲמָא עַלְאָה בְּתוֹסְפַת י'. וּשְׁלֵמָה אָמַר (מלכים א ו ז) וְהַבֵּית בְּהַבְּנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מְסַע נְבָנָה. מְהִי אֲבָן שְׁלֵמָה? דָּא י' עַלְהָ אֲתַבְּנִי בֵּיתָא. וּבְגִין דָּא בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. וְדָא י' זְעִירָא עַלְהָ אֲתַבְּנִי בֵּיתָא דִּלְתַתָּא. (דף קלז ע"א) כְּגוֹנָא דְּאֲתַבְּנִי בְּאֵת י' בֵּיתָא עַלְאָה. וְאַנּוּן בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. וְאַנּוּן י"י מִן יְהוָה אֲדַנְיָ, עַלְיָהּ אֲתַמַּר (דברים כז) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת לְרַבּוֹת מִזְבְּחַת תַּיְיָנָא.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר וּשְׂאָר חַבְרֵיָא דִּיהוּי עַמָּה, וְדַאי אֵלוּ לָא אֶתְיַנָּא לְעַלְמָא אֵלָּא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי. וּכְעַן אֲשַׁתְּמוּדַע בֵּיהּ מַאֲן אֲתַבְּרַכַּת וְאֲתַקְרִיאַת בְּרַפְתָּ יְהוָה. וְהֵינּוּ (שם לג

וְנִקְרָאָה בְּרַפְתָּ ה', וְהִינוּ וּמְלֵא
בְּרַפְתָּ ה' יָם וְדָרוֹם יְרֻשָׁה. מִן
הַמְּלֵא מִתְּבָרְכַת, וּמִשָּׁם נִשְׁקִים
כָּל אוֹתָם שְׁצָרִיכִים לְהִיּוֹת
מִשְׁקִים. אָמַר הַמְּלַךְ, אַחַר שֵׁישׁ
לִי מַעֲזֵן, אֲטַע אֵילָן, וְהִינוּ בֵּן,
שֶׁהוּא בֵּן מִלְּשׁוֹן בְּנֵי, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְוֵה רַבּוֹתֵינוּ, אֵל תִּקְרֵי בְּנֵיךְ
אֶלָּא בּוֹנֵיךְ. וּפְרָשׁוּהָ, בְּנוֹת בְּכָלֵל
בָּנִים.

וְהָאֵב, שֶׁהוּא מְקוֹר הַחֲכָמָה, הוּא
הַפְּתָר. מְקוֹר הַחֲכָמָה הַשְּׁנִי מַה
הוּא? אָמַר לוֹ, אָמַר בְּנֵי. אָמַר לוֹ,
בְּפִסּוּק הַזֶּה רָמַז לוֹ שְׁלֹמֹה (מִשְׁלֵי
ה) יְהִי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ, וְזֶה צְדִיק.
וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר בּוֹ בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ
צְדִיק, וְזֶה שְׁלוֹם. וּשְׁלֹמֹה נִקְרָא
עַל שְׁמוֹ שְׁלֹמֹה, וְנֶאֱמַר בּוֹ וְהַמְּלִיךְ
שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ. וּמִשׁוּם זֶה אֵין אִשָּׁה
מִתְּבָרְכַת אֶלָּא מִפְּרִי בְטָן שֶׁל
בַּעֲלָהּ, שֶׁהוּא זָרַע מִבְּרִית חַי
הָעוֹלָמִים, הַכּוֹלֵל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה
בְּרָכוֹת הַתְּפִלָּה. וּמִשׁוּם זֶה, מִי
שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת מִשְׁקָה מִמֶּנּוּ, צְרִיךְ
לְכַרְעַ אֵלָיו.

וְיוֹסֵף הַצְּדִיק, כְּשֶׁזָּכָה לְדַרְגָּה הַזֹּאת
שֶׁל צְדִיק חַי הָעוֹלָמִים, רָאָה
בְּחִלּוּם שֶׁכָּל הַדַּרְגּוֹת הֵיוּ כּוֹרְעִים
לְדַרְגָּתוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית לו)
וְהִנֵּה הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ וְגו'. וּמִשׁוּם
זֶה, כָּל הַכּוֹרְעַ כּוֹרְעַ בְּכָרוּךְ.

אָמַר לוֹ, בְּרוּךְ בְּנֵי לַעֲתִיק הַיָּמִים,
יִשְׁמַח אֲבִיךָ וְאִמְךָ. אֲבִיךָ - זֶה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִמְךָ - זֶה
הַשְּׁכִינָה. וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ - זֶה אִמְךָ
שְׁלֵמֶטָה. שְׂוֵדָאֵי שְׁמֵאוֹתוֹ בְּרוּךְ
מִתְּבָרְכַת הַשְּׁכִינָה שְׁלֵמֶטָה.
וְהַבְּרָכוֹת שֶׁלוֹ בָּאוֹת מִן הַמַּחַת,
שֶׁהִיא חֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה עַל יְדֵי
הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. וּמִשׁוּם זֶה גּוֹף
וּבְרִית נְחֻשְׁבִים לְאַחַד. וְכְמוֹ
שֶׁהַצְּדִיק הוּא מְקוֹר הַשְּׁכִינָה
הַתְּחַתּוֹנָה, אִף כִּף הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי הוּא מְקוֹר הַצְּדִיק,

(כג) וּמְלֵא בְּרַפְתָּ ה' יָם וְדָרוֹם יְרֻשָׁה. מִן הַמְּלֵא
אֲתִבְרַכְתָּ וּתְמִן אֲתִשְׁקֵן כָּל דְּאֲנוּן צְרִיכִין
לְאֲתִשְׁקָאָה. אָמַר מְלֶכָא בְּתַר דְּאִית לִי מְבוּעָא
אֲטַע אֵילָנָא. וְהִינוּ בֵּן, דְּאִיהוּ בֵּן מִלְּשׁוֹן בְּנֵי
בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבָּנִן, אֵל תִּקְרֵי בְּנֵיךְ אֶלָּא
בּוֹנֵיךְ. וְאוּקְמוּהָ בְּנוֹת בְּכָלֵל בָּנִים.

וְאָבָא דְּאִיהוּ מְקוֹר דְּחֲכָמָה אִיהוּ פְּתָר. מְקוֹר
דְּחֲכָמָה תְּנִינָא מְאִי נִיהוּ. אָמַר לִיה אֲמָא
בְּרִי. אָמַר לִיה בְּהַאי קָרָא רְמִיז לִיה שְׁלֹמֹה
(מִשְׁלֵי ה יח) יְהִי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ. וְדָא צְדִיק. וּבְגִין
דָּא אֲתִמַּר בֵּיה (שם יו) וּבְרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק וְדָא
שְׁלוֹם. וּשְׁלֹמֹה אֲתִקְרֵי עַל שְׁמָה שְׁלֹמֹה.
וְאֲתִמַּר בֵּיה (מ"א ב מה) וְהַמְּלִיךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ. וּבְגִין
דָּא אֲתִתָּא לָא אֲתִבְרַכְתָּ אֶלָּא מִפְּרִי בְטָן
דְּבַעֲלָהּ, דְּאִיהוּ זָרַע מִבְּרִית חַי עַלְמִין כְּלִיל
חַי בְּרַפָּאן דְּצִלוֹתָא. וּבְגִין דָּא מָאן דְּבַעֲי
לְאֲתִשְׁקָאָה מִנֵּה צְרִיךְ לְמַכְרַע לְגַבֵּהּ.

וְיוֹסֵף הַצְּדִיק כַּד זָכָה לְדַרְגָּא דָּא דְּצְדִיק חַי
עַלְמִין, חָזָא בְּחִלְמָא דְּכָל דַּרְגִּין הוּוּ
כְּרַעִין לְדַרְגָּהּ. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בְּרֵאשִׁית לו ט) וְהִנֵּה
הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ וְגו'. וּבְגִין דָּא כָּל הַכּוֹרְעַ כּוֹרְעַ
בְּכָרוּךְ.

אָמַר לוֹ בְּרִיךְ בְּרִי לַעֲתִיק יוֹמִין. (מִשְׁלֵי כג כה) יִשְׁמַח
אֲבִיךָ וְאִמְךָ אֲבִיךָ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
אִמְךָ דָּא שְׁכִינְתָּא. וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ דָּא אִמְךָ
דְּלִתְתָּא, דְּוִדָּאֵי מֵהָהוּא בְּרוּךְ אֲתִבְרַכְתָּ
שְׁכִינְתָּא דְּלִתְתָּא. וּבְרַפְּן דִּילָהּ אֲתִנֵּן מִמַּחָא
דְּאִיהִי חֲכָמָה עַלְאָה עַל יְדֵי עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא. וּבְגִין דָּא גּוֹף וּבְרִית חֲשִׁבִין חַד.
וּכְגוֹנָא דְּצְדִיק אִיהוּ מְקוֹר דְּשְׁכִינְתָּא תְּתָאָה,
אוּף הָכִי דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אִיהוּ מְקוֹר
דְּצְדִיק. וְחֲכָמָה עַלְאָה מְקוֹר דְּעֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא. וְכַתֵּר מְקוֹר דְּחֲכָמָה עַלְאָה. וּבְכָל

והחכמה העליונה מקור העמוד
האמצעי, וכתר מקור החכמה
העליונה. ובכל מקום ברוך -
זכר, וברכה - נקבה, והינו להניח
ברכה אל ביתך.

בא וראה, יש שכינה שנקראת
אמה, ושכינה שנקראת שפחה,
ויש שכינה שנקראת בת המלך.
כך יש איש ויש איש. יש איש
שנאמר בו (שמות טו) ה' איש
מלחמה, ויש איש שנאמר בו
(דניאל ט) והאיש גבריאל. ומשום
זה הנשמה שמחיבת בגלגול -
אם היא בתו של הקדוש ברוך
הוא.

אם תאמר שנמכרת בגוף נכרי
ששם השלטון של יצר הרע
שהוא מהצד של סמאל - חס
וחלילה! זהו שפכתוב (ישעיה מב)
אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר
לא אתן, שהוא יצר הרע. ואותו
הגוף שבו שורה בת המלך נאמר
שנמכר לכתרים התחתונים של
הטמאה - חס וחלילה! עליה
נאמר והארץ לא תמכר לצמיתת
כי לי כל הארץ.

ומי הגוף של בת המלך? זה
מטטרוין. ואותו הגוף הוא אמה
של השכינה. אף על גב שהיא
נשמה שהיא בת המלך, שבויה
שם בגלגול שבאים בגלגולים.
משום שבאה לשם, מה כתוב
בו? (שמות כא) וכי ימכר איש את
בתו לאמה וגו'.

ועוד וכי ימכר איש את בתו, איש
- זה הקדוש ברוך הוא. את בתו
- אלו ישראל, שהם מהצד של
בת יחידה נקראו בתו. אם תאמר
שיצאו מצד העבד שהוא
מטטרוין כמו שאלו יצאו
במנוסה ממצרים - לא תצא
פצאת העבדים. זהו שכתוב (ישעיה

אתר ברוך דכר, ברכה נוקבא. והינו (יחזקאל מד)
להניח ברכה אל ביתך.

הא חזי שכינתא אית דאתקריאת אמה.
ושכינתא אית דאתקריאת שפחה.
ושכינתא אית דאתקריאת ברפא דמלפא. הכי
אית איש ואית איש. אית איש דאתמר ביה
(שמות טו ג) ה' איש מלחמה. ואית איש דאתמר
ביה (דניאל ט כא) והאיש גבריאל. ובגין דא נשמתא
דאיהי מחיבת בגלגולא אם היא ברפא
דקודשא ברוך הוא.

אי תימא דאתזבן בגופא נוכראה דתמן
שלטנותא דיצר הרע דאיהו מסטרא
דסמאל. חס ושלום. הדא הוא דכתיב (ישעיה
מב ח) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אתן.
דאיהו יצר הרע. וההוא גופא דשריא ביה
ברפא דמלפא אתמר דאזדבן בכתרין תתאין
דמסאבו. חס ושלום. עלה אתמר (ויקרא כה כג)
והארץ לא תמכר לצמיתת כי לי כל הארץ.
ומאן גופא דברפא דמלפא, דא מטטרוין.
וההוא גופא איהו אמה דשכינתא. אף
על גב דאיהי נשמתא דאיהי ברפא דמלפא
שבויה תמן בגלגולא דאתין בגלגולין. בגין
דאתת תמן מה פתיב ביה (שמות כא ז) וכי ימכר
איש את בתו לאמה לא תצא וגו'.

ועוד וכי ימכר איש את בתו, איש דא קודשא
ברוך הוא. את בתו אלו ישראל דאנון
מסטרא דבת יחידה אתקריאו בתו. אי תימא
דיפקון מסטרא דעבד דאיהו מטטרוין פגונא
דאלין דנפקו במנוסה ממצרים. לא תצא
פצאת העבדים. הדא הוא דכתיב (ישעיה נב יב) כי
לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכוין.

כ) כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכוין.

בא וראה, מיד כשנולד אדם, נותנים לו נפש של בהמה מצד הטהרה מאלו שנקראו אופני קדש. זכה יותר - נותנים לו רוח מצד החיות שהן חיות הקדש. זכה יותר - נותנים לו נשמה מהצד של הפסא, ושלישת אלו הם: אמה ועבד ושפחה של בת המלך.

זכה יותר - נותנים לו נפש בדרך של אצילות מהצד של בת יחידה, והיא נקראת בת מלך. זכה יותר - נותנים לו רוח של אצילות מן הצד של העמוד האמצעי, ונקרא בן לקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב (דברים ט) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד האב והאם. זהו שכתוב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. מי החיים? אלו הם י"ה, ועליהם נאמר (תהלים ק) כל הנשמה תהלל יה. ונשלם בו יהו"ה.

זכה יותר - נותנים לו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא אדם בדרך של אצילות למעלה, ונקרא בדיוקן של אדונו, ועליו נאמר (בראשית א) וירדו בדגת הים. זהו השלטון בכל הרקיעים ובכל אופנים ושרפים וחיות ובכל העבאות והפחות שלמעלה ולמטה. ומשום זה, כשאדם זוכה בנפש מהצד של בת יחידה, נאמר בה לא תצא פצאת העבדים.

ובאבד רשעים רנ"ה, הוא הנ"ר, שהוא נהר יצא מעדן. ומה הוא? מצוות עשה ומצוות לא תעשה כחשבון נה"ר, והוא הנ"ר המאיר לכל אדם, ועל זה ובאבד רשעים רנ"ה. ובאותו זמן שהטחול אינו שוחק, ימלא שחוק פינו ולשוננו רנ"ה. ודאי ואז לא יכבה בלילה נר"ה, משום שטעמה פי טוב סחרה.

ובאותו זמן מתקנת ירושלים,

תא חזי בר נש מיד דאתיליד יהבין ליה נפשא דבעירא מסטרא דדכיו, מאלין דאתקריאו אופני קדש. זכה יתיר יהבין ליה רוחא מסטרא דחיון דאנון חיות הקדש. זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דפורסייא ותלת אלין אנון אמה ועבד ושפחה דברתא דמלכא.

זכה יתיר יהבין ליה נפשא בארח אצילות מסטרא דבת יחידה, ואתקריאת איהי בת מלך. זכה יתיר יהבין ליה רוחא דאצילות מסטרא דעמודא דאמצעייתא ואתקרי בן לקודשא בריהו הוא הדא הוא דכתיב (דברים יא) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דאבא ואמא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. מאן חיים. אלין אנון י"ה ועליהו אתמר (תהלים ק) כל הנשמה תהלל יה. ואשתלים ביה יהו"ה.

זכה יתיר יהבין ליה יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו אדם בארח אצילות לעלא ואקרי בדיוקנא דמארה. ועלה אתמר (בראשית א כח) וירדו בדגת הים. האי איהו שלטנותא בכל רקיעין ובכל אופנים ושרפים וחיון ובכל חילין ותוקפין דלעלא ותתא. ובגין דא פד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה, אתמר בה לא תצא פצאת העבדים.

ובאבד רשעים רנ"ה. (משלי יא) איהו הנ"ר איהו נהר יצא מעדן. ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה כחשבון נה"ר, ואיהו הנ"ר המאיר לכל אדם. ועל דא ובאבד רשעים רנ"ה. ובההוא זמנא דהטחול אינו שוחק (תהלים קכד ב) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנ"ה. ודאי ואז (משלי לא יח) לא יכבה בלילה נר"ה, בגין דטעמה פי טוב סחרה.

ובבההוא זמנא מתתקנא ירושלים דאיהי לבא,

שהיא הלב, היא הלב, היא הלב, לה"ב המזבח. יכבה פחשבוץ לה"ב הלב. לא יכבה פלילה נרה, שהיא הגלות. וזו ירושלים שהיא הלב, ותבנה על ידי הקדוש ברוך הוא. זהו שפתוב בונה ירושלים ה'.

בראשית ברא אלהים ברי"ת א"ש. אמר רבי אלעזר, אבא, סוד הברית למה שמים ערלה בכלי עפר? אמר לו, בני, יום אחד שאלתי את אליהו, שאלתי אותו על ערלה אומרים תקנו לו פלי בעפר. אמר לי, ערלה ודאי היא בת זוגו של נחש הקדמוני, שגרם מיתה לאדם ולכל הבריות, ובגללו מתקנים פלי של עפר.

ואותו העפר מזון לאותו שנאמר בו ונחש עפר לחמו, ובזה הוא נפרד מהאדם, ועליו נאמר (שמות כ) לא תנאף, אל תתן לו מקום להנות ממנו, אלא שנותן לו מזון בחוץ. ומשום זה חלק לא תין אף, אל תתן לו מקום פריעה הנקבה של סמאל שופף דמים, עליו נאמר לא תרצח. לפלב צריך לתת דם. לזה עפר ולזה דם, לקיים ביהם (משלי כה) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. והכל בחוץ. ובזה מציל אותם מחבוט הקבר ומחרבו של מלאך המות. זהו לרשעים.

אבר לבינוניים הדים הזה נחשב לו דם הקרבן, והעפר הזה נחשב לו עפר המזבח. זהו שפתוב (שמות כ) מזבח אדמה תעשה לי וגו', ונאמר בהם לא תבנה אתהן גזית, כדי שלא תעשה להן פסל. וזה של נדה או שפחה או גזיה או זונה, פי חרף הנפת עליה ותחלליה. פלומר, מחלל שבת לצדיקים, שאין בהם הזמה של הנחש, נעשה בקדשה וברכה ויחוד.

היא הלב לה"ב המזבח. יכבה פחשבוץ לה"ב הלב. לא יכבה פלילה נרה דאיה גלותא, ודא ירושלים דאיה לבא, ותתבני על ידי קודשא בריך הוא הדיא הוא דכתיב (תהלים קמז ב) בונה ירושלים יי.

בראשית ברא אלהים. ברי"ת א"ש. אמר רבי אלעזר אבא רזא דברית אמאי שויין ערלה במאנא דעפרא. אמר ליה ברי יומא חדא שאילנא לאליהו ואמינא ליה ערלה אמרי תקינו ליה מאנא בעפרא. אמר לי ערלה ודאי איהו בת זוגה דנחש הקדמוני, דגרים מיתא לאדם ולכל ברין. ובגינה מתקנין מאנא דעפרא.

והוא עפרא מזונא לההוא דאתמר ביה (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, ובדא אתפרש מבר נש. ועלה אתמר (שמות כ יג) לא תנאף, לא תיהב ליה אתר דאתהני מנה, אלא הב ליה מזונא לבר. ובגין דא פלוג לא תין אף, לא תיהב ליה (דף קלז ע"ב) אתרא פריעה נוקבא דסמאל אושיד דמא, עלה אתמר לא תרצח, פלבא צריך למיהב ליה דמא לדא עפרא ולדא דמא לקימא בהון (משלי כה כא) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. וכלא לבר ובדא אשתזיב מנהון מחבוט הקבר ומחרבא דמלאך המות. האי איהו לחיבא.

אבר לבינוניים האי דמא אתחשיב ליה דמא דקרבנא. והאי עפרא אתחשיב ליה עפרא דמדבחה. הדיא הוא דכתיב (שמות כ כא) מזבח אדמה תעשה לי וגו'. ואתמר בהון (שם פסוק כב) לא תבנה אתהן גזית. בגין דלא תעשה להן פסל, ודא דנדה או דשפחה או גזיה או זונה. פי חרף הנפת עליה ותחללה, פלומר מחלל שבת לצדיקיא דלית בהון זמהא דנחש אתעביד בקדשה וברכה ויחוד.

במקום של פריעה שורה בהם
י"ה, ובמקום ערלה שורה בהם
ו"ה, וסוד הדב"ר - מ"י יעלה לנו
השמימ'ה, בסופי תבות יהו"ה,
כמו מי יעלה בהר ה'. נפשו, אותו
שנאמר בו נשבע ה' בנפשו.
ועליו נאמר (דברים ד) ואתם
הדבקים בה' אלהיכם תיים כלכם
היום.

פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה מג)
כל הנקרא בשמי ולכבודי
בראתיו וגו'. בא וראה, כבוד
המלך העליון, כשברא את כל
העולמות בסוד של השם
הקדוש, נתן להם פת להנהיג
העולם, וברא העולם העליון
בסוד של יו"ד, והעולם התחתון
בסוד של ה"א. זהו שכתוב כי
ביה ה' צור עולמים. והנהגת
העולם התחתון הזה מראה
בהנהגתו הפת שנתן לו למעלה
למעלה.

אם אדם מהנה את הקדוש ברוך
הוא בקרבנות של תפלה, כף
הקדוש ברוך הוא מהנה אותו
מאכלים זוהרים בעולם ההוא,
שהם מאכלים של גוף המזון
שלמעלה, מאכלים לנשמה
מסודות התורה. האדם שעושה
דירה לקדוש ברוך הוא ולשכינתו
ולחילותיו בשבתות, כמו שנאמר
ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לשון
של דירה, כף הקדוש ברוך הוא
מתקין לו דירה באותו העולם
ולכל שבאים עמו.

שכמו שאדם עושה נחת לקדוש
ברוך הוא ולשכינתו בשבת, כף
הקדוש ברוך הוא עושה לאדם
עם בת זוגו באותו העולם. הוא
שומר את השכינה עמו בשבת
שלא תתחלל, כף הקדוש ברוך
הוא שומר את האדם עם בת זוגו
שלא תתחלל.

באתר הפריעה שריא בהו י"ה. ובאתר דערלה
שריא בהו ו"ה. ורזא דמלה (דברים ל"ב)
מ"י יעלה לנו השמימ'ה בסופי תיבות יהו"ה,
כמו (תהלים כד ג) מי יעלה בהר ה'. נפשו ההוא
דאתמר ביה (ירמיה נא יד) נשבע ה' בנפשו. ועלה
אתמר (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם
תיים כלכם היום.

פתח רבי שמעון ואמר (ישעיה מג ז) כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו וגו'. תא חזי
יקרא דמלפא עלאה פד ברא פלהו עלמין
ברזא דשמא קדישא, יהב לון חילא לאנהגא
עלמא. וברא עלמא עלאה ברזא דיו"ד ועלמא
תתאה ברזא דה"א. הדא הוא דכתיב (שם כו ד)
פי ביה ה' צור עולמים. ואנהגותא דהאי
עלמא תתאה אחזי באנהגותה חילא דאתיהיב
ליה מלעלא לעלא.

או בר נש אהני לקודשא בריך הוא בקרבנין
דעלותא. הכי קודשא בריך הוא אהני ליה
מאכלין זהירין בההוא עלמא, דאנון מאכלים
דגופא מזונא דלעלא, מאכלין לנשמתא מרזין
דאורייתא. בר נש דעביד דירה לקודשא בריך
הוא ולשכינתה ולחיליו בשבתות. כמה דאת
אמר (שמות לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לישנא דדירה.
הכי קודשא בריך הוא תקין ליה דירה בההוא
עלמא ולכל דאתין עמה.

דכמא דבר נש עביד נייחא לקודשא בריך
הוא ולשכינתה בשבת, הכי קודשא
בריך הוא עביד ליה לבר נש עם בת זוגה
בההוא עלמא, איהו נטיר שכינתא עמה בשבת
דלא אתחלל, הכי קודשא בריך הוא נטיר ליה
לבר נש עם בת זוגה דלא אתחלל.

אָדָם שְׁלֵא מִפְּרִיד בֵּין הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וּבֵין שְׁכִינָתוֹ, הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אֶת אוֹתוֹ אָדָם
עִם בַּת זוּגָה בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאֵין
רְשׁוּת לַנְּחֹשׁ לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם.
וּבְכָל מַצְוָה וּמַצְוָה שְׁמוּקִיר אָדָם
אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ
(בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּכֹלֵם מוּקִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָאָדָם) עִם בַּת זוּגָה בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.
וְזֶהוּ שְׁאֵמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּי
מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד.

אָדָם שְׁמַמְלִיךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל הַשְּׂמִים וְהָאֶרֶץ וְאֶרְבֻּעָה
הַצְּדָדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּף הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְמַלִּיךְ אוֹתוֹ עַל
הַשְּׂמִים וְהָאֶרֶץ וְאֶרְבֻּעָה הַצְּדָדִים
בְּעוֹלָם הַהוּא. וּמִשׁוּם זֶה פֶּרֶשׁוּהָ,
כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי
עַצְמוֹ, וּבְאוֹתוֹ הָעוֹלָם הוּא אָדָם
בְּדִיוֹקָן שֶׁל רַבּוֹנוֹ שֶׁל הַכֹּל. וְזֶהוּ
וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.
וְהַמְּשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ כְּזֶה הַרְקִיעַ,
הוּא הַזֶּהר הַטָּמִיר וְגִנּוּזוֹ, וְזֶה
הַפֶּתֶר. זֶהר בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים זו
חֲכָמָה. זֶהר הַזּוֹרֵק גִּיּוּצוֹת
וּמִבְּהִיק כְּבָרֵק לְעֵינַיִם זו בֵּינָהּ.
זֶהר לְבָן פְּלֻבָּנָה זו גְּדֻלָּה. זֶהר
זֶהר אָדָם כְּמַאֲדִים זו גְּבוּרָה.
זֶהר מִבְּהִיק הַכּוֹלָל לְבָן וְאָדָם זו
תַּפְאָרֶת. זֶהר יָרֵק כְּכּוֹכַב זֶה
גִּצְחָה. זֶהר כּוֹלָל לְבָן וְאָדָם זֶה
הוֹיֵד. זֶהר זֶהר לְכָל עֵבֶר כְּמִי
שְׁמַכָּה בְּפִטְיֵשׁ וְזוֹרֵק שְׁבִיבִים
לְכָל הַצְּדָדִים זֶה יְסוּד. וְכֹלֵם
מִשְׁפִּיעִים לְמַלְכוּת, כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל.

רֵאשִׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה (במדבר
א), כְּתוּר חֲכָמָה חֲכָמִים. בֵּינָה
גְּבוּרִים. חֶסֶד חֲסִידִים. גְּבוּרָה
גְּבוּרִים. בְּעֵלֵי תוֹרָה תַּפְאָרֶת.
נְבִיאִים נֶצַח. חוֹזִים הוֹד. צַדִּיקִים
יְסוּד. מַלְכוּת מְלָכִים. וְעַל שְׁמָה
נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. בְּרוּךְ
ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

בַּר נֶשׁ דְּלֵא אֶפְרִיד בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבֵין
שְׁכִינָתָהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהַ לְבַר
נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה בְּהֵהוּא עֲלָמָא, וְלִית רִשׁוּ
לְחוּיָא לְמַפְרַד בֵּינֵיהוּ. וּבְכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא
דְּאוּקִיר בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתָהּ
(בְּהֵי עֲלָמָא כְּבוֹלָהוּ אוּקִיר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נֶשׁ) עִם בַּת זוּגָה
בְּהֵהוּא עֲלָמָא. וְהֵי אֵיהוּ דְּאָמֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא (ש"א ב ל) כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד.

בַּר נֶשׁ דְּאֶמְלִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל שְׁמֵיָא
וְאֶרְעָא וְאֶרְבַּע סְטָרִין בְּהֵי עֲלָמָא הַכִּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶמְלִיךְ לִיהַ עַל שְׁמֵיָא
וְאֶרְעָא וְאֶרְבַּע סְטָרִין בְּהֵהוּא עֲלָמָא. וּבְגִין דָּא
אוּקְמוּהָ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי
עַצְמוֹ, וּבְהֵהוּא עֲלָמָא אֵיהוּ בַּר נֶשׁ בְּדִיוֹקָנָא
דְּמֵאֲרֵה דְּכֹלָא, וְהֵי אֵיהוּ (בְּרֵאשִׁית א כז) וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

וְהַמְּשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ (דְּנִיאל יב ג). אֵיהוּ
זֶהר טָמִיר וְגִנִּיז וְדָא פֶתֶר. זֶהר
בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים דָּא חֲכָמָה זֶהר זְרִיק גִּיּוּצִין
וּמִבְּהִיק כְּבָרֵק לְעֵינִין דָּא בֵּינָהּ. זֶהר חֲוָרוּ
כְּסִיְהָרָא דָּא גְּדֻלָּה. זֶהר זֶהר סוּמְקָא
כְּמַאֲדִים דָּא גְּבוּרָה. זֶהר מִבְּהִיק כְּלִיל חֲוָר
וְסוּמְקָא דָּא תַּפְאָרֶת. זֶהר יָרֵק כְּכּוֹכַב דָּא נֶצַח
זֶהר כְּלִיל חֲוָר וְסוּמְקָא דָּא הוֹיֵד. זֶהר זֶהר
לְכָל עֵיבֶר כְּמָאן דְּמַחָא בְּפִטְיֵשׁ, וְזְרִיק שְׁבִיבִין
לְכָל סְטָרִין, דָּא יְסוּד. וְכֹלֵם מִשְׁפִּיעִים
לְמַלְכוּת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

רֵאשִׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה (במדבר א טז), כְּתוּר חֲכָמָה
חֲכָמִים. בֵּינָה גְּבוּרִים. חֶסֶד חֲסִידִים.
גְּבוּרָה גְּבוּרִים. מְאָרֵי תוֹרָה תַּפְאָרֶת. נְבִיאִים
נֶצַח. חוֹזִים הוֹד. צַדִּיקִים יְסוּד. מַלְכוּת
מְלָכִים. וְעַל שְׁמָה אֶתְקִרְיָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
מְלָכִים. בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(זה שִׁיד לְפָרֶשֶׁת נח)

[זה שִׁיד לְפָרֶשֶׁת נח]

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ (בראשית ח כ). מַאי וַיִּבֶן נֹחַ. אֵלָא
נח איש צדיק. וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ דָּא שְׂכִינְתָּא.
בְּנִינָא דִילָהּ בֵּין דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא.
וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה. בְּהֵמָה לְעֵלָא
וְעוֹף לְתַתָּא, מַאי בְּהֵמָה לְעֵלָא. אֵלָא בְּהֵמָה
דָּא שׁוֹר עֲלָאָה דְּאֶקְרִיב אָדָם עֲלָאָה דְּלְעֵלָא,
דְּאֲתָמַר בֵּיהּ (תהלים סט סב) מִקְרָן מִפְּרִיס. וְאוּקְמוּהָ
מִקְרָן כְּתִיב, קָרַן אַחַת הָיָה לִיה בְּמִצְרָיִם. וְהָיָה
אִיהוּ קָרַן הַיּוֹבֵל דְּמִנָּה קָרַן פְּנֵי מִשָּׁה.

שׁוֹר דָּא אִיהוּ פֹר. פֹּר אִיהוּ דִּינָא עִם ו' אֲתַעְבִּיד
פֹּר רַחֲמֵי סְלִיחָה וְעַל שְׂמָה אֶקְרִי צוּם
כְּפֹר. מַאי כ' בְּתוֹסֶפֶת פּו"ר. אֵלָא דָּא כְּתָר
מְלָכוּת. תָּא חֲזִי לִית שְׂכִינְתָּא דְּלָא אֲתַעְבִּידת
כְּתָרָא לְהַהוּא דְּלְתַתָּא מִנָּה. וּבְגִין דָּא שְׂכִינְתָּא
עֲלָאָה אִיהִי כְּתָר מְלָכוּת. וּמְלָכוּת אֲתַקְרִיאַת
צוּם דִּילָהּ אִיהִי מְלָכוּת (כְּפֹר). וּמְלָכוּת
אֲתַקְרִיאַת צוּם כְּפֹר. מְסֻטָּרָא דְּאֲמָא עֲלָאָה
אִיהִי צוּם, אֲבָל מְסֻטָּרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא
אֲתַקְרִיאַת אֲכָל.

רָחֵם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ (שם עח כה). הַהוּא דְּאֲתָמַר
בֵּיהּ (שמות טו ג) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וּמָאן הָכָא
(דף קלז ע"א) אִישׁ אֵלָא דָּא מ' פְּתוּחָה מְלָגָאו
דְּבַהּ (שמות טו לה) אֲכָלוּ אֶת הָמֶן אַרְבָּעִים שָׁנָה.
אֲבָל ם אִיהִי עֲלָמָא דְּאֲתִי, לִית בֵּיהּ אֲכִילָהּ
וּשְׁתִּיָּה, וְכָל סְפִירָן אֲתַקְרִיאוּ צוּמוֹת בַּהּ. וּבְגִין
דָּא קָרְבְּנֵין דְּמִתְעַפְּלִין דְּאֲנוּן צְלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין
אִיהִי שְׂכִינְתָּא תַתָּאָה. וְהַהוּא דְּאֲתַהֲנִי מִנָּה
דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, אָרַח כָּל רִיחִין
דְּקָרְבְּנֵין וְקָרִיב לוֹן לְגַבֵּי אָבָא וְאֲמָא. הָדָא
הוּא דְּכְתִיב (בראשית ח כא) וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ,
לֹא כְּתִיב אֵלָא אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ דָּא אִיהִי.

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ (בראשית ח). מַה זֶה
וַיִּבֶן נֹחַ? אֵלָא נח איש צדיק. וַיִּבֶן
מִזְבֵּחַ, זוּ הַשְּׂכִינָה. הַבְּנִין שְׁלוֹ
בֵּין, שְׁהוּא הָעֲמוּד הָאֲמַצְעִי.
וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה.
בְּהֵמָה לְמַעְלָה וְעוֹף לְמַטָּה, מַהִי
בְּהֵמָה לְמַעְלָה? אֵלָא בְּהֵמָה זֶה
הַשׁוֹר הָעֲלִיּוֹן, שְׁנַקְרָא הָאָדָם
הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה, שְׁנַאֲמַר בוּ
מִקְרָן מִפְּרִיס. וּפְרִשׁוּהָ מִקְרָן
כְּתוּב, שְׁקָרַן אַחַת הָיָה לוֹ
בְּמִצְרָיִם, וְזוּהִי קָרַן הַיּוֹבֵל, שְׁמַמְנוּ
קָרַן פְּנֵי מִשָּׁה.

הַשׁוֹר הַזֶּה הוּא פֹר. פֹּר הוּא דִין,
עִם ו' נַעֲשֶׂה פֹר, רַחֲמִים סְלִיחָה,
וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא צוּם כְּפֹר. מַה זֶה
כ' בְּתוֹסֶפֶת פּו"ר? אֵלָא זֶה כְּתָר
מְלָכוּת. בֹּא וּרְאֵה, אֵינן שְׂכִינָה
שְׁלֵא נַעֲשִׂית כְּתָר לְאוֹתָהּ שְׁלַמְטָה
מִמְּנָה. וּמִשׁוּם זֶה הַשְּׂכִינָה
הָעֲלִיּוֹנָה הִיא כְּתָר מְלָכוּת,
וּמְלָכוּת נִקְרָאת צוּם שְׁלָה, הִיא
הַמְּלָכוּת (כְּפֹר). וּמְלָכוּת נִקְרָאת
צוּם כְּפֹר. מֵהֵצֵד שֶׁל הָאֵם
הָעֲלִיּוֹנָה הִיא צוּם, אֲבָל מִצְדוֹ
שֶׁל הָעֲמוּד הָאֲמַצְעִי נִקְרָאת אֲכָל.
רָחֵם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ, הַהוּא
שְׁנַאֲמַר בוּ ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וּמִי
כָּאן הָאִישׁ? אֵלָא זֶה מ' פְּתוּחָה
מִבְּפָנִים שְׂבָה אֲכָלוּ אֶת הָמֶן מ'
שָׁנָה. אֲבָל ם הִיא הָעוֹלָם הַבָּא,
שְׁאִין בוּ אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיָּה, וְכָל
הַסְּפִירוֹת נִקְרָאוּ צוּמוֹת בַּהּ,
וּמִשׁוּם זֶה הַקָּרְבָּנוֹת שְׁמִתְעַכְּלִים,
שְׁהֵם תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת, הִיא
הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה. וְהַהוּא
שְׁנַהֲנָה מִמְּנָה, שְׁהוּא הָעֲמוּד
הָאֲמַצְעִי, מִרִיחַ כָּל הַרִיחֹת שֶׁל
הַקָּרְבָּנוֹת וּמִקְרִיב אוֹתָם לְאֵב
וְלֵאֵם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית ח) וַיִּרַח
ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. לֹא כְּתוּב אֵלָא
אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ, זֶה הִיא.

השׁוֹשְׁנָה רִיחַ הַטּוֹב לְאֵב וְהָאֵם.
השׁוֹשְׁנָה הַיָּא וְדָא עִם חֲמִשָּׁה
עָלִים הַיָּא ה'. אֲבָל הַרִיחַ שְׁלֵה ו'
שְׁהוּא רִיחַ, לֹא שׁוֹרָה בּוּ עַד
שְׁנַפְתַּחַת לְהַעֲלוֹת מִמֶּנָּה רִיחַ
טוֹב. כְּשִׁישְׂרָאֵל פּוֹתַחִים
בְּתִשׁוּבָה, הַשׁוֹשְׁנָה נִפְתַּחַת
לְכַעֲלָה, שְׁהוּא הַרִיחַ שְׁלֵה, וְאוֹתוֹ
הַרִיחַ עוֹלָה אֶל הָאֵב וְהָאֵם שְׁהֵם
יָה, וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ.

(שם) וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבוּ. וַיֹּאמֶר ה'
- זֶה הָאֵב, אֶל לְבוּ - זֶה הָאֵם,
שְׁנֹאמֶר בְּהַ לְבוּ מִבִּין. שְׁבִזְמֵן
שִׁישְׂרָאֵל חוֹטְאִים לְאֲבִיהֶם
שְׁבִשְׁמַיִם, נֹאמֶר וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוּ.
וּבִזְמֵן שְׁמַהֲנִים יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם
שְׁבִשְׁמַיִם בְּקִרְבָּנוֹת שֶׁל תִּפְלָה,
כְּמוֹ שְׁנֹאמֶר (בַּמְדַּבֵּר כַּח) צוֹ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קִרְבָּנֵי
לְחֲמֵי וְגו'.

מִיד - שְׁמֵן וְקִטְרֵת יִשְׁמַח לְבוּ.
וְגוֹרְמִים בְּאוֹתוֹ הַרִיחַ לְהַרִיק
שְׁמֵן וְנִבְעִיעָה מִלְמַעְלָה בְּשִׁכְנִיתוֹ.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שִׁיר א) לְרִיחַ שְׁמֵנִיד
טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרַק שְׁמֵד עַל כֵּן
עֲלֻמוֹת אֶהְבֹּד. מַה זֶה עֲלֻמוֹת?
שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁכָלוֹלִים
בְּשְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁנֹאמֶר
בְּהֵם רֶכֶב אֱלֹהִים רְבוּתִים אֶלְפֵי
שְׁנֹאן.

בִּינְתִים הִנֵּה זֶקֶן הַדְּמֵן אֶלִיו.
פְּתַח וְאָמַר, מַה זֶה רֶכֶב? אָמַר
לוֹ, ר' הַיָּא חֲכָמָה, רֹאשִׁית חֲכָמָה.
ב' בִּינָה. כ' פְּתַח עֲלִיוֹן. הֵם רֶכֶב
לְאוֹתוֹ טְמִיר וְגִנּוּז שְׁרוּכֵב
עֲלֵיהֶם, וְאֵלוֹ שְׁלֹשׁ הַסְּפִירוֹת הֵן
רוֹכְבוֹת עַל ח"י הַעוֹלָמִים, שְׁהֵם
תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת פְּפוֹלוֹת, וְהֵם אָדָם
עֲלִיוֹן טְמִיר וְגִנּוּז בְּטַעְמִים וְאָדָם
שְׁלֻמְטָה שְׁהֵם תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת, הֵם
שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁשֵׁט בְּהֵם
עֲלֵת הַעֲלוֹת, שְׁהוּא הָאָדָם
הַשְּׁלִישִׁי שְׁלֹא הַתְּגַלָּה בַּתּוֹרָה
וְהַשְּׁמוֹנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אִיפֹה עוֹלָה? בּוֹיֶר"ח. וּבַגְּלוֹל נֹאמֶר וַיִּרַח ה'

שׁוֹשְׁנָה רִיחָא טְבָא לְגַבֵּי אַבָּא וְאַמָּא. שׁוֹשְׁנָה
וְדָאֵי בְּחִמְשׁ עָלִין אִיהִי ה'. אֲבָל רִיחָא
דִּילָהּ ו' דְּאִיהוּ רִיחָא לָא שְׂרָא בְּהַ עַד
דְּאִתְפַּתַּחַת לְסַלְקָא מִנָּה רִיחָא טְבָא. כַּד יִשְׂרָאֵל
פְּתַחִין בְּתִיּוּבָתָא שׁוֹשְׁנָה אִתְפַּתַּחַת לְגַבֵּי בַעֲלָה
דְּאִיהוּ רִיחַ דִּילָהּ, וְהַיָּא רִיחָא סְלִיק לְגַבֵּי
אַבָּא וְאַמָּא דְּאֲנוּן יָה, וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבוּ (שם). וַיֹּאמֶר ה' דָּא אַבָּא.
אֶל לְבוּ דָּא אַמָּא דְּאִתְמַר בְּהַ לְבוּ מִבִּין.
דְּבִזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל אֲנוּן חֲטָאָן לְאַבוּהוֹן דִּי
בְּשְׁמַיָּא, אִתְמַר (שם ו) וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוּ. וּבִזְמָנָא
דְּמַהֲנִין יִשְׂרָאֵל לְאַבוּהוֹן דִּי בְּשְׁמַיָּא בְּקִרְבָּנֵין
דְּצֻלוֹתָא, כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר (בַּמְדַּבֵּר כַּח ב) צוֹ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קִרְבָּנֵי לְחֲמֵי וְגו'.

מִיד (מְשַׁלֵּי כו ט) שְׁמֵן וְקִטְרֵת יִשְׁמַח לְבוּ. וְגַרְמִין
בְּהַיָּא רִיחָא לְאַרְקָא מְשַׁחָא וְנִבְעִיעוּ
מִלְעֵלָא בְּשִׁכְנִיתָהּ הַדָּא הוּא דְּכָתִיב (שִׁיר א ג) לְרִיחַ
שְׁמֵנִיד טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרַק שְׁמֵד עַל כֵּן עֲלֻמוֹת
אֶהְבֹּד. מַאי עֲלֻמוֹת. ח"י עֲלֻמִּין דְּכָלִּילֵן בְּח"י
עֲלֻמִּין דְּאִתְמַר בְּהוֹן (תְּהִלִּים סח יח) רֶכֶב אֱלֹהִים
רְבוּתִים אֶלְפֵי שְׁנֹאן.

אִדְהָבֵי הָא סְבָא אֲזִדְמֵן לְגַבֵּה פְּתַח וְאָמַר מַאי
רֶכֶב. אָמַר לִיהַ ר' אִיהוּ חֲכָמָה רֹאשִׁית
חֲכָמָה. ב' בִּינָה כ' פְּתַח עֲלָאָה. אֲנוּן רֶכֶב
לְהַיָּא טְמִיר וְגִנּוּז דְּרֶכִיב עֲלֵיהוּ. וְאֶלִין תְּלַת
סְפִירָן אֲנוּן רֶכֶבִין עַל ח"י עֲלֻמִּין דְּאֲנוּן תִּשְׁעַ
נְקֻדּוֹת פְּפוֹלוֹת וְאֲנוּן אָדָם עֲלָאָה טְמִיר וְגִנּוּז
בְּטַעְמֵי וְאָדָם דְּלִתְתָא דְּאֲנוּן תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת, אֲנוּן
תְּמַנֵּי סְרִי עֲלֻמִּין דְּשֵׁט בְּהוּ עֲלֵת הַעֲלוֹת, דְּאִיהוּ
אָדָם תְּלִיתָאָה דְּלֹא אִתְגַּלִּיא בְּאוֹרִיתָא וְשֵׁט
בְּהוּ וְאֲנוּן מְרַכְבָּה לִיהַ. וְהַיָּא תְּמַנֵּי סְרִי בְּאָן
סְלִיק בּוֹיֶר"ח. וּבַגְּיָנָה אִתְמַר וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ
וְשֵׁט בְּהֵם, וְהֵם מְרַכְבָּה לוֹ. וְהַשְּׁמוֹנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אִיפֹה עוֹלָה? בּוֹיֶר"ח. וּבַגְּלוֹל נֹאמֶר וַיִּרַח ה'

את ריח הניחח. וכשִׁיִּשְׂרָאֵל
מַעֲלִים בְּרֻכּוֹת בַּתְּפִלוֹת אֵלָיו
פְּרָאוּי, מִיָּד נִהְיָה מִשֵּׁם. מַה
כְּתוּב? וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוֹ. (עב"מ).

הַנִּיחַח. וְכֵד יִשְׂרָאֵל סִלְקִין בְּרַפָּאן בְּצִלוֹתִין
לְגַבְהַ פְּדָקָא יָאוּת, מִיָּד אֶתְהַנִּי מִתְמָן. מַה
כְּתוּב וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוֹ. (עב"מ).

תקונים

וְהַמְשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ הַרְקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי
הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד.
(דניאל יב ג) פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (ירמיה א ה) בְּטָרָם
אֶצְרָךְ בְּבִטָּן יִדְעִיתִךְ. הָדָא הוּא דְאִמְרֵי אֲשֶׁר
קִדְשׁ יְדִיד מְבִטָּן. בְּטָרָם אֶצְרָךְ דָּא רוּחַ
דִּיצִירָה. וּבְטָרָם תִּצַּא מֵרַחֵם דָּא נֶפֶשׁ דְּעֵשִׂיָּה.
נְבִיא לְגוֹיִם נִתְתִּיךְ דָּא נִשְׁמָתָא.

וְהַמְשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ הַרְקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי
הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד.
(דניאל יב ג) פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (ירמיה א ה) בְּטָרָם
אֶצְרָךְ בְּבִטָּן יִדְעִיתִךְ. הָדָא הוּא דְאִמְרֵי אֲשֶׁר
קִדְשׁ יְדִיד מְבִטָּן. בְּטָרָם אֶצְרָךְ דָּא רוּחַ
דִּיצִירָה. וּבְטָרָם תִּצַּא מֵרַחֵם דָּא נֶפֶשׁ דְּעֵשִׂיָּה.
נְבִיא לְגוֹיִם נִתְתִּיךְ דָּא נִשְׁמָתָא.

דְּקַדְמָה דִּיִּיתִי בְּרַ נֶשׁ לְעַלְמָא אֲשֶׁתְּמוּדַע לְרוּחָה
וְנִשְׁמָתָהּ וְגוֹפָהּ (נ"א וּנְפִישָׁה) דִּמְתַּחְבְּרָן
לְעֵלָא. וּבְגִין דָּא (בראשית יב א) וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם,
דָּא נִשְׁמָתָא דְאִיהִי אַב לְרוּחָא וְנִפְשָׁא וְרַם
לְגוֹפָא. וְעַל אֵלִין רוּחָא וְנִפְשָׁא וְגוֹפָא עֲלִיָּהּ
אֶתְמַר (איוב לג כט) הֲזָן כָּל אֱלֹהִים יַפְעַל אֵל וְגוֹ'
נִשְׁמָתָא, דָּא גוֹף פְּלוּנִי. (בראשית יב א) לָךְ לָךְ
מֵאֲרַצְךָ דָּא שְׁנוּי מְקוּם. וּמִמּוֹלְדֶתְךָ דָּא שְׁנוּי
הַשֵּׁם. וּמִבֵּית אָבִיךָ דָּא שְׁנוּי מַעֲשָׂה.
שְׁנוּי מְקוּם זֶה גִלְגָּל רֵאשׁוֹן,
שְׁנוּי מְקוּמוֹ וְנִשְׁמָתָא בְּגוֹף
אֲחֵר. וּמִי גֵרָם לֹא אֶת זֶה? מִשׁוּם
שְׁעָקָר אֶת הָאֲרָץ הַקְּדוּשָׁה
מִמְּקוּמָהּ, שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר וּבְכַפְשֵׁיכֶם שִׁלְחָה
אִמְכֶם. וּמִמּוֹלְדֶתְךָ, כָּאֵן סוּד
(בראשית מח) וּמִמּוֹלְדֶתְךָ אֲשֶׁר הוֹלְדֶתְךָ
אֲחֵרִיהֶם לָךְ יְהִיו, וְכוּ יִקְרָאוּ
בְּנַחֲלָתָם. כְּדִי שְׁלֹא יִכְרַת שֵׁם
הַמֵּת, יִקְרָא עַל שֵׁם אֲחִיו, וְזֶה
שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמִי גֵרָם אֶת זֶה?
מִשׁוּם שְׁעָקָר הָאֵילָן, שְׁהוּא עֵץ
הַגֵּן מִמְּקוּמוֹ. כִּף נֶעְקָר מִמֶּנּוּ,
וְנִקְרָא עָקָר בְּלֹא בֶן, עַל שֵׁם
שְׁהוּא עָקָר וְיִשְׁכּוּלָל שְׁשָׁה
צְדִידִים מִמְּקוּמוֹ.

דְּקַדְמָה דִּיִּיתִי בְּרַ נֶשׁ לְעַלְמָא אֲשֶׁתְּמוּדַע לְרוּחָה
וְנִשְׁמָתָהּ וְגוֹפָהּ (נ"א וּנְפִישָׁה) דִּמְתַּחְבְּרָן
לְעֵלָא. וּבְגִין דָּא (בראשית יב א) וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם,
דָּא נִשְׁמָתָא דְאִיהִי אַב לְרוּחָא וְנִפְשָׁא וְרַם
לְגוֹפָא. וְעַל אֵלִין רוּחָא וְנִפְשָׁא וְגוֹפָא עֲלִיָּהּ
אֶתְמַר (איוב לג כט) הֲזָן כָּל אֱלֹהִים יַפְעַל אֵל וְגוֹ'
נִשְׁמָתָא, דָּא גוֹף פְּלוּנִי. (בראשית יב א) לָךְ לָךְ
מֵאֲרַצְךָ דָּא שְׁנוּי מְקוּם. וּמִמּוֹלְדֶתְךָ דָּא שְׁנוּי
הַשֵּׁם. וּמִבֵּית אָבִיךָ דָּא שְׁנוּי מַעֲשָׂה.
שְׁנוּי מְקוּם דָּא גִלְגָּל רֵאשׁוֹן, שְׁנוּי מְקוּמוֹ
וְנִשְׁמָתָא בְּגוֹף אֲחֵר. וּמִי גֵרָם לֹא אֶת זֶה?
מִשׁוּם שְׁעָקָר אֶת הָאֲרָץ הַקְּדוּשָׁה
מִמְּקוּמָהּ, שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר וּבְכַפְשֵׁיכֶם שִׁלְחָה
אִמְכֶם. וּמִמּוֹלְדֶתְךָ, כָּאֵן סוּד
(בראשית מח) וּמִמּוֹלְדֶתְךָ אֲשֶׁר הוֹלְדֶתְךָ
אֲחֵרִיהֶם לָךְ יְהִיו, וְכוּ יִקְרָאוּ
בְּנַחֲלָתָם. כְּדִי שְׁלֹא יִכְרַת שֵׁם
הַמֵּת, יִקְרָא עַל שֵׁם אֲחִיו, וְזֶה
שְׁנוּי הַשֵּׁם. (דברים כה ז) יְקוּם עַל שֵׁם אֲחִיו.
וְדָא שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמֵאֵן גְּרִים דָּא בְּגִין דְּאֶעְקָר
אֵילָנָא דְאִיהוּ עֵץ הַגֵּן מֵאֲתַרְתָּהּ, הַכִּי אֶתְעָקָר
מִנָּה וְאֶתְקָרִי עָקָר בְּלֹא בֶן, עַל שׁוּם דְּעָקָר
אִיהוּ וְיִשְׁכּוּלָל שֵׁם סְטָרִין מֵאֲתַרְתָּהּ.

ומבית אביך - זה שנוי מעשה, ומי גרם לו את זה? משום שחטא במעשה, שהיא האם העליונה, מעשה בראשית, ששם גנוזה המחשבה, שאין עשיה בלא מחשבה. זהו שפתוב כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך - זה הגוף. כפי שהוא מחיב בחטאים, כך ננטע בו ונרכב עד שמחזיר מה שעקר למקומו.

קם העמוד אחר צלו של רבי שמעון ואמר, רבי רבי, סוד זה, סוד אחר עליון יש בגלגול למעלה בדרגות העליונות, וזהו ויאמר ה' אל אברהם, זהו שנאמר בו הלא אב אחד לכלנו. ומי אמר לו? אותו הרם שעליו, שהוא רם על כל גבוהים. ומה אמר לו? לך - שני גרושים, הם י' מן א'. האות ו' משם גרש אותה אותו רם על כל רמים, שהוא עלת על כל העליונים. ולאן שלח אותו? אל הארץ אשר אראך, זו השכינה התחתונה.

אמר לו רבי שמעון, אם כך, מה זה מארצך וממולדתך? אמר לו, רבי רבי, שלשת אלפים הם משלשה שמות שהם אהי"ה אהי"ה אהי"ה שנאמר למשה עליהם, שהוא הדיוקן של אותו ו' העליונה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה. אהיה שלחני אליכם. פאן נרמז שהתגרש משלשה אלה, שהם שלשה עולמות שנאמר בהם מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). וזהו האם העליונה שהיא פתר אם כל חי. שהאות ו' במעיה היא א' בכתר עליון, וא' השנית בבניה, ואל"ף היא שלישית באמצע של האות ו', וסוד הדבר - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והיא פתר מלכות. אל

ומבית אביך דא שנוי מעשה. ומאן גרים ליה האי בגין דחב במעשה, דאיהי אמא עלאה מעשה בראשית, דתמן מחשבה גניזא דלית עשיה בלא מחשבה. הדא הוא דכתיב (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך, דא גולפא. כפום דאיהו מחיב בחובין, הכי אתנטע ביה ואתרכיב עד דאחזר מה דאעקר לאתרה.

קם עמודא פתר טולא דרבי שמעון ואמר, רבי רבי רזא דא רזא אחרא עלאה אית בגלגולא לעלא בדרגין עלאין. ודא איהו ויאמר יי אל אברהם. דא איהו דאתמר ביה (מ"ב) הלא אב אחד לכלנו. ומאן אמר ליה ההוא רם דעלה דאיהו רם על כל גבוהים. ומה אמר ליה לך לך תרין תירוכין אנון י' מן א' את ו' מתמן תריה ליה, ההוא רם על כל רמים, דאיהו עלת על כל עלאין. ולאן שלח ליה, אל הארץ אשר אראך, דא שכינתא תתאה. אמר ליה רבי שמעון אי הכי מאי מארצך וממולדתך. אמר לו רבי רבי תלת אלפין אנון מתלת שמיהן דאנון אהי"ה אהי"ה אהי"ה דאתמר למשה עליהו דאיהו דיוקנא דההוא ו' עלאה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה (שמות ג ד). אהיה שלחני אליכם. הכא אתרמיז דאתתרוך מתלת אלין, דאנון תלת עלמין דאתמר בהון מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). ודא איהו אמא עלאה דאיהי פתר (שם ג כ) אם כל חי. דאת ו' במעיה איהי א' בכתר עלאה. וא' תנינא בכינא ואיהו אל"ף תליתאה באמצעיתא דאת ו'. ורזא דמלה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואיהי פתר מלכות. אל הארץ דא שכינתא תתאה דכלילן בה פלהו. ואעשך

הארץ - זו שכינה הפתחותנה שכלולים בה כלם. ואעשף לגוי גדול ואברכך - מהצד של א' העליונה. ואגדלה שמך - מהצד של א' השנייה. והיה ברכה - מהצד של א' השלישית.

ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה. דע פי הלב הוא דיוור הנשמה, והיא שבעה, שנאמר ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה. וכשיוודת הנשמה לטחול, שהוא רעב, משום שפכד לא נותן לו מהדם אלא השירים הרעים שלו, ומשום זה (שם) פי כבד הרעב בארץ.

באותו הזמן שיוודת שם הנשמה, פוחדת משם, שנאמר ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה. קדם שנקרבה שם הנשמה. ויאמר אל שרה אשתו - זה הגוף. ומה אומר לה? הנה נא ידעתי פי אשה יפת מראה את. את יפה בזכיות, ובגלגלף אני פוחד שיהרגו אותי בגלגלף, שצופה רשע לצדיק, ומשום זה ערום רעה רעה ונסתר. שצדיק שנמצא בין הרשעים, נתפס ביניהם. ומשום זה והיה פי יראו אתך המצרים, וזה סוד כל הבן הילוד. ומשום זה והרגו אתי ואתך יחיו. אלא אמרי נא אחתי את. זהו שכתוב אמר לחכמה אחתי את. למען ייטב לי בעבורך - בעולם הזה. וחיתה נפשי בגלגלף - לעולם הבא.

בינתיים הנה העמוד של האור שנראה בצלו של רבי שמעון, ואמר לו, רבי רבי, כאן סוד ולא צריך לכסות, משום בעלי חובות מראה לפניהם, בעלי עשר, שלא יהרגו אותו על ממונו. ומהו ממונו? בית והון נחלת אבות שצריך להתפסות בין הרשעים, משום

לגוי גדול ואברכך מסטרא דא' עלאה. ואגדלה שמך מסטרא דא' תנינא. והיה ברכה מסטרא דא' תליתאה.

ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה (שם יב ט'), דע פי לבא איהו דיורא דנשמתא ואיהו שבעה שנאמר (דברים ח ט) ארץ אשר (דף קלח ע"ב) לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה. וכד נחתא נשמתא לטחול דאיהו רעב, בגין דכבד לא יהיב ליה מדמא אלא שיוורין בישין דילה ובגין דא (שם יב) פי כבד הרעב בארץ.

בהווא זמנא דנחתת תמן נשמתא דחילת מתמן, שנאמר ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה, קדם דאתקרב תמן נשמתא. ויאמר אל שרה אשתו, דא גופא. ומה אמר לה הנה נא ידעתי פי אשה יפת מראה את. את שפירא בזכון. ובגינף אנא דחיל דקטלין לי בגינף, (תהלים לו לב) דצופה רשע לצדיק, ובגין דא (משלי כב ג) ערום ראה רעה ונסתר. דזכאה דאשתכח בין חיביא אתפס ביניהו. ובגין דא והיה פי יראו אתך המצרים, ורזא דא (שמות א כב) כל הבן הילוד. ובגין דא והרגו אתי ואתך יחיו. אלא אמרי נא אחתי את. הדא הוא דכתיב (משלי ז ד) אמר לחכמה אחתי את. למען ייטב לי בעבורך, בהאי עלמא. וחיתה נפשי בגלגלף, לעלמא דאתי.

אדהכי הא עמודא דנהורא דאתחזיא בטולא דרבי שמעון ואמר ליה. רבי רבי הכא רזא ולא צריך לאתפסיא. בגין מארי חובין אחזי קדמיהו מארי דעותרא דלא קטלין ליה על ממונה. ומאי ממונא דילה (שם יט יד) בית והון נחלת אבות ומיני אשה משפלת. דא בת עין דאתמר בה (בראשית כ טז) פסות עינים, דצריך ומה אשה משפלת. וזו בת עין, שנאמר בה פסות עינים, שצריך להתפסות בין הרשעים, משום

אותו האור שְמאיר בַּה, שהוא בעֲלָה, שהוא סוד, צָרִיף לְכִסּוֹתוֹ מְבִינֵיהֶם שְׁלֵא נִתְפָּס עֲלָיו.

מִשׁוּם שֶׁחֲשָׁכָה, שֶׁהוּא נֶחֱשׁ הַקְּדָמוֹנִי, מְקַנָּא עַל הָאֹר שֶׁהוּא אֹר הַגְּנוּז, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתְּצַפְנָהוּ (שמות ב).

וְכַךְ מִי שֶׁמִּתְגַּלֶּה לוֹ אֹר שֶׁהוּא ר"ז בֵּין הַרְשָׁעִים, צָרִיף לְכִסּוֹתוֹ עַד שֶׁיִּכְאֹו הַצְּדִיקִים לְהָאִיר בְּיַנְיָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב אֹר זָרַע לְצַדִּיק. וְאִם לֹא מִטְּמִין אֹתוֹ, מַה פְּתוּב? (בראשית יב) וַיְהִי כְּבֹא אֲבָרָם מִצְרַיִם, וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרַעֲהַ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שֶׁהֵם אֲטוּמִים בְּלִבָּ וּסְתוּמֵי עֵינַיִם, שֶׁהָרִי כְּמַה סוּדוֹת נִסְתָּרִים יֵשׁ בַּתּוֹרָה וְלֹא מְשַׁגְּחִים בָּהֶם, שְׁאִין רוֹצִים אֶלָּא לְאֹכַל אֶת הַתְּבַן שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַפֶּשֶׁט, לְבוֹשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְלֹא טוֹעֲמִים מִן הַמַּח שֶׁבַּפְּנִים.

בֹּא וְרֵא, יֵשׁ נִשְׁמָה שֶׁהִיא גּוֹף לְנִשְׁמָה, וְיֵשׁ נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, וְיֵשׁ נִשְׁמָה זְכָרִית שְׁנִקְרָאת אֲבָרָם. וְיֵשׁ נִשְׁמָה נְקֵבָה שְׁנִקְרָאת שְׂרִי. וְאֵף עַל גַּב שְׁנִקְרָאת זָכָר, הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת אֲבָרָם בְּלִי ה' הִיא טְפֵלָה לְנִשְׁמָה שֶׁהִיא נְקֵבָה שְׂרִי שֶׁשֵׁם ה', אוֹ לְשָׂרָה שֶׁשֵׁם ה'. וּמִשׁוּם זֶה פְּרִשְׁוֹה בְּעַלִּי הַמְּשֻׁנָה שֶׁטְּפֵל הִיָּה אֲבָרָם לְשָׂרָה בְּנִבּוּאָה, מִשׁוּם שֶׁהִיא זְכָתָה לְשִׁתֵּי אוֹתִיּוֹת - י' בַּתְּחִלָּה, שְׂרִי, וּלְכִסּוֹף שָׂרָה בַּה. כְּשֶׁהִיָּתָה בְּיוֹ"ד הִיָּתָה יְחִידָה, וְכְשֶׁזְּכָתָה בַּה' נִקְרָאת אִם. וְכְשֶׁהִיָּתָה יְחִידָה בְּיוֹ"ד נֹאֲמַר עֲלֶיהָ שְׁמֵרָנִי פְּאִישׁוֹן בַּת עֵין.

וּפְרַעֲהַ, שֶׁהוּא דְמוּת שֶׁל נֶחֱשׁ רָשָׁע, אַחַר שֶׁשְׁבַחְוָה, פְּתוּב וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ. וְזֶה

לְאַתְּפִסָּאָה בְּיַנְיָ חִיבָא, בְּגִין הֵהוּא אֹר דְנִהִיר בַּה, דְּאִיהוּ בְּעֲלָה דְאִיהוּ רִז צָרִיף לְכִסְפָּאָה לִיָּה מְבִינֵיהוּ דְלֹא אֲתַפְּס עֲלָה.

בְּגִין דְחֲשׁוּכָא דְאִיהוּ נֶחֱשׁ הַקְּדָמוֹנִי מְקַנָּא עַל נְהוּרָא דְאִיהוּ אֹר הַגְּנוּז, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתְּצַפְנָהוּ (שמות ב).

וְהָבִי מֵאֵן דְּאֲתַגְּלִי לִיָּה אֹר דְּאִיהוּ ר"ז בֵּין חִיבָא. צָרִיף לְכִסְפָּאָה לִיָּה עַד דְּיִיתוּן צַדִּיקָא לְאַנְהִירָא בְּיַנְיָהוּ. הַדָּא הוּא דְכִתִּיב (תהלים צז יא) אֹר זָרַע לְצַדִּיק. וְאִי לֹא טְמִיר לִיָּה מַה פְּתִיב (בראשית יב יד) וַיְהִי כְּבֹא אֲבָרָם מִצְרַיִם וְגו', וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרַעֲהַ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר וַי לְבָנֵי עֲלָמָא דְאַנּוּן אֲטִימִין לְבָא וּסְתִימִין עֵינִין. דְּהָא כְּמַה רְזִין סְתִימִין אִית בְּאוּרִיתָא וְלֹא מְשַׁגְּחִין בַּהוּן. דְּלֹא בְּעָאן אֶלָּא לְמִיכַל תְּבַן דְּאוּרִיתָא, דְּאִיהוּ פֶּשֶׁט לְבוּשָׁא דְּאוּרִיתָא, וְלֹא טוֹעֲמִין מִן מַחָא מְלָגָאוּ.

הָא חֲזִי אִית נִשְׁמָתָא דְאִיהוּ גּוֹפָא לְנִשְׁמָתָא. וְאִית נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. וְאִית נִשְׁמָתָא דְכּוּרָא דְאַתְקִרִיאת אֲבָרָם. וְאִית נִשְׁמָתָא נּוֹקְבָא דְאַתְקִרִיאת שְׂרִי. וְאֵף עַל גַּב דְאַתְקִרִיאת דְכּוּרָא, הָאִי נִשְׁמָתָא אֲבָרָם בְּלֹא ה' טְפֵל אִיהוּ לְנִשְׁמָתָא דְאִיהוּ שְׂרִי נּוֹקְבָא דְתַמָּן י', אוֹ לְשָׂרָה דְתַמָּן ה'. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין דְטְפֵל הוּהוּ אֲבָרָם לְשָׂרָה בְּנִבּוּאָה, בְּגִין דְאִיהוּ זְכָתָה לְתִרִין אֲתוּן, י' בְּקִדְמִיתָא שְׂרִי וּלְכִסּוֹף שָׂרָה בַּה'. כַּד הוּת בְּיוֹ"ד הוּת יְחִידָא. וְכַד זְכָתָה בַּה' אֲתַקִּרִיאת אִימָא. וְכַד הוּת יְחִידָא בְּיוֹ"ד עֲלָה אֲתַמַּר (תהלים יז ח) שְׁמֵרָנִי פְּאִישׁוֹן בַּת עֵין.

וּפְרַעֲהַ דְאִיהוּ דְיוֹקְנָא דְנֶחֱשׁ חִיבָא, בְּתַר דְשְׁבַחְוָה פְּתִיב (בראשית יב טו) וַתִּקַּח

רומז לגלות מצרים שגלתה השכינה במצרים. והנחש רצה לקרב אליה, מה כתוב? והזר הקרב יומת. וינגע ה' את פרעה. וזה רומז למכות שהכה הקדוש ברוך הוא את פרעה ואת המצרים ואת הממנים שלהם. ומה כתוב? ועתה הגה אשתך קח ולך. כמו שפרעה במצרים שאמר למשה ולישראל שלח מעל פני ויצאו. וזוהי ההבטחה לשכינה ולישראל בגלות האחרונה.

מיד כשירצו האמות עובדי הכוכבים של העולם לקרב אליה ולדחוק אותה, שכר הכלה הדחוק, כתוב וינגע ה' את פרעה. מיד - ובאלהיהם עשה ה' שפטים. שעל השכינה נאמר אני ה' הוא שמי וכבודי לא אפון, והזר הקרב אליה יומת.

וכמו שפרעה הראשון אמר הגה אשתך קח ולך, כך אמר פרעה קומו צאו מתוך עמי, וכך עתידים העמים של העולם לומר לישראל קומו צאו, צאו מבינינו. והקדוש ברוך הוא לא מוציא אותם מביניהם עד שלקח את כליו. וכמו שנאמר ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל אשר לו - כמו כן בגלות האחרונה. זהו שכתוב והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' וגו'.

בינתיים הגה אליהו הזדמן אליו, ואמר, רבי רבי, ודאי כמו זה הוא בנשמה שהיא מצד השכינה. ויצר הרע רוצה לקרב אליה, והקדוש ברוך הוא מכה אותו בכמה מכות, כמו שהכה את פרעה על דבר שרי אשת אכרם.

דבר שרי אשת אכרם.

האשה בית פרעה. ודא רמיז לגלותא דמצרים דגלתא שכינה במצרים. ונחש בעא לקרבא לה. מה פתיב (במדבר א כא) והזר הקרב יומת. וינגע ה' את פרעה. ודא רמיז למחאן דמחא קודשא בריך הוא לפרעה ולמצרים ולממנן דילהון. ומה פתיב ועתה הגה אשתך קח ולך. כגונא דפרעה במצרים דאמר למשה ולישראל (ירמיה טו א) שלח מעל פני ויצאו. והאי איהי אבטחותא לישראל ולשכינתא בגלותא בתראה.

מיד דיבעון אמין דעלמא לקרבא לגבה ולדחוקא לה, אגרא דכלה דוחקא. פתיב וינגע ה' את פרעה. מיד (במדבר לג ד) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דעל שכינתא אתמר (ישעיה מב ח) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אפון. (במדבר א נא) והזר הקרב לגבה יומת.

וכמה דפרעה קדמאה אמר הגה אשתך קח ולך, הכי אמר פרעה (שמות יב לא) קומו צאו מתוך עמי, וכך עתידין עממין דעלמא למימר לישראל קומו צאו, פוקו מביננא וקודשא בריך הוא לא אפיק לון מביניהו עד דנטיל מאניה.

וכמה דאתמר ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל אשר לו. כגונא דא בגלותא בתראה דא הוא דכתיב (ישעיה סו ב) והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' וגו'.

אדחבי הא אליהו אזדמן לגבה ואמר רבי רבי ודאי כגונא דא איהו בנשמתא דאיהי מסטרא דשכינתא. ויצר הרע בעי לקרבא לגבה וקודשא בריך הוא מחי לה בכמה מכתשין, כגונא דמחא לפרעה על

ובאותו זמן יורד סמא"ל וכל חיליו לנשמה ההיא, ושומר אותה עד שמתקרבת לקדוש ברוך הוא, וכך כמו זה כל אדם שרוצה לקרב לצדיק להזיק אותו, הקדוש ברוך הוא מכה אותו בכמה מכות להזיקו עד שיחזור לשעבודו. ומשום זה אמרה אשתו של המן הרשע, (אסתר ו) אם מזרע היהודים מרדכי, לא תוכל לו כי נפול תפלו לפניו. אבל הנשמה שאינה מצד רוח הקדש, יש לה להשמר, שיש רשות למקטרג עליה, וערום ראה רעה ונסתר.

ויעל אברם ממצרים. מה זה יעל אברם ממצרים? אמר לו אליהו, ודאי בזמן שהנשמה נצולה מהממנה הרע ההוא, שהוא אל אחר מלך מצרים, מלך של אותם הצוררים שדוחקים את הנשמות, ואותם מלאכי תבלה המזיקים, כמו שבארו בעלי המשנה, נשמות הרשעים הם הם המזיקים בעולם.

מה פתוב בבעל הנשמה? ויעל אברם ממצרים. התעלה עליהם בחזק רב, הוא ונשמתו וכל אשר לו. ואפלו לוט עמו, שהוא שד מצד הימין, שלא כל השדים שוים. שיש שדים שהם כמו מלאכים קדושים, שיודעים מה שהיה ומה שעתיד להיות, ועל השד הזה אמר הקדוש ברוך הוא אעשה לו עזר. אם זכה עזר. ואם לא (כנגדו עזר דוכה לאות י) ואלא (כנגדו עזר, שזכה לאות י של ברית מילה, ונעשה שדי. ואם לא) - השד הוא כנגדו. וזה שפתוב (בראשית יג) ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו.

ועוד, אם זכה אדם - הוא עזר. מתי? בליל שבת שמלוים שני מלאכים את האדם, זה היצר הטוב וזה היצר הרע. אם זכה - יצר הטוב מכרף את בעל הבית

ובההוא זמנא נחית סמא"ל וכל חיליו לההיא נשמתא, ונטיר לה עד דאתקרבת לגבי קודשא בריך הוא. והכי כגונא דא כל בר נש דבעי לקרבא לצדיק לאנזקא ליה, קודשא בריך הוא מחי ליה בכמה מכתשין עד דיתחזר לשעבודה. ובגין דא אמרה אנתו דהמן חיבא (אסתר ו יג) אם מזרע היהודים מרדכי לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו. אבל נשמתא דלאו איהי מסטרא דרוחא דקדשא, אית לה לאסתמרא, דאית ליה רשו למקטרגא עליה, (משלי כב ג) וערום ראה רעה ונסתר.

ויעל אברם ממצרים (בראשית יד א), מאי ויעל אברם ממצרים. אמר ליה אליהו ודאי בזמנא דנשמתא אשתזיבה מההוא ממנא בישא, דאיהו אל אחר מלך מצרים מלכא דאנון צוררים דדחקין לנשמתין, ואנון מלאכי תבלה מזיקין כמא דאוקמוה מארי מתניתין, נשמתין דרשיעיא הן הן המזיקין בעולם.

מה פתיב במארי נשמתא ויעל אברם ממצרים. אסתלק עליהו בתקפא סגי הוא ונשמתה וכל דילה. ואפלו לוט עמה דאיהו שד (ד קט טו) מסטרא דימינא, דלאו כל שדין שוין, דאית דאנון כגונא דמלאכין קדישין, דידעין מה דהוה ומה דעתיד למהווי. ועל האי שד אמר קודשא בריך הוא (בראשית ב יח) אעשה לו עזר. אם זכה עזר. ואם לאו (כנגדו עזר דוכה לאות י) דברית מילה ואתעביד שדי ואם לאו) איהו כנגדו שד. הדא הוא דכתיב (בראשית יג ו) ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו.

ועוד אי זכה בר נש איהו עזר, אימתי בליל שבת דאוזפין תרין מלאכין לבר נש, דא יצר הטוב ודא יצר הרע. אי זכה יצר הטוב מכרף לבעל הבית ולאנתתה וכל דילה, ויצר

וְאֵת אֲשֶׁתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, וַיֵּצֵר
הָרַע עֲזוּר לוֹ בְּעַל פְּרוּחוֹ וְעֹנֶה
אָמֵן. וְאִם לֹא - הוּא כְּנִגְדּוֹ וּמְקַלְל
אוֹתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה
נִקְרָא לוֹט, שְׂמֵכִיא קָלְלוֹת עַל
אוֹתוֹ הָאִישׁ וְעַל בֵּיתוֹ וּמְכַנִּים
קִטְטָה בְּבֵיתוֹ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וַיְהִי
רִיב בֵּין רַעֲי מְקַנְהָ אַבְרָם וּבֵין
רַעֲי מְקַנְהָ לוֹט.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, (שם) וַיֹּאמֶר אַבְרָם
אֶל לוֹט אֵל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי
וּבֵינֶךָ וְגו' פִּי אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ.
מִצַּד שֶׁהוּא הַגּוֹף. וּמָה אָמַר לוֹ?
הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּמִשּׁוֹם
זֶה אָמְרוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, אִם רָאִית
שֵׁי צֹר הָרַע מִתְגַּבֵּר עֲלֶיךָ,
הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ. אִם אָבִן
הוּא נְמוֹחַ, וְאִם בְּרוּזֵל - מִתְפּוֹצֵץ.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאַלְיָהוּ, אֵת זֶה
גַּם יְלָדִים יוֹדְעִים אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ,
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי כֶּף הוּא, אָבֵל סוּד
דְּכַרֵּי הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת אֵינָם לְגַלּוּי כֶּף,
אֵלָּא בֵּינִי וּבֵינֶךָ.

פְּתַח וְאָמַר, (שם יב) וַיְהִי רָעִב
בְּאֶרֶץ. מָה הָרָעִב כָּאֵן? אֵלָּא וְדַאי
כְּשִׁמְסַתְלַקְת הַנְּבִיעָה מֵאֶרֶץ
הַשְּׂכִינָה, מִיַּד פְּתוּב וַיְהִי רָעִב
בְּאֶרֶץ (שם). וַיֵּרֵד אַבְרָם מִצְרַיִמָּה,
יָרַד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹר בֵּין
הַצְּדָדִים הָרַעִים הַלְלוּ, כַּדִּי שֶׁזָּרְעוּ
יְהִי שְׁמוֹר בֵּינֵיהֶם.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, רַבִּי רַבִּי,
וְהָרִי פְתוּב בְּשְׂכִינָה אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא
בְּמִסְפַּנַּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר
לוֹ, וְדַאי כֶּף הוּא! שְׂבֻזְמָן
שֵׁי שְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אוֹת הַבְּרִית,
הִיא מִתְמַלֵּאת כָּל טוֹב וְלֹא חֶסֶר
מִמֶּנָּה (שִׁפְעָה, וּבְאֲשֶׁר לֹא שׁוֹמְרִים הַבְּרִית,
מִסְתַּלַּק הַשִּׁפְעָה מִמֶּנָּה), וְנֹאמַר בָּהּ
וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, אִם לֹא יוֹרֵד הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְשֹׁמְרֵי אוֹתָהּ, יֵשׁ רְשׁוֹת
לְצְדָדִים הָאֲחֵרִים לְקִרְבֵּי לְשֵׁם.
וְאוֹתוֹ שְׂגוּרָם אֵת זֶה, יֵשׁ רְשׁוֹת

הָרַע אִיהוּ עֲזוּר לִיָּה בְּעַל פְּרוּחָהּ וְעֹנֶה אָמֵן.
וְאִי לָאו אִיהוּ כְּנִגְדּוֹ, וְלִיֵּיט לִיָּה וְלְכָל דִּילָהּ.
וּבִגִּין דָּא אֲתִקְרִי לוֹט דְּאִיתִי לוֹטִין עַל הַהוּא
בְּרַנְשׁ וְעַל בֵּיתָהּ, וְאִיהוּ אָעִיל קִטְטָה בְּבֵיתָהּ.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שם יז) וַיְהִי רִיב בֵּין רַעֲי מְקַנְהָ
אַבְרָם וּבֵין רַעֲי מְקַנְהָ לוֹט.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא (שם יג) וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל לוֹט אֵל
נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְגו' פִּי
אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ. מִסְטָרָא דְּהָאִי גּוֹפָא. וּמָה
אָמַר לוֹ הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּבִגִּין דָּא
אָמְרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין אִם רָאִית שֵׁי צֹר הָרַע
מִתְגַּבֵּר עֲלֶיךָ הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ. אִם אָבִן
הוּא נְמוֹחַ וְאִם בְּרוּזֵל מִתְפּוֹצֵץ. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְאַלְיָהוּ דָּא גְנוּקֵי יוֹדְעֵי לִיָּה. אָמַר לִיָּה
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי הָכִי הוּא, אָבֵל רְזָא דְּמַלְי
דְּפִרְשָׁתָא דָּא, לָאו אֲנוּן לְגַלְּאָה הָכָא אֵלָּא בֵּינִי
וּבֵינֶךָ.

פְּתַח וְאָמַר (בְּרַאשִׁית יב) וַיְהִי רָעִב בְּאֶרֶץ. מֵאִי רָעִב
הָכָא. אֵלָּא וְדַאי כַּד אֲסַתְלַק נְבִיעוֹ
מֵאֶרְעָא דְּשְׂכִינְתָּא, מִיַּד פְּתוּב וַיְהִי רָעִב בְּאֶרֶץ
(שם). וַיֵּרֵד אַבְרָם מִצְרַיִמָּה, נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְדִירָא בֵּין סְטָרִין בִּישׁוּן אֵלִין, בְּגִין זִרְעָא
דִּילָהּ לְמַהוּי נְטִיר בֵּינֵיהוּ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן רַבִּי רַבִּי וְהָא פְּתִיב
בְּשְׂכִינְתָּא (דְּבְרִים ח ט) אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנַּת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר לִיָּה וְדַאי הָכִי הוּא.
דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל נְטָרִין אוֹת בְּרִית, אֲתִמְלִיאַת
כָּל טוֹב וְלֹא חֶסֶר מִנָּה (נְבִיעוֹ. וְכַד לֹא נְטָרִין בְּרִית אֲסַתְלַק
נְבִיעוֹ מִנָּה), וְאֲתִמַּר בָּהּ (בְּרַאשִׁית א ט) וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא אִי לֹא נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְנִטְרָא לָהּ, אִית רְשׁוֹת לְסְטָרִין
אֲחֵרָנִין לְקִרְבָּא תְּמָן. וְהַהוּא דְּגָרִים דָּא אִית
רְשׁוֹ לְמִקְטָרְגָּא לְקִטְטָא לִיָּה. בְּגִין דָּא אָמַר

למקטרג להרג אותו. משום זה אמר לה והיה פי יראו אתך המצרים וגו' (שם). ועל זה אמרי נא אחתי את (שם), לא תנדעי ביניהם.

ואם תאמר מה חטא אברם? אלא חטאו קדם שבא לעולם היה באות ה', בחסרונו שם היה. ומשום זה היה נקרא אברם בלי ה', עד שזכה לה ובה נשלם בכל איבריו. ומשום יו"ד שהיתה בש"י, אמר אמרי נא אחתי את, להגן. למען ייטב לי בעבורך (שם), בת יחידה, ונאמר בה אבן מאסו הבונים. ייטב לי - מצד של הטוב, וחייתה נפשי - מצד של ח"י העולמים, משום ששתי הדרגות הללו נבנה בהם העמוד האמצעי וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו'. פתח רבי שמעון ואמר, ישגי חברון קומו. ויהיו חיי שרה, מי שרה כאן? זו השכינה, משום שלמטה בצדיק ויברא אלהים את האדם בצלמו. כך הצדקת הזו נבראה בדיוקנה של השכינה.

ויהיו חיי שרה - זו השכינה. ומי הוא החיים שלה? י"ה, וזהו השכינה. שכן י"ה. וזהו החיים של הנשמה. זהו שפתוב כל הנשמה תהלל י"ה. וזהו הזו בא"ת ב"ש - צ'. עם י' עולה לק', והם מאה ברכות שחיב אדם להריק בכל יום בשכינה, וזהו מאה שנה. ועליהם צוה הקדוש ברוך הוא את האדם מה ה' אלהיך שאל מעמך. אל תקרי מ"ה אלא מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים - אלו עשר אמירות ועשרה דברות ושבעה הימים הראשונים של מעשה בראשית, וששת ימי המעשה ויום השבת, שהוא ויכלו, הפלל של כלם. וינגדם

ליה והיה פי יראו אתך המצרים וגו' (שם). ועל דא אמרי נא אחתי את (שם) לא תשתמודע ביניהם.

ואי תימא מה חב אברם. אלא חובה דילה קדם דאיתי לעלמא, הוה באות ה' דחסרונא דילה תמן הוה. ובגין דא הוה אתקרי אברם בלא ה' עד דזכה לה ובה אשתלים בכל אברוהי. ובגין יוד דהוה בש"י אמר אמרי נא אחתי את לאגנא. למען ייטב לי בעבורך (שם) בת יחידה. ואתמר בה (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים. ייטב לי מסטרא דטוב. וחייתה נפשי מסטרא דחי עלמין. בגין דתרין דרגין אלין יתבני בהון עמודא דאמצעייתא וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו' (בראשית כג א). פתח רבי שמעון ואמר דמיכין דחברון קומו. ויהיו חיי שרה, מאן שרה הכא. דא שכינתא. בגין דלתתא בצדיק (שם א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו. הכי צדקת דא אתבריא בתדיוקנה דשכינתא.

ויהיו חיי שרה דא שכינתא. ומאי ניהו חיים דילה י"ה ודא ההוא שכינה. שכן י"ה, והאי איהו חיים דנשמתא דא הוא דכתיב (תהלים קו 1) כל הנשמה תהלל י"ה. והאי ה' בא"ת ב"ש צ'. ועם י' סליק למאה. ואנון מאה ברפאן דחיב בר נש לארקא בכל יומא לשכינתא. ודא איהו מאה שנה. ועליהו מני קודשא בריך הוא לבר נש (דברים י יב) מה ה' אלהיך שאל מעמך, אל תקרי מ"ה אלא מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים אלין עשר אמירן ועשר דברות ושבע יומין קדמאין דעובדא דבראשית וששת ימי המעשה ויום השבת דאיהו ויכלו כללא דכלהו. ולקבליהו

נְתַנָּה תוֹרָה בְּעֶשְׂרִים וְשִׁבְעַ
אוֹתִיּוֹת - עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁל
הַתּוֹרָה, וְחֲמֵשׁ שָׁהֵן מִנְצַפ־ךְ
שֶׁהַצּוֹפִים אָמְרוּ אוֹתָם.

וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל, מִתְפַּזְרִים לְאַרְבַּעַת
הַצְּדָדִים, וְהַשְׂכִּינָה גְלַתָּה עִמָּהֶם.
זֶהוּ שְׁכַתוֹב וּתְמַת שָׁרָה. הַמִּיתָה
שֶׁלָּה שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנָּה י"ה וְנִשְׁאַר
כ"ס חֲסֵר. וּמִשּׁוּם זֶה וַיֹּאמֶר כִּי
יָד עַל כ"ס י"ה.

בְּקִרְיַת אַרְבַּע - אֵלּוּ אַרְבַּעַה
צְדָדִים שֶׁהִתְפַּזַּר עִם יִשְׂרָאֵל,
וּמִשּׁוּם זֶה תִּקְנֶנוּ בַּתְּפִלָּה וְקִבְּצֶנוּ
יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.
שֶׁהַגְּלוּת הִיא מִיתָה לְשִׂכְנֶיהָ וְלִכְלֹ
יִשְׂרָאֵל בְּנִיָּה.

וְעוֹד, וּתְמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע
- אֵלּוּ תֵהוּ וְכֵהוּ וְחֻשֶׁף וְתֵהוּם,
שֶׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּאַרְץ, שְׁנֹא־מֵר
כֵּה וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוּ וְגו' (בְּרֵאשִׁית א ב).
א. מִשְׂכִּינָה וְצַדִּיק שְׂאִין בּו
נְבִיעָה שֶׁל הַתּוֹרָה. מֵאַרְבַּע
הַחַיּוֹת שֶׁלוֹ, שֶׁהֵן אַרְבַּע הַחַיּוֹת
שֶׁל הַכֶּסֶּא, גְּלוּ בְּאַרְבַּעַה יְסוּדוֹת
אֵלּוּ, שֶׁהֵם תֵּהוּ - קוּ יִרְק, הַקְּלָפָה
הִירְקָה שֶׁל הָאֲגוּז. כֵּהוּ - גּוֹן לְבָן,
קְלָפָה שְׂנִיָּה. וְחֻשֶׁף - קְלָפָה
שְׁלִישִׁית שֶׁל הָאֲגוּז, שֶׁהִיא אֲש
מִתְלַקַּחַת. תֵּהוּם - חֲלָל הָאֲגוּז
שֶׁשֶׁם הַמַּח, שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה, כֶּסֶא
הַכְּבוֹד וְאַרְבַּע הַחַיּוֹת שֶׁלוֹ. שְׂכַף
נִחְלַק הַמַּח שֶׁל הָאֲגוּז לְאַרְבַּעַה
צְדָדִים שֶׁעֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַמַּח.

וְאֵלּוּ הֵם כְּנֶגֶד אַרְבַּעַה אֲוִירֵי הַמַּח
שֶׁל אָדָם, עוֹר וּבָשָׂר תְּלַבִּישְׁנִי
וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשׁוּכְכֶנִי. הֵן
אַרְבַּע קְלָפוֹת הָאֲגוּז שֶׁהֵן בְּסוּד
הָעֲרֻלָּה, שֶׁעֲלֵיהֶן נֹאמַר וַיַּעַשׂ ה'
אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת
עוֹר וַיְלַבֶּשֶׂם (שם א). וַיִּפְרְשׂוּהוּ
הָרֵאשׁוֹנִים, מַה זֶה עוֹר? זֶה עוֹר
הַנֶּחֱשׁ.

וּבּוֹמֵן שִׂישְׂרָאֵל בְּאוֹתָן הַקְּלָפוֹת,

אֲתִיְהִיבֹת אוֹרִיתָא בְּעֶשְׂרִים וְשִׁבְעַ אֲתוֹן, כ"ב
דְּאוֹרִיתָא וְחֲמֵשׁ דְּאֲנוּן מִנְצַפ־ךְ דְּצוֹפִים
אָמְרוּם.

וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם עֹבְרִין עֲלֵיהוּ יִשְׂרָאֵל מִתְבַּדְרִין
לְאַרְבַּע סְטְרִין, וְשִׂכְיִנְתָּא גְלַתָּא עִמָּהוֹן
הָדָא הוּא דְכְּתִיב וּתְמַת שָׁרָה. מִיתָה דִּילָּה
דְּאִסְתַּלַּק י"ה מִנָּה וְאִשְׁתַּאֲרַת כ"ס חֲסֵר. וּבִגִּין
דָּא (שְׁמוֹת יז טז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כ"ס י"ה.

בְּקִרְיַת אַרְבַּע אֵלּוּן אַרְבַּע סְטְרִין דְּאִתְבַּדְרַת
עִם יִשְׂרָאֵל וּבִגִּין דָּא תִּקְיִנוּ בְּצִלוֹתָא
וְקִבְּצֶנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ. דְּגְלוֹתָא
אִיְהִי מִיתָה לְשִׂכְיִנְתָּא וְלִכְלֹ יִשְׂרָאֵל בְּנִיָּה.

וְעוֹד וּתְמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע, אֵלּוּן תֵּהוּ וְכֵהוּ
וְחֻשֶׁף וְתֵהוּם דְּאִיְהִי אֲתִלְבִּישֶׁת בְּאַרְעָא
דְּאִתְמַר בֵּהּ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוּ וְגו' (בְּרֵאשִׁית א ב).

מִשְׂכִּינָה וְצַדִּיק דְּלִית בֵּהּ נְבִיעוּ דְּאוֹרִיתָא.
מֵאַרְבַּע חִיּוֹן דִּילָּה דְּאֲנוּן אַרְבַּע חַיּוֹת הַכֶּסֶּא,
גְּלוּ בְּאַרְבַּע יְסוּדִין אֵלּוּ דְּאֲנוּן תֵּהוּ קוּ יִרְק,
קְלָפָה יִרְקָה דְּאֲגוּזָא. כֵּהוּ גּוֹן חוּר קְלָפָה
תְּנִינָא, וְחֻשֶׁף קְלָפָה תְּלִיתָא דְּאֲגוּזָא דְּאִיְהוּ
אֲשׁ מִתְלַקַּחַת. תֵּהוּם חֲלָל דְּאֲגוּזָא דִּתְמָן מַחָא
דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָּא פּוֹרְסִיָּא יִקְרָא וְאַרְבַּע חִיּוֹן
דִּילָּה. דְּהִכִּי אֲתַפְּלַג מַחָא דְּאֲגוּזָא לְאַרְבַּע
סְטְרִין דְּעֲלֵיהוּ קִימָא מַחָא.

וְאֵלּוּן אֲנוּן לְקַבֵּל אַרְבַּע רְהִיטֵי מַחָא דְּבַר נֶשׁ
(אִיּוֹב י יא) עוֹר וּבָשָׂר תְּלַבִּישְׁנִי וּבַעֲצָמוֹת
וְגִידִים תְּשׁוּכְכֶנִי. אֲנוּן אַרְבַּע קְלָפִין דְּאֲגוּזָא
דְּאֲנוּן בְּרִזָּא דְּעֲרֻלָּה דְּעֲלֵיהוּ אִתְמַר (בְּרֵאשִׁית ג כא)
וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת עוֹר
וַיְלַבֶּשֶׂם (שם ג). וְאִוְקְמוּהָ קְדָמָי מַאי עוֹר, דָּא
מִשְׂכָּא דְּחוּיָא.

וּבּוֹמֵנָא דִּישְׂרָאֵל בְּאֲנוּן קְלָפִין דְּאֲנוּן אַרְבַּע
גְּלוּיּוֹת אֲנוּן בְּפִרוּדָא כְּבִיכּוֹל כְּאֵלּוּ לֹא

שהן ארבע גלילות, הם בפרוד כביכול, כאלו לא היו גוי אחד, ושמו של הקדוש ברוך הוא לא שורה עליהם. ומשום זה בארו בעלי המשנה, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. אמר רבי אלעזר, אבא, והרי שמעתי שאותיות השם הקדוש כף הן בפרוד מן ה', ו' מן ה', ולא מתחברות עד שישראל יצאו מן הגלות. אמר לו, בני, יש אותיות שהן לבושים של הקדוש ברוך הוא, שנקראו על שמו שנקראו. זהו שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואלו הם בפרוד. וכשמתחברים במנין, שלש עשרה למעלה ושלוש עשרה למטה, ועולים לעשרים ושש יהו"ה פחשבון אח"ד אח"ד, פכתוב פיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אותיות היחוד בדרך אצילות אין שם חשבון ולא פרוד. ומשום זה ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. בזמן שבתא גאלה, יתקים ונפצות יהודה יקבץ מארבע נפפות הארץ. (נאמר. היא חברון שעתיד הקדוש ברוך הוא לחברם באחד, והו' וקבצנו יחד

מארבע נפפות הארץ).

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה יו"ד שעולה למאה עם שני ההי"ן, כמו זה ה"י עולה יו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכף ה' האחרת חמשים. הרי מאה. ועשרים שנה זו ו' שעולה לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

בו נשלמת י' להיות י' ב' בחשבון, כמו זה א' היא יו"ד למעלה, ו' באמצע, דל"ת למטה. ולפעמים י' למעלה, י' למטה, ו' באמצע, ועולה לחשבון כ"ו. וזו כ"ו מן כוז"ו. ומשום שכ' היא פתר,

היו גוי אחד ושמה דקודשא בריה הוא לא שריא עליהו ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה.

אמר רבי אלעזר אבא והא שמענא דאתון דשמא קדישא הכי אנון בפרודא י' מן ה', ו' מן ה', ולא מתחברין עד דישראל יפקון מן גלותא. אמר ליה ברי אית אתון דאנון לבושין דקודשא בריה הוא דאתקריאו על שמה דאתבריאו. הדא הוא דכתיב (ישעיה מו ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואלין אינון בפרודא. וכד אתחברן במנינא (דף קלט ע"ב) תלת עשר לעלא ותלת עשר לתתא, וסלקין עשרין ושית כמספר יהו"ה ופחשבון אח"ד אח"ד פדכתיב, (זכריה יד ט) פיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אתון דיחודא בארע אצילות, לא תמן חשבנא ולא פירודא. ובגין דא (בראשית ב י) ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, בזמנא דייתי פרקנא יתקים (ישעיה יא יב) ונפצות יהודה יקבץ מארבע נפפות הארץ: (אחמ"ר היא חברון דזמין קודשא בריה הוא לחברא לון כחמ"א ונחמ"א איהו וקבצנו יחד מארבע נפפות הארץ).

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכף ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

ביה אשתלים י' למחוי י' ב' בחשבון פגונא דא א' איהי יו"ד לעלא ו' באמצעיתא דל"ת לתתא ולזמנין י' לעלא י' לתתא ו' באמצעיתא וסליקת לחשבון כ"ו. ודא כ"ו מן כוז"ו. ובגין דכ' איהי פתר רחמי ורעוא דלית

רחמים ורצון שאין שם דין כלל, אמרו בעלי המשנה שמעשרים ולמטה לא מענישים בעולם הזה. ושבע שנים זו ו'. כששורה י' על ראשו נעשית ז'. ואם זכה בשכינה שהיא ז' לשמר אותה בברית, משום שהברית ממש שורה עליו ז', שהיא יום שביעי, ונאמר בו שבע ביום הללתיך, ואם לא - פתוב בו ויסרתי אתכם אף אני שבע.

ועקר הכל הוא אות הברית, שבו זוכה לעולם הבא, שהוא עולם הבא שאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא קנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. ותמצא סמ"ך ביסוד שהוא כ"ו. חלק סמ"ך ותמצא בו כ"ו. ויסוד הוא יום השביעי, ותמצא בו כו"ו.

אמר רבי אלעזר, אבא, והרי כו"ו מצאנו, אבל ו' האחרונה לא מצאנו באותיות! אמר לו, בני, כשאתה מחשב, מהאם העליונה נקרא ז', וכשאתה מחשב מימין שהיא גדלה נקרא ו'. אמר לו, זה יפה, כף נחשבת בספירות שלשים ושנים, הרי עשר ולא יותר. כמו שאומרים בספר יצירה, עשר ספירות בלי מה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה.

אמר לו, בני, כ' מראה י' ממעלה למטה וממטה למעלה, והכל א' שהיא הסוד של יו"ד והכל אחד. ומשום זה תמצא שהאות יו"ד היא כ', כתר של האות י' שעולה בחדש שבין כ', והכל אחד. פי י"י אלהיך אש אוכלה הוא. פי הוא י' והוא יהו"ה שעולה כ"ו, ועם ארבע אותיות עולה ל' לחשבון כ"י, וזה סוד יהו"ה.

ותמת שרה - זו הנשמה, שנאמר בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומה המיתה שלה? שינדה

תמן דינא כלל, אמרי מארי מתניתין דמעשרין ולמטה לא מענישין בעלמא דין.

ושבע שנין דא ו' פד שריא י' על רישה אתעביד ז'. ואם זכה בשכינתא דאיהי ז' לנטרא לה בברית, בגין דאיהי ברית ממש שריא עלה ז' דאיהו יום שביעי. ואתמר ביה (תהלים קיט קסד) שבע ביום הללתיך. ואי לאו פתיב ביה (ויקרא כו כח) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

ועקרא דכלא איהו אות ברית דבה זכי לעלמא דאתי, דאיהו עולם הבא דאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא קנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה. ותשפח סמ"ך ביסוד דאיהו כ"ו פליג סמ"ך ותשפח ביה כ"ו. ויסוד הוא יום השביעי ותשפח ביה כו"ו.

אמר רבי אלעזר אבא והא כו"ו אשפחנא, אבל ו' בתראה לא אשפחנא ביה באתון. אמר ליה ברי פד את חשיב מאמא עלאה אתקרי ז' וכד את חשיב מימינא דאיהי גדלה אתקרי ו'. אמר ליה האי שפיר. כף אתחשיבת בספירן ל"ב הא עשר אנון ולא יתיר. כמה דאמרי בספר יצירה, עשר ספירן בלי מה עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר.

אמר ליה ברי כ' אחזי י' מעלא לתתא ומתתא לעלא וכלא א' דאיהי רזא דיו"ד וכלא חד. ובגין דא תשפח דאת יו"ד איהי כ' פתר דאת יו"ד דסליק בחדשפנא כ' וכלא חד. (דברים ד כד) פי י"י אלהיך אש אוכלה הוא. פי הוא י' ואיהו יהו"ה דסליק כ"ו ועם ארבע אתון סליק ל' לחשבון כ"י. ודא רזא יהו"ה.

ותמת שרה דא נשמתא דאתמר (בראשית ב ז) בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומאי מיתה

ותמת שרה - זו הנשמה, שנאמר בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומה המיתה שלה? שינדה

מלמעלה וּנְכַנְסָה לְאַרְבְּעָה יְסוּדוֹת רְעִים, שֶׁהֵם אֵשׁ רוּחַ מִים עֶפֶר, וְהֵם שְׁתוּף שֶׁל נֶפֶשׁ הַבְּהֵמָה, מִשּׁוּם שֶׁהִיא שֵׁם בְּלִי תוֹרָה. שְׁקָדִים שֶׁהִנְשָׂמָה יוֹרְדֵת לַגּוֹף בְּאַרְבְּעָה הַיְסוּדוֹת הַלְלוּ, גִּתְנָה הַתּוֹרָה כְּלָה. וּמִיָּד כִּשְׁנַכְנַסְתָּ לַגּוֹף, מִסְתַּלְקֵת מִמֶּנּוּ, וְסוּד הַדָּבָר - אֲנִי מְלַאֵה הַלְכָתִי וְרִיקָם הַשִּׁיבְנִי ה'.

אָמְרָה הַנְּשָׂמָה, אֲנִי מְלַאֵה הַלְכָתִי לְעוֹלָם הַזֶּה, וְכַעַת רִיקָם הַחֲזִירִי ה' לַגּוֹף הַזֶּה. וְעַם כָּל זֶה, אִם זָכָה אָדָם לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה - הִיא חֶבְרוֹן, שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, שֶׁהִסְתַּלְקָה מִהַנְּשָׂמָה - הַתְּחַבְּרָה לָהּ. שֶׁהִנְשָׂמָה הִיא מִכְּסֵּא הַכְּבוֹד. וְהַתּוֹרָה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. עֵץ חַיִּים הִיא לַמְּחַזְּקִים בָּהּ. וְאֵף עַל גֵּב שֶׁהוּא אָדָם בְּאַרְץ רְעָה, כְּנַעֲנִי שֶׁסּוֹכֵב אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע, אִם יִתְחַזֵּק בְּאוֹתָהּ חֶבְרוֹן, הִיא מִתְחַבְּרַת לוֹ. דָּבָר אַחֵר, הִיא חֶבְרוֹן - זוֹ הַשְּׂכִינָה. אֵף עַל גֵּב שֶׁהִתְרַחֲקָה מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִיא חֶבְרוֹן אֵלָיו. כְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל שְׂאוֹמְרִים (ישעיהו כו) ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעִלּוֹנוֹ אֲדָנִים זוֹלָתָךְ. וְעַם כָּל זֶה, לְבַד בְּךָ נִזְכָּר שְׁמֶךָ, אֵף עַל פִּי שֶׁהִתְרַחֵק. זֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּרַח דוּדִי (שיר השירים ח), וְעַם כָּל זֶה הַלֵּב שֶׁלָּנוּ וְהַפֶּה שֶׁלָּנוּ לֹא נִפְרַד מִמֶּךָ, כְּפָתוֹב וּדְמָה לְךָ לְצַבִּי (שם). כַּעַת אֲנִי מִיְּחַדִּים שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם וְאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּלֵב וּבִפֶּה וּבִמְחַשְׁבָּה.

וּמִשּׁוּם זֶה הִיא חֶבְרוֹן, מִשּׁוּם שֶׁשְׂכִינָה לֹא זֹוּה מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִשְׂרָאֵל מִיְּחַדִּים שְׁמוֹ בְּכָל יוֹם וְסוֹכְלִים כְּמָה מַכּוֹת עֲלוּי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה הָרָאשׁוֹנִים.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה מֵאָה בְּרַכּוֹת שְׁנַמְצָאוּ מִחֲכָמָה,

דִּילָהּ, דְּנַחְתַּת מְלַעְלָא וְעֵאלַת בְּאַרְבַּע יְסוּדִין בִּישׁוּן דְּאַנּוּן אֵשׁ רוּחַ מִים עֶפֶר וְאַנּוּן שְׁתוּפָא דְנִפְשָׂא דְבַעֲיָרָא, בְּגִין דְּאִיהוּ תַמָּן בְּלֵא אֹרִיתָא. דְּקָדָם דְּנִשְׁמַתָּא נַחְתָּא בְּגוּפָא בְּאַרְבַּע יְסוּדִין אֵלִין אֲתִיְהִיבַת אֹרִיתָא כְּלָה. וּמִיָּד דְּעֵאלַת בְּגוּפָא אֲסַתְּלַקַת מִנָּה. וְרָזָא דְמִלָּה (רוח א כא) אֲנִי מְלַאֵה הַלְכָתִי וְרִיקָם הַשִּׁיבְנִי ה'.

אָמְרָה נִשְׁמַתָּא אֲנָא מְלַאֵה אֲזִלְנָא מֵהֵא עֲלָמָא וְכַעַן רִיקָן הַחֲזִירִי ה' בְּהֵא גוּפָא. וְעַם כָּל זֶה אִי זָכָה בַר נֶשׁ לְאַתְעַסְקָא בְּאוֹרִיתָא הִיא חֶבְרוֹן דְּהִיא אֹרִיתָא דְּאֲסַתְּלַקַת מִנִּשְׁמַתָּא אֲתַחְבְּרַת לָהּ. דְּנִשְׁמַתָּא אִיהִי מִכְּרַסִּי יִקְרָא וְאוֹרִיתָא שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (תהלים יט ח) תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. (משלי ג יח) עֵץ חַיִּים הִיא לַמְּחַזְּקִים בָּהּ. וְאֵף עַל גֵּב דְּאִיהוּ בַר נֶשׁ בְּאַרְעָא בִּישָׂא כְּנַעֲנִי דְּאֲסַחֵר לִיהַ יֵצֵר רַע אִי מִתְקַף בְּהִיא חֶבְרוֹן אֲתַחְבְּרַת לִיהַ.

דָּבָר אַחֵר הִיא חֶבְרוֹן דָּא שְׂכִינְתָּא, אֵף עַל גֵּב דְּאֲתַרְחַקַת מִנָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הִיא חֶבְרוֹן לְגַבְהָ. כְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל דְּאָמְרִין (ישעיהו כו) ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעִלּוֹנוֹ אֲדָנִים זוֹלָתָךְ. וְעַם כָּל זֶה לְבַד בְּךָ נִזְכָּר שְׁמֶךָ. אֵף עַל גֵּב דְּאֲתַרְחַק. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב בְּרַח דוּדִי (שיר השירים ח יד). וְעַם כָּל זֶה לְבַד דִּיּוֹן וּפּוּמָא דִּיּוֹן לָאו אִינוּן אֲתַפְּרְשׁוּ מִנָּךְ פְּדַכְתִּיב, וּדְמָה לְךָ לְצַבִּי (שם). כַּעַן אֲנִי מִיְּחַדִּין שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם וְאוֹמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּלֵבָא בְּפּוּמָא וּבִמְחַשְׁבָּה.

וּבְגִין דָּא הִיא חֶבְרוֹן בְּגִין דְּשְׂכִינְתָּא לֹא זֹוּה מִקּוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׂרָאֵל מִיְּחַדִּין שְׁמָה בְּכָל יוֹמָא וְסוֹבְלִין כְּמָה מַכְתְּשִׁין עֲלֵהָ כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָאִין.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר. וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה. אֵלִין מֵאָה בְּרַכָּאן דְּאֲשַׁתְּכַחוּ

וְעֹשְׂרִים שָׁנָה מִצַּד הַכֶּתֶר, וְשִׁבְעַת שָׁנִים מִצַּד הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה. וּתְמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע - זו קְרִיאַת שְׁמַע. שְׁלֹא מֵתָה הַצְּדִקָּת הַזֹּאת עַל יְדֵי הַנְּחֹשׁ, אֲלֵא שִׁיִּצְאָה רִחוּתָה בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. הִיא חֲבֵרוֹן, חֲבוּרָה שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה שְׁלֹה, הִיא הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא קִרְיַת אַרְבַּע, אַרְבַּע הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁהֵם 'י' יְהוָה. ה' אֱלֹהֵינוּ. ו' יְהוָה. ה' אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. (עב"מ).

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תֵּרַד מִצְרַיִם וְכוּ' (בראשית כו). פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וַיֵּרָא אֵלָיו ה' - מִצַּד שֶׁל הָאֶסְפֶּקְלָרְיָה שְׁמַאיָרָה כַּף הוּא ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנֻשְׁמָה בְּגוּף אָדָם. וּמִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי נֹאמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', הַתְּגִלָּה בְּרַחֲמִים לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁהַתְּגִלָּה לָהֶם בְּגֹאֲלָה שֶׁל גְּלוּת מִצְרַיִם, שֶׁנֹּאמַר בָּהּ אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱדָף אֲנִי וְלֹא שְׂרָף.

בִּינְיָתִים הֵנָּה הַזְּקֵן שֶׁל הַזְּקֵנִים הַזְּדִמָּן אֵלָיו וְאָמַר, הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, מִצַּד הַנְּבוּאָה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת שָׁם, אֲבָל שָׁם ה' הוּא בְּכָל מְקוֹם וְדַאי. אֲבָל הַנְּבוּאָה, דְּרָגָה יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ, וְכַף הַתְּפִלָּה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ, אֲבָל דְּרָגָה יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ. וְכַף בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ. אֲבָל כָּל אַחַת וְאַחַת יֵשׁ לָהּ דְּרָגָה יְדוּעָה. וְהַשְּׂכִינָה הִיא הַמִּצְוָה שֶׁל כָּל הַמִּצְוֹת, וְכֵן נִכְלָלִים כָּל הַנְּבִיאִים וְדַאי, נִצַּח וְהוּד, וּבְהֵם נִכְלָלִים הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי וְהַשְּׂכִינָה. הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, מִשֵּׁם נִקְרָאת הָאֶסְפֶּקְלָרְיָה הַמַּאיָרָה מִצַּד שֶׁנִּצַּח שְׁבָה הוּא אוֹר צַח, וּבְשִׁבְלוֹ נֹאמַר וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ.

הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא מַלְכוּת הַקְּדוּשָׁה מִצַּד הַהוּד, נִקְרָאת אֶסְפֶּקְלָרְיָה

מִחֲכָמָה. וְעֹשְׂרִים שָׁנָה מִסְטָרָא דְכֶתֶר. וְשִׁבְעַת שָׁנִים מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה. וּתְמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע דָּא קִרְיַת שְׁמַע. דְּלָא מִיתַת הָאִי צְדִקָּתָה עַל יְדֵי נְחֹשׁ, אֲלֵא נִפְקַת רוּחָא דִּילָהּ בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע אוֹתוֹן הִיא חֲבֵרוֹן, חֲבוּרָא דְנִשְׁמַתָּא דִּילָהּ הִיא שְׂכִינְתָא דְאִיָּהּ קִרְיַת אַרְבַּע, אַרְבַּע אוֹתוֹן דְשְׁמָא קְדִישָׁא דְאֲנוּן 'י' יְהוָה. ה' אֱלֹהֵינוּ. ו' יְהוָה. ה' אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד (עב"מ).

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תֵּרַד מִצְרַיִם וְכוּ' (בראשית כו). פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', מִסְטָרָא דְאֶסְפֶּקְלָרְיָה דְנִהְרָא הַכִּי אִיָּהּ, ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנֻשְׁמַתָּא בְּגוּפָא דְבַר נֶשׁ. וּמִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא אֲתָמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', אֲתַגְלִי בְּרַחֲמֵי לְיִשְׂרָאֵל כְּגוֹנָא דְאֲתַגְלִי לוֹן בְּפִרְקָנָא דְגְלוּתָא דְמִצְרַיִם דְאֲתָמַר בֵּיה אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱדָף אֲנִי וְלֹא שְׂרָף.

אֲדַהְבֵי הָא סְבָא דְסַבִּין אֲזַדְמָן לְגַבִּי וְאָמַר, בּוּצִינָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא דְנִבּוּאָה כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן תַּמָּן. אֲבָל שָׁם 'י' הוּא בְּכָל אֲתַר וְדַאי. אֲבָל נְבוּאָה דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ. וְהַכִּי צְלוּתָא כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן בָּהּ. אֲבָל דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ וְהַכִּי בְּכָל אֲנוּן פְּקוּדָא כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן בָּהּ. אֲבָל כָּל חֲדָא וְחֲדָא אִית לָהּ דְרָגָא יְדִיעָה. וְשְׂכִינְתָא אִיָּהּ מִצְוָה דְכִלְהוּ פְּקוּדִין וּבֵיה אֲתַפְלִילָן כְּלָהּ. נְבִיאִים (ד' קמ"א ע"א) וְדַאי נִצַּח וְהוּד, וּבֵהוּן אֲתַפְלִין עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא וְשְׂכִינְתָא. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מִתַּמָּן אֲתַקְרִי אֶסְפֶּקְלָרְיָא דְנִהְרָא מִסְטָרָא דְנִצַּח דְבֵיה אִיָּהּ אוֹר צַח. וּבְגִינָה אֲתָמַר (ישעיה נח יא) וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ.

שְׂכִינְתָא דְאִיָּהּ מַלְכוּתָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא

שלא מאירה, והם פתובים מזה ומזה, וכתוב בו משני עבריהם, והם ימין ושמאל, חסד וגבורה, שבהם שתי ידיים לכתב. והם ה' ה', חמש האצבעות של יד ימין, וחמש האצבעות של יד שמאל. רוח הקדש ו' היא תורה שבכתב, עליהם ה"ה ו', ועם י' שהיא חכמה נעשית יהו"ה, והם נצח והוד, שני נביאים, שני כתובים, שני לוחות התורה שנתנו מימין ומשמאל.

העמוד האמצעי הוא תורה שבכתב מימין. מלכות התורה שבעל פה משמאל. והיא אספקלריה המאירה מימין, והיא אספקלריה שלא מאירה משמאל, והם רוח הקדש זכר ונקבה.

מצד הצדיק מתחברים העמוד האמצעי והשכינה בין בתורה בין בפתובים בין בנביאים, ומשום זה כי כל בשמים ובארץ. והרי פרשה שאוחז בשמים ובארץ, שבכל הדרגות הם ימין ושמאל, שאין יחוד וקרבה לקדוש ברוך הוא אלא בצדיק, שהם כאלון שהענפים נפרדים לימין ולשמאל ומתחברים למטה בשרש שהיא אגדה, שהוא הצדיק, עקר היחוד.

וכמו שהצדיק הוא עקר היחוד לקדוש ברוך הוא ושכינתו למטה, כך הוא העמוד האמצעי קרבה ויחוד ועקר לאב ולאם. וכך כמו זה תפלה מעמד ותפלה מיישב נכללו בצדיק חי העולמים הפולל שמונה עשרה ברכות של התפלה. ותפלת שחרית ותפלת מנחה הן ימין ושמאל, שם האב והאם, ונכללים בעמוד האמצעי שהוא תפלת ערבית,

דהוד אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ואנון (שמות לה טו) פתובים מזה ומזה. וכתוב בו משני עבריהם ואנון ימינא ושמאלא חסד וגבורה די בהון תרין ידין למכתב. ואנון ה' ה' חמש אצבעין דיד ימינא, וחמש אצבעין דיד שמאלא. ורוחא דקדשא ו' איהו תורה שבכתב עליהו ה"ה ו' ועם י' דהיא חכמה אתעבידת יהו"ה ואנון נצח והוד תרין נביאים, תרין פתובים, תרין לוחין דאורייתא דאתיהבו מימינא ושמאלא.

עמודא דאמצעיתא איהו אורייתא דבכתב מימינא. מלכות אורייתא דבעל פה משמאלא, ואיהו אספקלריא דנהרא מימינא ואיהו אספקלריא דלא נהרא משמאלא. ואנון ורוחא דקדשא דכר ונוקבא.

מסטרא דצדיק מתחברין עמודא דאמצעיתא ושכינתא בין באורייתא בין בפתובים בין בנביאים. ובגין דא (דה"א כט יא) כי כל בשמים ובארץ. והא אוקמוה דאחיד בשמיא ובארעא דבכל דרגין אנון ימינא ושמאלא לית יחודא וקורבא לקודשא בריך הוא אלא בצדיק דאנון כאלנא דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, ומתחברין לתתא בשרש דאיהו אגדה. דאיהו צדיק עקרא דיחודא.

ובגונא דצדיק איהו עקרא דיחודא לקודשא בריך הוא ושכינתא לתתא, הכי איהו עמודא דאמצעיתא קורבא ויחודא ועקרא לאבא ואימא.

והכי בגונא דא תפלה מעמד ותפלה מיישב אתפלילו בצדיק חי עלמין פלילא ח"י ברפאן דצלותא, וצלותא דשחרית וצלותא דמנחה אנון ימינא ושמאלא. תמן אבא ואימא

שָׁבוּ (בראשית כח) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם.
הַדְרָגָה שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי,
וְהוּא עֶקֶר הַתְּפִלִּין, וְבוֹ צְרִיף
לְקֶשֶׁר (לְסֹדֵר) אוֹתָם כְּמוֹ זֶה: חֲכֵמָה
- קִדְשׁ לִי, וְזֶה י'. בִּינָה - וְהִיָּה
כִּי יִבְיָאֵךְ וְזוֹ ה'. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
לְיָמִין - ו'. וְהִיָּה אִם שְׁמַע
לְשִׁמְאֵל, וְזוֹ ה', וּבַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי
נִכְלָלִים.

וּבְשִׁנְכֵי־זוֹת בּוֹ תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ
וְשֶׁל יָד, נִקְרְאוֹת תְּפִלִּין. וְבוֹ הֵם
מִצְוָה אַחַת, וְלֹא צְרִיף לְהַפְסִיק,
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה, סָח בֵּין תְּפִלָּה
לְתְּפִלָּה - עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ. וְזֶהוּ
עֶקֶר הַגְּמָרָא. וְאֵלּוֹ שְׁעוֹשִׂים אוֹתוֹ
שְׁתֵּי מִצְוֹת (בְּתַלְמוּד) שֶׁל יִירוּשָׁלַיִם,
הוּא מִיָּמִין וּשְׁמַאל שֶׁשֵּׁם הַעֲנָפִים
נִפְרָדִים שֶׁמִּצַּד הַיָּמִין וְהַשְּׁמַאל.
שְׁתֵּים דְּבַר אֱלֹהִים - צְרִיף לְבִרְךְ
עֲלֵיהֶן שְׁתֵּי בְּרָכוֹת, אַחַת לְהַנִּיחַ
תְּפִלִּין עַל שֶׁל יָד, וְאַחַת עַל מִצְוֹת
תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וְאִם סָח בִּינְתֵימָם,
מְבָרֵךְ עַל שֶׁל רֹאשׁ שְׁתֵּים.

אַבְרָם מִצַּד שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי,
עֲלֵיהֶם נֹאמֵר אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים,
וְלֹא צְרִיף אֲלֵא בְּרָכָה אַחַת, כִּי
אַחַד קְרָאתֵינוּ. וְאִם סָח בֵּין תְּפִלָּה
שֶׁל יָד לְתְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, הוּא
עוֹשֶׂה פְּרוּד בְּיַחְדוֹ, וּמִשׁוּם זֶה
עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְלֹא מִצְוָה. וְאִין
עֲבָרָה אֲלֵא מוֹת, שְׁנֹאמֵר רַגְלֵיהָ
יָרְדוֹת מוֹת, שְׁעֲלֵיהָ נֹאמֵר כִּי
הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּין א"ח לר'. וּמִשׁוּם
זֶה עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ, וְחוֹזְרִים
עֲלֵיהָ מְעוֹרְכֵי הַמְּלַחְמָה. וְשֹׁאֵם
יוֹצֵא מִשֵּׁם בְּחֻטָּא זֶה, יָמוֹת.

וְזֶהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. זֶה הַצְּדִיק
שֶׁהוּא יוֹם שֶׁבֶת, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר
בְּדַבּוּר אַחַד צְרִיכִים לִיַּחַד אוֹתָם
בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָם אַחַד. וְהָרִי
פְּרוּשָׁה, זְכוֹר לְזָכֵר וְשִׁמּוֹר
לְגִבְיָהּ. אַבְל מִצַּד שֶׁל יָמִין

אוֹקְמוּהָ זְכוֹר לְזָכֵר שְׁמוֹר

וְאַתְּפִלִּין בְּעֲמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא דְאִיהוּ צְלוֹתָא
דְעַרְבִית דְּבִיה (בראשית כח יא) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם.

דְרָגָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא. וְאִיהוּ עֶקֶרָא
דְתְּפִלִּין, וְבִיה צְרִיף לְקֶשֶׁרָא (נ"א לְסֹדֵרָא)
לוֹן כְּגוֹנָא דָא חֲכֵמָה קִדְשׁ לִי וְדָא י'. בִּינָה
וְהִיָּה כִּי יִבְיָאֵךְ וְדָא ה' שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לְיָמִינָא
ו'. וְהִיָּה אִם שְׁמוּעַ לְשִׁמְאֵלָא וְדָא ה' וּבַעֲמוּדָא
דְאֲמֻצָּעִיתָא אַתְּפִלִּין.

וְכַד תְּפִלִּין דְרֹאשׁ וְיָדִיד אַתְּפִלִּין בִּיה אַתְּקִרִיאוּ
תְּפִלִּין. וְבִיה אֲנוּן פְּקוּדָא חֲדָא וְלֹא צְרִיף
לְאַפְסָקָא, כְּמָא דְאוּקְמוּהָ סָח בֵּין תְּפִלָּה
לְתְּפִלָּה עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ. וְהִיא אִיהוּ עֶקֶרָא
דְגְמָרָא. וְאֵלִין דְעַבְדִּין לְהוּ תְרִי פְּקוּדִין (כְּתַלְמוּדָא)
דִירוּשָׁלַיִם, אִיהוּ מִיָּמִינָא וּשְׁמַאלָא דְתַמָּן
עֲנָפִין מִתְּפָרְדִין דְמִסְטָרָא דִימִינָא וּשְׁמַאלָא.
שְׁתֵּים דְבַר אֱלֹהִים צְרִיף לְבִרְכָא עֲלֵיהוּ, תְרִין
בְּרָפָאן, חַד לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין עַל שֶׁל יָד, וְחַד עַל
מִצְוֹת תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וְאִם סָח בְּנִתְּיָם מְבָרֵךְ
עַל שֶׁל רֹאשׁ שְׁתֵּים.

אַבְרָם מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא עֲלֵיהוּ
אַתְמֹר (תְּהֵלִים סב יב) אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. וְלֹא
צְרִיף אֲלֵא בְּרִכְתָּא חֲדָא. (ישעיה מא ב) כִּי אַחַד
קְרָאתֵינוּ. וְאִם סָח בֵּין תְּפִלָּה שֶׁל יָד לְתְּפִלָּה
שֶׁל רֹאשׁ אִיהוּ עֶבֶיד פְּרוּד בְּיַחְדוֹ. וְכִגִּין דָּא
עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְלֹא מִצְוָה. וְלִית עֲבָרָה אֲלֵא
מּוֹת דְאַתְמֹר (מְשִׁלִּי ה ה) רַגְלֵיהָ יָרְדוֹת מּוֹת. דְעֲלֵהָ
אַתְמֹר (רוּת א יז) כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּין א"ח לר'.
וְכִגִּין דָּא עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְחוֹזְרִין עֲלֵיהָ
מְעוֹרְכֵי הַמְּלַחְמָה. דָּאִי נְפִיק מִתַּמָּן בְּחוּבָא
דָּא יָמוֹת.

וְהִיא אִיהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. דָּא צְדִיק דְאִיהוּ
יוֹם שֶׁבֶת. זְכוֹר וְשִׁמּוֹר בְּדַבּוּר אַחַד
צְרִיכִין לִיַּחְדָּא לוֹן בִּיה וְלִמְעַבְד לוֹן חַד. וְהִיא

ושמאל הם שניהם שתי מצוות,
ויכמו זה כל המצוות.

ומשום המחלקת היא בין
החברים בתפלין, ושאר המצוות
הוא בימין ושמאל. אבל בעמוד
האמצעי אין שם מחלקת, משום
שהוא עקר הגמרא שהיא שלמה,
ומשם נקרא יעקב איש תם, הוא
ו' שפולל ששה סדרי משנה. ה'
הגמרא שלה היא תם בשלשת
האבות יה"ו, וכו' נשתלם יהוה.
ומשום זה, בכל מקום שנפרדים
הענפים לימין ולשמאל, אבל
למטה נקראת אגדה אחת בעמוד
האמצעי, ומשום זה וירא אליו
ה' ויאמר אל תרד מצרימה. זו
הדרגה הרעה שגרמה רעב של
התורה ועניות של מצוות התורה,
שהרי פרשה, שכן בארץ - זו
שכינה. והרי פרשה הראשונים,
כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי
שאין לו אלוה.

ומשום שאברם דרגתו אריה,
שנאמר בו גור אריה, ומשום זה
אמר לו הקדוש ברוך הוא גור
בארץ הזאת. הימין שם יה"ו
שעולה לחשבון אהי"ה, ושם ו'
בשביל ה' של אברהם שהיא
הארץ. ומצד הימין נקרא בארץ,
ששם אב, כ"א בהפוף האותיות
אב, וזהו בארץ, כי אב המון
גוים נתתיך.

ואהיה עמך - זו יה"ו בחשבון
אהי"ה, בשביל ה'. ואהיה עמך
- ו' שהוא בן י"ה מן אהיה עמך.
ואברכה - שהברכות הן מצדו
של הפה. השכינה העליונה
נקראת ברכה מצד הימין, וקדשה
מצד השמאל, והעמוד האמצעי
נקרא יברך. זהו שכתוב בך יברך
ישאל.

ומצד השמאל נקרא קדש, זהו
שכתוב קדש ישאל לה.
וימקדשי תראו. וקדוש מצד

לנוקבא. אבל מסטרא דימינא ושמאלא אנון
תרויהו תרין פקודין. וכגונא דא כל פקודין.

ובגין דא מחלקת דאיהו בין חבריא בתפלין
ושאר פקודין בימינא ושמאלא איהו.

אבל בעמודא דאמצעיתא לית תמן מחלקת.

בגין דאיהו עקרא דגמרא דאיהי שלמה.

ומתמן אתקרי יעקב (בראשית כה כז) איש תם איהו

ו' כליל שית סדרי משנה. ה' גמרא דילה

איהי תם בתלת אבהן יה"ו ובה אשתלים יהוה.

ובגין דא בכל אתר דענפין מתפרדין לימינא

ושמאלא. אבל לתתא אקרי אגדה חדא

בעמודא דאמצעיתא. ובגין דא וירא אליו ה'

ויאמר אל תרד מצרימה. דא דרגא בישא

דגרמא פפנא דאורייתא וענייתא דפקודין

דאורייתא, דהא אוקמוה שכן בארץ דא

שכינתא דהא אוקמוה קדמאין, כל הדר

בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה.

ובגין דאברם דדרגה אריה דאתמר ביה (בראשית

מט ט) גור אריה. ובגין דא אמר לו הקדוש

ברוך הוא גור בארץ הזאת. ימינא תמן יה"ו

דסליק לחשבון אהי"ה ותמן ו' בגין ה'

דאברהם דאיהי הארץ. ומסטרא דימינא

אתקרי בארץ דתמן אב ב"א בהפוף אתון אב

והאי איהו בארץ כי אב המון גוים נתתיך.

ואהיה עמך דא יה"ו בחשבון אהיה. בגין ה'

ואהיה עמך ו' דאיהו בן י"ה מן אהיה

עמך. ואברכה דברכאן מסטרא דכהנא אנון.

שכינתא עלאה אתקריאת ברכה מסטרא

דימינא. וקדושה מסטרא דשמאלא. ועמודא

דאמצעיתא אתקרי יברך, הדא הוא דכתיב (שם

מח כז) בך יברך ישראל.

ומסטרא דשמאלא אתקרי קדש, הדא הוא

דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה'. (ויקרא

השמאל. ומשום שהברכה היא מצד הימין, אמר ואברכה כי לך ולזרעך. הזרע הוא מצד העמוד האמצעי למעלה, ומצד הצדיק למטה, וזהו על כל זרע וזרע. זרוע למעלה, זרע למטה. שמי ששומר הברית עולה על כל הקלפות הללו שהן עולה ופריעה, ששם סמאל ונחש, הממנים של כל אמות העולם. ומשום זה כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל, שהם השלטון של אל אחר.

והקמתי את השבעה, השבועה היא השכינה, והקיום שלה העמוד האמצעי אשר נשבעתי לאברהם אביך, שבו הגאלה. זהו שכתוב חי ה' שכבי עד הבקר. עקב אשר שמע אברהם בקלי, עקב ראשי תבות: ע' ענוה, ק' קדשה, ב' ברכה. סנדל לענוה - יראה, ומשום זה עקב ענוה יראת ה'. ענוה מצד העמוד האמצעי. ומשום שמשה היה משם, נאמר בו והאיש משה ענו מאד. והענוה מימין. והשכינה יראה מצד השמאל. ומשום ששכינה היא עקב לעמוד האמצעי, נאמר בו ראש דברך אמת. ונאמר בשכינה עקב ענוה יראת ה'.

בזה הוא. הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. אחר כך נאמר ביעקב הוא ישופך ראש. זהו שכתוב (ישעיהב) יפקד ה' על צבא המרום במרום. וישמר משמרת - זו שכינה, שהיא משמרת תרומתי. מצותי - מצד הימין כלולים במקאתים ארבעים ושמונה איברים. חקותי - מצד השמאל שמשם פי חק לישראל הוא. חקים ומשפטים הם משם גזרת המלך, ששם גזרת כל הדינים. ותורתי - מצד העמוד האמצעי, והוא ספר תורה.

טו) ומקדשי תיראו. וקדוש מסטרא דשמאלא. ובגין דאיהי ברכה מסטרא דימינא אמר ואברכה כי לך ולזרעך. זרע מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהו לעלא, ומסטרא דצדיק לתתא, והאי איהו (ויקרא יא לו) על כל זרע וזרע. זרוע לעלא. זרע לתתא. דמאן דנטיר ברית סליק על כל אלין קלפין דאנון ערלה ופריעה, דתמן סמאל ל ונחש ממנו דכל אמין דעלמא. ובגין דא כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל. דאנון שלטנותא דאל אחר.

והקמתי את השבעה. שבועה איהי שכינתא קיומא דילה עמודא דאמצעיתא. אשר נשבעתי לאברהם אביך. דבה פרקנא הדא הוא דכתיב (רות ג יג) חי ה' שכבי עד הבקר. עקב אשר שמע אברהם בקלי. עקב ראשי תבות ע' ענוה. ק' קדשה. ב' ברכה. סנדל לענוה יראה. ובגין דא (משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה'. ענוה מסטרא (ד קמ ע"ב) דעמודא דאמצעיתא. ובגין דמשה הוה מתמן, ביה (במדבר יב ג) והאיש משה ענו מאד. וענוה מימינא ושכינתא יראה מסטרא דשמאלא. ובגין דשכינתא איהי עקב לעמודא דאמצעיתא אתמר ביה, (תהלים קיט קס) ראש דברך אמת. ואתמר בשכינתא (משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה'.

בהאי איהו. (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ולבתר אתמר ביעקב הוא ישופך ראש הדא הוא דכתיב (ישעיה כד כא) יפקוד ה' על צבא המרום במרום. (בראשית כו ה) וישמר משמרת דא שכינתא דאיהי (במדבר יח ח) משמרת תרומתי. מצותי מסטרא דימינא כלילן ברמ"ח אברים. חקותי מסטרא דשמאלא דמתמן פי חק לישראל הוא. חקים ומשפטים אנון מתמן גזרת מלפא, דתמן גזירו דכל דינין. ותורת

הצדיק הוא ספר תורה, העמוד האמצעי.

ואם תאמר, צדיקים עומדים ועטרותיהם בראשיהם - אלו התגים של ספר תורה, שהם בד"ק ח"ה שעטנ"ז ג"ץ. ואמרו בעלי המשנה, אלו התגים הם כלי זין, פאדם שאוחז כלי זין בידו ומניע אותו לימין ולשמאל ולקדשה. וכלי הזין הם בשלש עשרה אותיות ז"ן בדח"ק, שהיא כמין חטטרת של האות זין ונעשה זה, וסימנך - ז"ה ו"ד ז"ח ח"ק ח"י. ז' צדיק בכל אות ואות, והוא עם י' עטרה על ראשו.

וישב יצחק בגרר. בא וראה, צריך שלא יהיה דבק בין אות לאות, ולא יהיה חסר אות מן התבנה, ולא משנים מפתוחות לסתומות ומסתומות לפתוחות, ואם לא - ספר התורה פסול. וכל התקון הזה למה? אלא האותיות פתוחות מצד השכינה התחתונה, והסתומות מצד האם העליונה, העולם הנסתר. ואותם מ"ם, זו פתוחה וזו סתומה. מ' פתוחה - מלכות. ם סתומה - בינה, מצד הימין והשמאל, שענפים מתפרדים לא ידבק אות באות. ומצד העמוד האמצעי, שהוא שקל הקדש, לא יוסיף אות ולא יחסר אות, שכל המוסיף גורע, ואם הדביק - נגרר, ומשום זה וישב יצחק בגרר וגו'.

בינתיים הגה עלם הזדמן ביניהם ואמר, למה אין נקוד בספר תורה? אמר לו, בני, כל נקודה היא תנועה של אותיות, כמו הפרקים שהם התנועות של איברי הגוף, וכל תנועה הם מצד החכמה. וכדי להפיר את ספר התורה, הוא מצד העמוד האמצעי, אין בו נקודות. וכל הנקודות הן בגוף, עינים, פנים,

מסטרא דעמודא דאמצעיתא. (כאן חסר תחילת המאמר) ואיהו ספר תורה. צדיק איהו ספר תורה עמודא דאמצעיתא.

ואי תימא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, אליו תגין דספר תורה דאנון בד"ק ח"ה שעטנ"ז ג"ץ. ואמרי מארי מתניתין אליו תגין אנון זיינין פאדם שאוחז כלי זין בידה ומניע ליה לימינא ולשמאלא ולקדשה. וזיינין אנון בתלת עשר אתון זין בדח"ק איהי כמין חטטרת דאת זין. ואתעביד זה וסימניך ז"ה ו"ד ז"ח ח"ק ח"י. ז' צדיק בכל אות ואות. ואיהו עם י' עטרה על רישה.

וישב יצחק בגרר. תא חזי צריך דלא יהא דבק אות באות, ולא יהא חסר אות מן התבנה ולא משנין מפתוחות לסתומות ומסתומות לפתוחות. ואי לאו ספר תורה פסול. וכל תקונא דא למה, אלא אתון פתיחן מסטרא דשכינתא תתאה. סתימן מסטרא דאמא עלאה עלמא סתימא. ואנון מ'ם דא פתיחא ודא סתימא. מ' פתוחה מלכות. ם סתומא בינה מסטרא דימינא ושמאלא, דענפין מתפרדין לא ידבק אות באות, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו שקל הקדש, לא יוסיף אות ולא יחסר אות. דכל המוסיף גורע. ואם הדביק נגרר. ובגין דא וישב יצחק בגרר.

אדהכי הא נוקא אזדמן ביניהו ואמר, אמאי לית נקוד בספר תורה. אמר ליה ברי, כל נקודה איהי תנועה דאתון. כגון פרקין דאנון תנועין דאברין דגופא. וכל תנועות אנון מסטרא דחכמה. ובגין לאשתמודע דספר תורה, איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, לית ביה נקודין. וכל נקודין אנון

אזנים. החטם של כלם על הפה. ומשום שהתורה שבכתב נתנה מצד הימין, ששם כתיבה, פרושה שתורה שבכתב, ספר תורה, שלא לקרא אותו על פה, ונאמר שאין לו נקודים. לתורה שבעל פה יש טעמים ונקודות.

דבר אחר וירא אליו ה'. בא וראה, יש נבואה מראיה, ויש נבואה מריח, ויש נבואה משמיעה, ויש נבואה מדבור, והם ד' מרפכות לשם יהוה. בראיה, בריאה שהיא מראה, וכנגד המרפכה שלמעלה אמר הקדוש ברוך הוא נעשה אדם.

והרי הקשו הראשונים, אחר שכל הבריות שברא במעשה בראשית הזכיר בריאה בלשון יחיד, למה הזכיר בנעשה אדם בלשון רבים כדי לתת פתחון פה למינים ולמומרים? אלא כאן פתוב (הושע

ד') כי ישרים דרכי ה' וגו' ופושעים יפשלו כם. לקיים בהם ובאבד רשעים ונה. שהרי התורה סתמה שהוא ברא את האדם העליון הראשון, זהו שפתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו. את - לרבות שברא אותו בדיוקן של אדם עליון במרפכה, שנאמר בו ודמות פניהם פני אדם.

וברא אותו בשני דיוקנאות שפתוב בצלמו, בצלם, שהם אדם של פסא הכבוד מרום, ואדם של הפסא השני שנאמר בו מראשון, וזהו מרום מראשון. ומה שאמר נעשה אדם, זה ללמד לכל אחד ואחד מישראל שהם זכר ונקבה לשתף אותו בזווגו, שאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ומשום זה אמר הפסוק בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך. שנאמר בהם פי ישרים

בגוף עינין אנפין אודנין. חוטמא דכלהו על פה.

ובגין דאורייתא דבכתב אתיהיבא מסטרא דימינא, דתמן כתיבה, אוקמוה דאורייתא דבכתב ספר תורה דלא למקרי ליה על פה, ואתמר דלית ליה נקודין לאורייתא דבעל פה אית טעמי ונקודין.

דבר אחר (בראשית כו ב) וירא אליו ה'. תא חזי אית נבואה מראיה, ואית נבואה מריחא, ואית נבואה משמיעה, ואית נבואה מדבור. ואנון ארבע מרפכות לשם יהוה. בראיה, בריאה דאיהי מראה, ולקבל מרפכה דלעלא אמר קודשא בריך הוא (שם א כו) נעשה אדם.

והא אקשו קדמאין, פתר דכלהו ברין דברא בעובדא דבראשית, אדפיר בריאה בלישנא דיחיד. אמאי אדפיר בנעשה אדם בלישנא דרבים, למיהב פתחון פה למינים ולמומרים. אלא הכא פתיב (הושע יד י) פי ישרים דרכי ה' וגו' ופושעים יפשלו כם. לקיימא בהו (משלי יא י) ובאבד רשעים רנה. דהא אורייתא קא סתים דאיהו ברא לאדם עלאה קדמאה, הדא הוא דכתיב (בראשית א כו) ויברא אלהים את האדם בצלמו. את לרבות דברא ליה בדיוקנא דאדם עלאה במרפכתא, דאתמר ביה (יחזקאל א יא) ודמות פניהם פני אדם.

וברא ליה בתרין דיוקנין דכתיב, (בראשית א כו) בצלמו, בצלם, דאנון אדם דכסא הכבוד מרום. ואדם דכסא תננא דאתמר ביה מראשון. וזהו (ירמיה יז יב) מרום מראשון. ומה דאמר נעשה אדם, האי ללמד לכל חד וחד מישראל דאנון דבר ונוקבא לשתפא ליה בזווגיה. (תהלים קכו א) דאם ה' לא יבנה בית שוא

עמלו בוניו בו. ובגין דא אמר קרא (משלי ג ו) בכל דרכיך דעהו והוא יישר

דְּרָכֵי ה'. שְׁנֵי דְרָכֵי נֶאֱמַר בְּעֵלֶת
הָעֹלֹת שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׁצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל, וְהֵם י' מְאִישׁ וְה'
מֵאִשָּׁה. שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׁצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל הֵם ו' ה', הָעֹלָם
הַזֶּה וְהָעֹלָם הַבָּא, וְזֶה י"ה, וְזֶה
י"ד ה"א ו"א ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל הַכֹּל, אֵף עַל גֵּב
שְׁנֵי אֲמָר שְׁבָאֵלֹ הָאוֹתִיּוֹת נִבְרָא
הָעֹלָם, וְכִסָּא לְאָדָם לְשִׁבְתָּ בֵּית,
לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, שְׁבָהֵם אִי"ה
או"ה, וּבְהֵם נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵים
אֲתֵם לַה' אֱלֹהֵיכֶם, וְנֶאֱמַר בְּהֵם
אָדָם אֲתֵם - שְׁתַּפּוּנֵי עִמְכֶם
בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ וְיִתְקַיְמוּ
מַעֲשֵׂיהֶם, שְׁאֵנִי הוּא שְׁבָרָאֵתִי כֹל
הָעֹלָמוֹת וְכֹל הַכִּסְאוֹת וְהַחִיּוֹת
וְהַמְּלָאכִים וְכֹל הַצִּבָּא הָעֲלִיּוֹנִים
וּבְנֵי אָדָם בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ.

וְאֵף עַל גֵּב שֵׁשׁ בְּיִשְׂרָאֵל
הָאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה
שְׁנֵי תַּמָּן לָהֶם, לֹא יִמְצְאוּ בְּאוֹתִיּוֹת
הַלְלוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה בְּהֵם שְׁלֹא
יִשְׁתַּפּוּ אוֹתִי עִמָּהֶם. וּמִשׁוּם זֶה
אָמַר לָהֶם נַעֲשֵׂה אָדָם, בְּשִׁתּוּף
שְׁלִי, וְלֹא הַתּוֹרָה וְהַמְצִיָּה עֲשׂוּ
פְעֻלָּה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה פְּחוֹת
מִמֶּנִּי.

וּמִשׁוּם זֶה בְּכֹל דְּרָכֵיךְ דְּעָהוּ. וְכֹל
אֲמוֹת הָעֹלָם שְׁלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, אֵין לָהֶם בּוֹ יְדִיעָה,
וְהוֹלְכִים פְּצֹאן בְּלִי רוּעָה, וְנֶאֱמַר
בְּהֵם פִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ
בְּשֵׁם אֱלֹהָיו, וְעוֹשִׂים הַרְבֵּה
אֱלֹהוֹת, וְכֹל יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, הֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ אֶחָד בּוֹ,
וּבְכֹל הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים שְׁלוֹ וּבְכֹל הַמְּחַנּוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים שְׁנִבְרָאוּ
בְּהֵם.

וּבְכֹל הַבְּרִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
וְהַתְּחַתּוֹנוֹת וּלְמַעַלָּה מִכֻּלָּם אֶחָד,
וּלְמַטָּה מִכֻּלָּם, וּמִבְּפָנִים שֶׁל
כֻּלָּם, וּמִבְּחוּץ שֶׁל כֻּלָּם הוּא אֶחָד.

אֲרַחֲוֹתֶיךָ. דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (הוֹשַׁע י"ד) פִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי
ה'. דְּוִדָּאֵי אֶתְמַר בְּעֵלֶת הָעֹלֹת תְּרִין עֲלָמִין
דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כֻּלָּא. וְאֲנֹן י' מְאִישׁ, ה'
מֵאִשָּׁה. תְּרִין עֲלָמִין דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כֻּלָּא,
אֲנֹן ו' ה' עֲלָמָא דִּין וְעֲלָמָא דְּאֶתִי. וְדָא י' ה'.
וְדָא אִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל כֻּלָּא אֵף עַל גֵּב דְּאֶתְמַר דְּבְּאֵלִין
אֲתָן אֲתַבְּרִי עֲלָמָא. וְכִרְסָא, לְאָדָם
לְשִׁבְתָּ בֵּית לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, דְּבְּהוֹן אִי"ה
או"ה, וּבְהוֹן אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים י"ד א) בְּנֵים
אֲתֵם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. וְאֶתְמַר בְּהוֹן (יִחְזַקְאֵל ל"ד לא)
אָדָם אֲתֵם. שְׁתַּפּוּנֵי בְּהַדִּיכּוֹ בְּאֵלִין אֲתָן
וְיִתְקִים עוֹבְדִיכּוֹן. דְּאֲנָא הוּא דְּבְּרָאֵתִי כֹל
עֲלָמִין, וְכֹל פְּרָסִין וְחִיּוֹן וּמְלָאכִין, וְכֹל צָבָא
עֲלָאִין וּבְנֵי אָדָם בְּאֵלִין אֲתָן.

וְאֵף עַל גֵּב דְּאִית בְּיִשְׂרָאֵל אֵלִין אֲתָן בְּגִין
אוֹרִיתָא דְּיִהֵב לוֹן. לֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בְּאֵלִין
אֲתָן לְמַעַבְדַּ עוֹבְדָא בְּהוֹן דְּלֹא יִשְׁתַּתְּפוּן לִי
בְּהַדִּיחּוּ. וּבְגִין דָּא אָמַר לוֹן נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא דִּילִי וְלֹא אוֹרִיתָא וּפְקוּדָא עֲבִיד
פְּעֻלָּה עֲלָא וְתַתָּא פְּחוֹת מִנִּי.

וּבְגִין דָּא בְּכֹל דְּרָכֵיךְ דְּעָהוּ. וְכֹל אֲמִין דְּעֲלָמָא
דְּלֹא קִבְּלוּ מִנָּה אוֹרִיתָא, לִית לוֹן יְדִיעָה
בֵּיהּ, וְאֲזִלִין פְּעֹאנָא בְּלֹא רְעִיא, וְאֶתְמַר בְּהוֹן
(מִיכָה ד' ה) פִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו,
וְעַבְדִּין אֱלֹהוֹת סְגִיאִין. וְכֹל יִשְׂרָאֵל דְּקִבְּלוּ
מִנָּה אוֹרִיתָא, אֲנֹן (דָּף קָמָא ע"א) עֲבָדִין לִיהּ אֶחָד
בֵּיהּ, וּבְכֹל אֲתָן וּשְׁמָהֶן קְדִישִׁין דִּילָהּ וּבְכֹל
מְשָׁרִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין דְּאֶתְבְּרִיאוּ בְּהוּ.

וּבְכֹל בְּרִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין וּלְעֲלָא מִכְּלָהּ אֶחָד
וּלְתַתָּא מִכְּלָהּ וּמְלָגָאוּ דְּכֻלָּהּ וּמְלָבַר
דְּכֻלָּהּ אִיהוּ אֶחָד. (שְׁמוֹת כ"ה י"א) מִבֵּית וּמְחוּץ
תְּצַפְּנוּ. וְהָכִי תוֹכוֹ כְּבָרוּ, הָכִי אִיהוּ מְלָגָאוּ

מבית ומחוץ תצפנו, וכך תוכו
כברו. כך הוא מבפנים של כל
העולמות כמו מחוץ לכל
העולמות לא משתנה, ואין שם
וחבור אותיות של שם ה' ובכל
הכפויים שלו חוץ ממנו. שאם לא
שהוא חבר בקרבנה ' בה' ו'
בה', לא נקראו האותיות בשם
יהו"ה, והוא מחבר יהו"ה אדנ"י,
והוא מחבר יהו"ה באלהים,
שעולה לחשבון אהי"ה אדנ"י.
והוא לא נקרא אחד פחות מהם,
שהוא אחד שמחבר שנים, שהם
זכר ונקבה, ועושה אותם אחד.
זהו שכתוב באדם וחוה כי אחד
קראתיו. והוא משתף בבנין בן
ובת שהם בנים, לשון של בנין.
וזהו אם ה' לא יבנה בית.

וכך ענין ומעשה שאינו משתף
בו, מה כתוב בו? כי שמים כעשן
נמלחו והארץ כבגד תבלה. ומיד,
ישמחו השמים ותגל הארץ,
שהם הבנין והשתף שלו. שכל
ההבלים של אמות העולם הם
שמים וארץ, ועתידים להאבד,
וכל ההבלים של ישראל ביי'
ביחודו. אותם שמים וארץ הבנין
שלו. ומה הוא חי וקיים - כך
מעשהו חי וקיים. ומשום זה אמר
חי אני נאם ה' אם אֶחָפֵץ בְּמוֹת
הַרְשָׁע כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ
וְחִיָּה.

וכמו שאמר לישראל נעשה אדם,
כך אמר לספירות נעשה אדם. זה
העמוד האמצעי שהוא ראשון
למחשבה ואחרון למעשה, שהם
חכמה בראש וחכמה בסוף. שכל
ספירה נותנת בו חלקו, ומשום
זה הוא בדיוקנו מאסף לכל
המתנות הנצבאות. ורועה הנאמן
בדיוקנו.

ואמר למלאכים נעשה אדם, וזה
מטטרו"ן, שכל מלאך וחייה שם
בו חלקו. וכך אמר לצבא השמים

דָּכַל עֲלָמִין כְּמוֹ מְלַבֵּר דְּכָל עֲלָמִין לֹא אֶשְׁתַּנִּי.
וְלִית שָׁם וְחַבּוּר אַתּוֹן דְּשָׁם ה' וּבְכָל פְּנוּיִן
דִּילָהּ בַר מְנַה. דְּאִי לָאו דְּאִיהוּ חֵבֵר בְּקַרְבְּנָה
' בה' ו' בה', לֹא אַתְקַרִּיאוּ אַתּוֹן בְּשָׁם יְהוָה,
וְאִיהוּ מְחַבֵּר יְהוָה אַדְנָ"י, וְאִיהוּ מְחַבֵּר
יְהוָה בְּאֱלֹהִים, דְּסָלִיק לְחַשְׁבֹן אֱהִי"ה
אַדְנָ"י. וְאִיהוּ לֹא אַתְקַרִּי אֶחָד פְּחוֹת מְנַיְהוּ
דְּאִיהוּ אֶחָד דְּמְחַבֵּר שְׁנַיִם, דְּאֲנוּן דְּכָר וְנוּקְבָא.
וְעָבִיד לוֹן חַד. הָדָא הוּא דְכָתִיב בְּאָדָם וְחוּה
(ישעיה נא ב) כִּי אֶחָד קְרָאתִיו. וְאִיהוּ מְשַׁתֵּף בְּבִנְיָן
בֵּן וּבַת דְּאֲנוּן בְּנִים לִישָׁנָא דְּבִנְיָן. וְדָא אִיהוּ
(תהלים קכז א) אִם יִי' לֹא יִבְנֶה בַּיִת.

וְכָרְ עֲנִינָא וְעוֹבְדָא דְלָאו אִיהוּ מְשַׁתֵּף בֵּיה,
מַה פְּתִיב בַּה, (ישעיה נא ו) כִּי שָׁמַיִם כְּעֶשֶׁן
נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כְּבִגְד תִּבְלָה. וּמִיָּד (תהלים צו יא)
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ דְּאֲנוּן בְּנִינָא
וְשַׁתְּפָא דִּילָהּ. דְּכָל הַבָּלִים דְּאָמִין דְּעֲלָמָא,
אֲנוּן שָׁמַיִם וְאָרֶץ וְעַתִּידִין לְאוֹבְדָא. וְכָל
הַבָּלִים דִּישְׂרָאֵל בְּיִי' בְּיַחֲוּדָהּ. אֲנוּן שָׁמַיִם
וְאָרֶץ בְּנִינָא דִּילָהּ, וּמַה הוּא חֵי וְקַיָּם, הָכִי
עוֹבְדָא דִּילָהּ חֵי וְקַיָּם. וּבְגִין דָּא אָמַר (יחזקאל לג)
(יח) חֵי אֲנִי נָאִם ה' אִם אֶחָפֵץ בְּמוֹת הַרְשָׁע כִּי
אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ הַרְעָה וְחִיָּה.

וּבְגִינָא דְאָמַר לְיִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה אָדָם, הָכִי אָמַר
לְסַפִּירָן נַעֲשֶׂה אָדָם, דָּא עֲמוּדָא
דְאֶמְצָעִיתָא דְאִיהוּ רֵאשׁוֹן לְמַחְשְׁבָה וְאַחֲרוֹן
לְמַעֲשֶׂה, דְאֲנוּן חֲכָמָה בְּרֵאשׁ וְחֲכָמָה בְּסוּף.
דְּכָל סַפִּירָה יְהִיב בֵּיה חוּלְקָהּ. וּבְגִין דָּא אִיהוּ
בְּדִיוקְנָה (במדבר י כה) מְאֹסָף לְכָל הַמַּתָּנוֹת
לְצַבָּאוֹת. וְרַעֲיָא מְהִימָנָא בְּדִיוקְנָה.

וְאָמַר לְמִלְאָכִין נַעֲשֶׂה אָדָם, וְדָא מִטְטְרוּ"ן,
דְּכָל מִלְאָךְ וְחִיָּה שְׁוִי בֵּיה חוּלְקָיָהּ. וְהָכִי
אָמַר לְצַבָּא הַשָּׁמַיִם לְמַעַבְד לְשִׁמְשָׂא בְּדִיוקְנָה,

לעשות את השמש בדיוקנו, וכל כוכב נותן בו חלקו, ועלת על הכל השתתף בו בכל מקום, בתפארת במטטרו"ן ובשמש, ואין להאריך בזה.

ועוד נעשה אדם, לאמן שזרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד יצא ביומו. אחר כך אמר לאלה שהם פועלים: אני רוצה שתשתתפו כלכם לעשות כלי, וכל אחד מהם יתן בו חלק ממה שנתתי בכם, ואני אשתתף עמכם בפלי ההוא חלק ממני. אמרו לו: מה הפלי הזה כל כך חשוב לפניך שיהיה כלול מהכל? אמר להם: הפלי הזה הוא אדם שיהיה בדיוקן של האדם העליון.

אמרו לו: למה תאמר לנו שכל אחד ואחד נותן בו חלקו, והרי אתה הוא אדון הכל, ואתה בראת הכל? טל אתה מפל אחד ואחד מה שאתה רוצה, שלא יהיה פתחון פה לאותם שלא יודעים בכך, שיאמרו שמעשה של אדם אתה צריך מהשליחים שלך.

אמר להם: למלך שנתן מתנה לעבדיו ונתן לכל אחד ואחד חלקו וירשתו מאותה מתנה, אחר כך בא העבד הנאמן אליו וביקש ממנו מתנה. אמר המלך: העבד הזה עבד אותי בכל האיברים שלו, כך אני רוצה לעשות הפלי שלו מתנה מפל הצבאות שלי. מה עשה? כנס את כל המחנות שלו ואמר: אני רוצה מכס כל אחד ואחד יתן מתנה משלו לעבד הזה, ואני אשתתף עמכם ואתן בו מתנה משלי.

מהם הקשו ואמרו מה אנוש פי תזכרנו, ומהם אמרו ברצון שלם. אף כך קדם שנברא העולם, נכנסו ישראל במחשבה להבראות, קדם שנבראו המלאכים וכל הבריות של

וכל פוכבא יהיב ביה חולקה, ועלת על פלא אשתתף בהו בכל אתר בתפארת במטטרו"ן ובשמשא, ולית לארפא בהאי.

ועוד נעשה אדם. לאמן דזרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד נפיק ליומוי. לבתר אמר לאלין לאנון פועלים, אנא בעי דתשתתפו פלכו למעבד מאנא, וכל חד מניהו יהיב ביה חולקה ממה דיהבית בכו, ואנא אשתתף עמיכו בההוא מאנא חולקא מני. אמרו ליה מאי האי מאנא פל כך חשיב קדמך דיהא פליל מפלא. אמר לון האי מאנא איהו אדם דיהא בדיוקנא דאדם עלאה.

אמרו ליה אמאי תימא לן דכל חד וחד יהיב ביה חולקה. והא אנת הוא אדון דכלא, ואנת בראת פלא, טל אנת מפל חד וחד מה דאנת בעי, דלא יהא פתחון פה לאנון דלא אשתמודעין כך. דימרון דעובדא דאדם אנת צריך משליחין דילך.

אמר לון למלפא דיהב מתנא לעבדוי, ויהיב לכל אחד ואחד חולקה ואחסנתה מההוא מתנא. לבתר אתא עבדא מהימנא לגבה ושאל ליה מתנה. אמר מלפא האי עבדא פלח לי בכל אברין דילה. והכי אנא בעי למעבד מאנא דילה מתנה מפל חילין דילי מה עבד פנש פל משרין דילה ואמר לון בעינא מניכו פל חד וחד יהיב מתנה. מדידה להאי עבדא, ואנה אשתתף עמכון ואתן ליה מתנה מדילי.

מנהון אקשו ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש פי תזכרנו. ומנהון אמרי ברעוא שלים. אוף הכי קדם דאתברי עלמא, עאלו ישראל במחשבה להבראות, קדם דאתבריו מלאכין וכל ברין דעלמא דעובדא דבראשית. ובחביבו

העולם של מעשה בראשית, ובחביבות שלהם הניח את המעשה שלהם שיהיו אחרונים למעשה בראשית. ואמר עליו נעשה אדם.

וְלָמָּה? אלא בשביל החביבות של אביהם שבשמים שנקרא ישראל, והם היו עתידים להקרא בשמו ישראל, כנס את העליונים והתחתונים לתת חלק מפלם. משום שאם יחטא האדם, כלם נמצאים חסרים בהם מאותו החלק שנתנו בו, וכלם יבקשו רחמים בשבילו. והוא נתן בהם משלו, משום שמרום לו עשה למענך אם לא למעננו, בשביל אותו החלק שלך שנתת בישראל. זהו שפתוב כי חלק ה' עמו. והוא מוחל להם בשביל אותו החלק שלו של שמו שנתן בהם.

שאם לא יתנו הם מעצמם חלק בו ברצונם, כלם היו טוענים עליו, שאתה נטלת מעמנו על פרחנו חלקנו שהוא באדם מפל אחד ואחד, ולא היו מרחמים עליו. וכדי שלא יהיה להם פתחון פה, משום זה לא רצה לטל חלק אלא ברצונם.

כמו זה שנאמר ברועה הנאמן, עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ומשום שהמזיקים סרחו לו ולא רצו לתת בו חלק, ואמרו מה אנוש פי תזכרנו וגו', לא ברא להם לבושים, שהם הגופים שלהם, והם שונאים אותם. ועל כן הממנים שעל שבעים ושפים אמות שהם לפניך, כמו כאשר ישראל מחיבים לאביהם שבשמים, אותם אמות העולם הם רצועות בידי בורא העולם להלקותם בהם.

ובשחוזרים בתשובה, זורק את אינו אלא בידי של מי שנוטל,

דילהון, אנה לעובדא דילהון דיהון בתראין לעובדא דבראשית. ואמר עליה נעשה אדם.

ואמאי אלא בגין חביבו דאבוהון דבשמאי דאתקרי ישראל. ואנון הו' עתידין לאתקרי בשמה ישראל, פניש לעלאין ותתאין למיהב חולקא מפלהו. בגין דאי יחוב אדם, פלהו אשתכחו חסרין בהון, מההוא חולקא דיהבו ביה, וכלהו יבעון רחמי בגינה. ואיהו ירב בהון מדילה, בגין דמרון ליה עשה למענך אם לא למעננו, בגין ההוא חולקא דילך דיהבת בישראל. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) **פי חלק יי' עמו. ואיהו מחיל לון בגין ההוא חולקא דילה דשמה דיהב בהון.**

דאם לא יהיבו אנון מגרמיהו חולקא ביה ברעותיהו, פלהו הו' טענין עליה, דאנת נטילת מנן על כרחנא, חולקא דאיהו באדם מפל חד וחד, ולא הו' מרחמי עליה. ובגין דלא יהא לון פתחון פה. בגין דא לא בעא לנטלא חולקא אלא ברעותא דילהון.

בגונא דא דאתמר ברעיא מהימנא, (תהלים סח ט) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ובגין דמזיקין סרחו לגבה, ולא בעו למיהב ביה חולקא, ואמרו (שם פ ח ה) **מה אנוש פי תזכרנו וגו', לא ברא לון לבושין דאנון גופין דלהון. ואנון שנאין לון. ועל כן ממנן דעל ע"ב אמין, דאנון קמך, פגונא דא פד ישראל מחיבין לאבוהון דבשמאי, אנון אמין דעלמא רצועין בידא דבורא עלמין לאלקאה לון בהו.**

וכר חזרין בתיובתא זריק רצועין מידה, ולא יהא בהון ממש. דחילא דרצועין לאו איהו אלא בידא דמאן דנטיל. דעליהו אתמר הרצועות מידו, ולא יהיה בהם ממש. שהפח של הרצועות

(ישעיה מ"ז) כָּל הַגּוֹיִים כְּאֵין נִגְדוּ. וּבִגְיִן דִּישְׂרָאֵל אֵית בְּהוּ חוּלְקָא מְבוּרָא עֲלַמִּין דְּאִיהוּ עֲלֵת עַל כְּלָא. וּמַעֲשֵׂר סְפִירָאן וּמְכַרְסִין וּמְלֹאכִין וְכוּכְבִּיָּא וּמְזִלִין כַּד חֲזַרִין בְּתַשׁוּבָה מִכָּל מַה דְּאִתְנַטְּלוּ בְּעוֹן רַחֲמֵי עָלֵיהוּ. בַּר מַשְׁדִּין וּמְזִיקִין וְחִילִין דְּמַסְאָבוּ, דְּאִתְמַר בִּישְׂרָאֵל (ויקרא יח כד) אַל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֱלֹהִים, דְּלִית לוֹן חוּלְקָא בְּהוּן.

וּבִגְיִן דָּא אֲמִין דְּעֲלָמָא דְנִשְׁמַתִּין דִּילְהוּן מְאֲנוּן חִילִין דְּמַסְאָבוּ, לִית לְשִׁתְּפָא בְּהוּן לְאַכִּילָה וּשְׁתִּיָּה, וְלֹא בְּכָל עוֹבְדֵיהוּן, דְּעָלֵיהוּ כְּתִיב (דברים ד' יט) אֲשֶׁר חָלַק ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו', (שם יד ב) וּבַךְ בָּחַר ה'. וְעָלֵיהוּ אִתְמַר (מיכה ד' ה) כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', דְּאִיהוּ יַחֲדָא וּמִיחַד בְּכָל מְשַׁרְיָן (דף קמא ע"ב) דְּכִלְיָן בְּהוּן.

וּבִגְיִן דִּישְׂרָאֵל כְּלִילָן מַעֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְעֲלֵת עַל כְּלָא שְׂוֵי שְׂמֵיהּ בְּהוּן, וְאֲנוּן רַחֲמִין יַתִּיר מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרַת, בְּגִין דְּאִית לוֹן חוּלְקָא בְּסְפִירָן, מַה דְּלֹא הָכִי בְּמִלְאכִין. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל אֲנוּן עַדְבִּיָּה וְאַחְסַנְתָּהּ, כְּגוֹנָא דְּבִנִּין לְגַבֵּי אַבוּהוּן. דְּמִלְאכִין לָאוּ אֲנוּן לְגַבֵּי סְפִירָן אֲלֹא כְּסוּסוֹן לְגַבֵּי דְרוּכְבֵי עָלֵיהוּ. אֲבַל יִשְׂרָאֵל בְּנִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוּקְמוּהָ מְאֲרֵי מְתַנִּיתִין אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאֲלִין עַד שִׁישְׁתַּעְבְּדוּ בְּשַׁבְּעִין וְתַרִּין אֲמִין. וּבִגְיִן דָּא כָּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּסַנְחַרִּיב שַׁבְּעִין וְתַרִּין אֲמִין, לְקַיִם בְּהוּן (שמות יז טז) מ'לַחֲמָה ל'ה' ב'עֲמֶלֶק מְדוּר דוּר.

וְלִקְבַל שַׁבְּעִין וְתַרִּין שָׁרִים אֲנוּן שְׂמֵהּן שַׁבְּעִין וְתַרִּין דְּוִיסַע וְיָבֵא וַיֵּט, לְקַיִמָא בְּהוּן (ישעיה יט א) הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עַ"ב ק"ל, לְנִטְלָא מְגִיְהוּן נוֹקְמָא מַעֲמֶלֶק דְּכִלְיָל שַׁבְּעִין וְתַרִּין

שְׁעֲלֵיהֶם נֹאמַר כָּל הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדוּ. וּמַשּׁוּם שִׁישְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם חֶלֶק מְבוּרָא הַעוֹלָמוֹת שְׂהוּא עֲלֵת עַל הַכֹּל, וּמַעֲשֵׂר הַסְּפִירוֹת וּמַהֲפֹסְאוֹת וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזִלוֹת, כְּשַׁחֲזוּרִים בְּתַשׁוּבָה, מִכָּל מַה שֶּׁנִּטְּלוּ מִבְּקָשִׁים עָלֵיהֶם רַחֲמִים, חוּץ מִשְׁדֵּים וּמְזִיקִים וְכַחוֹת הַטְּמָאָה, שֶׁנֹּאמַר בִּישְׂרָאֵל אַל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֱלֹהִים, שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק בְּהֶם.

וּמַשּׁוּם זֶה אֲמוֹת הָעוֹלָם, שֶׁנִּשְׁמָוְתֵיהֶם מְאוֹתָם כַּחוֹת הַטְּמָאָה, אִין לְהַשְׁתַּחֲוֶה עִמָּם בְּאַכִּילָה וּשְׁתִּיָּה, וְלֹא בְּכָל מַעֲשֵׂיהֶם, שְׁעֲלֵיהֶם כְּתוּב אֲשֶׁר חָלַק ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו', וּבַךְ בָּחַר ה'. וְעָלֵיהֶם נֹאמַר כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', שְׂהוּא יַחֲדָא וּמִיחַד בְּכָל הַמְּחַנּוֹת שְׁפִלוּלִים בְּהֶם.

וּמַשּׁוּם שִׁישְׂרָאֵל כְּלִילִים מַעֲלִיוֹנִים וְתַתְּחֹנוּנִים, וְעֲלֵת עַל הַכֹּל שֵׁם אֵת שְׂמוֹ בְּהֶם, וְהֶם אֲהוּבִים יוֹתֵר מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרַת, מַשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ לָהֶם חֶלֶק בְּסְפִירוֹת מַה שְׂאִין כֵּן בְּמִלְאכִים, מַשּׁוּם שִׁישְׂרָאֵל הֵם גּוֹרְלוֹ וְנַחֲלָתוֹ, כְּמוֹ שְׂהַבְּנִים אֲצֵל אֲבֵיהֶם.

שְׂהַמְּלֹאכִים אֵינָם אֵל הַסְּפִירוֹת אֲלֹא כְּמוֹ סוּסִים אֵל הַרוּכְבִים עָלֵיהֶם, אֲבַל יִשְׂרָאֵל בְּנִים שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְרָשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָה, אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאֲלִים עַד שִׁישְׁתַּעְבְּדוּ בְּשַׁבְּעִים וּשְׁתִּים אֲמוֹת. וּמַשּׁוּם זֶה כָּלֵל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּסַנְחַרִּיב אֵת שַׁבְּעִים וּשְׁתִּים הָאֲמוֹת, לְקַיִם בְּהֶם מ'לַחֲמָה ל'ה' ב'עֲמֶלֶק מְדוּר דוּר.

וּכְנִגְדַּ שַׁבְּעִים וּשְׁנַיִם שָׁרִים הֵם הַשְּׂמוֹת שַׁבְּעִים וּשְׁנַיִם שֶׁל וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט, לְקַיִם בְּהֶם הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עַ"ב ק"ל, לְטַל מֵהֶם נִקְמָה מִמְּעַמֶּלֶק שְׂכוֹלֵל בּוֹ שַׁבְּעִים

ושפתים אמות. וכנגד שבועים
ושנים שמות ויכלו הוא שעולה
שבועים ושנים.

וזה עליו נאמר שזרע כל
הזרעונים בבת אחת יחידה, והיא
הפלה, שבת המלכה מן הקדוש
ברוך הוא, שהיא תפארת
והמעשה שלו. ומשום שכל
בריות בראשית נכללים בה, לכך
התחילה התורה בבי"ת
מבראשית, והיא בת זוגו של
תפארת אדם, כל אחד נתן בו
חלקו.

והקדוש ברוך הוא נתן אותה
גדולה ושולטת עליהם, משום
שכלם נבראו באות י', בת יחידה
הפולה מעשר אמירות, ועשר
אלהים. ה' כלולה מחמשה
אורות, האור של היום הראשון.
ו' ששה עמודי אמת. יום הששי
ה', שבשביל שביום הששי ו',
נשלמה ה' בבת אחת.

בא וראה, כשיש לספירות
לעשות פעלה בשם ידוע, שמשם
פעלה, לא תשתלם ולא תעשה
עד שכל ספירה נותנת שם חלקה
(בחה). זה נותן שם האותיות שהם
כל הגונים השחורים מהצד של
בת יחידה, והם הנקודות האדמות
מצדם של שלשת האבות, וזה
נותן וכו' עד שנכללות באותו
השם של כל הספירות. (עכ"מ).

עוד לפרשת וירא אליו

אמר רבי שמעון, מהו וירא
אליו? אלא כמו שהראה הקדוש
ברוך הוא לאדם הראשון דור דור
ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו, כף
הראה לאברם ואמר לו: בדור
הזה יהיו צדיקים, ובדור הזה
בינוניים, ובדור הזה רשעים.

אמר רבי יוסי, המנוחה הקדושה, הרי פרושה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר דברים

אמין ביה. ולקבל שבועין ותריין שמהן איהו
ויכלו דסליק שבועין ותריין.

ודא עלה אתמר דזרע פל זרעונין בבת אחת
יחידה והיא פלה שבת מלפנתא מן קודשא
ברוך הוא, דאיהו תפארת ומעשה דילה. ובגין
דכל ברין דבראשית אתפלילין בה, לכך
התחילה תורה בבי"ת מן בראשית. ואיהי בת
זוגה דתפארת אדם פל חד יהיב ביה חולקה.
וקודשא ברוך הוא יהיב לה רב ושליט עליהו,
בגין דכלהו אתבריאוו באת יו"ד בת
יחידא פלילא מעשר אמירן, ועשר אלהים.
ה' פלילא מחמש אורין אור דיומא קדמאה.
ו' שית סמכין דקשוט. יום הששי ה' דבגין
דביום הששי ו' אשתלים ה' בבת אחת.

תא חזי פד אית לספירן למעבד פעלה בשם
ידיע, דמתמן הפעלה, לא אשתלים ולא
אתעביד עד דכל ספירה יהיב תמן חולקא.
(ג"א חילקא) דא יהיב תמן אתון דאנון פל גוונין
אפמין מסטרא דבת יחידה. ואנון סומקין
נקודין מסטרא דתלת אבהן. ודא יהיב וכו'
עד דאתפליל בההוא שמה פל ספירן (עכ"מ).

עוד לפרשת וירא אליו.

אמר רבי שמעון מאי (בראשית יח א) וירא אליו.
אלא קודשא ברוך הוא פגונא דאחזי
לאדם קדמאה, דור דור ופרנסיו דור דור
ומנהיגיו, הכי אחזי ליה לאברהם ואמר ליה,
בהאי דרא יהון צדיקים, ובהאי דרא בינוניים,
ובהאי דרא רשעים.

אמר רבי יוסי, בוצינא קדישא, הא אוקמוה
הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר
דברים י"ב) ועתה ישראל וגו', כי אם ליראה), וקרא אחרא פתיב

אמר רבי יוסי, המנוחה הקדושה, הרי פרושה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר דברים

(איכה ג לח) מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. ואם קדם דאתין לעלמא, אתגזר עליהו למהוי צדיקים או רשעים או בינוניים, לא הוה עתיד למהוי לון אגרא ועונשא, ולא הוה ליה לנביא למימר לון (מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, ולא הוה לון למארי) מתניתין למימר, הפל בידי שמים חוץ מיראת שמים.

(ועתה ישראל וגו' בי אם ליראה), ובפסוק אחר כתוב (איוב א) מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. ואם קדם שבאו לעולם נגזר עליהם להיות צדיקים או רשעים או בינוניים, לא היה עתיד להיות להם שכר ועונש, ולא היה לנביא לומר להם (מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, ולא היה להם לבצלי) משניות לומר הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים.

אמר רבי שמעון שאלתא דא עמיקא, ואפליגו בה קדמאי, וסגי אין פשלו בה. בגין דלא מטו לעומקא דרזא. על נביא אתמר האי קרא, (ירמיה א ה) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. ורזא דא הפל צפוי, והרשות נתונה, הא מלין אלין סתימין, ולא אתגלין אלא במאי דאוקמוה רבנן, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה.

אמר רבי שמעון, השאלה הזו עמקה, ונחלקו בה הקדמונים, ורבים פשלו בה, משום שלא הגיעו לעמק הסוד. על הנביא נאמר הפסוק הזה (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. וזה סוד הפל צפוי והרשות נתונה. הרי הדברים הללו סתומים, ולא מתגלים אלא במה שבארו רבותינו, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה.

מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, או ליפנא מהכא דקדם דאתיא לעולם, צלי בגינה ושווי מחשבתה ביה בשעתא דזווגא, ובגין דא כתיב בטרם אצרך וכו' ובטרם וגו'. חד על דצלי בגינה קדם דאתא לעלמא. בגין דשווי מחשבתה ביה קדם יצירתה בבטן בשעתא דזווגא. ובגין דא בטרם אצרך בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'. ובגין דאקדימת ליה בצלותא ובמחשבתה קדם יצירתיה וקדם דנפק מרחם אמה איהו מנבא עתידות קדם דיתון לעלמא.

מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה - למדנו מכאן, שקדם שבא לעולם הוא מתפלל בשבילו, ושם בו מחשבתו בשעת הזווג, ומשום כך כתוב בטרם אצרך בבטן ידעתיה וכו' ובטרם וגו'. אחד על שהתפלל בשבילו קדם שבא לעולם, משום ששם בו מחשבתו קדם יצירתו בבטן בשעת הזווג, ומשום זה בטרם אצרך בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'. ומשום שהקדימה אותו בתפלה ובמחשבתו קדם יצירתו וקדם שיצא מרחם אמו, הוא מנבא עתידות קדם שיבאו לעולם.

כל שפן קודשא בריך הוא דיבע פל דרין קדם דיתון לעלמא. דקדם דיתתי פל בר נש לעלמא, קדם יצירתיה מלאך ממנה על ההיא טפה, וקודשא בריך הוא גזיר עליה אם יהיה נביא או חכם או בעל מקרא ומשנה, או מארי הטפה ההיא, והקדוש ברוך הוא גזר עליו אם יהיה נביא

כל שפן הקדוש ברוך הוא שידע פל הדורות קדם שיבאו לעולם. שקדם שיבא פל בן אדם לעולם, קדם יצירתו מלאך הממנה על או חכם או בעל מקרא ומשנה או

בעל רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלוולא דילה, ויימא הלכה כפלוני. או אם יהיה טפש. אבל רשע וצדיק לא גזר. אף על גב דאבוי עבד ליה במחשבה רעה, דעביד ביה מעשה דעביד ליה בנדה או בעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה.

אף על גב שהקדוש ברוך הוא יודע שהוא בן רשע או ממזר קדם יצירתו, לא צנה הקדוש ברוך הוא על אביו לעשותו בעריות או בנדות, שהרי צנה בו בתורה על העריות ועל הנדות, זהו שפתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

וזה הוא שנאמר מהנביא, מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. מה זה הרעות והטוב? אלא כף הקדוש ברוך הוא לא גזר עליו שיהיה צדיק וטוב, אלא קדם יצירתו הוא ידע את מחשבת אביו, והקדוש ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. זה הוא כל אחד בפרט.

ומשום זה הפל צפוי במחשבה, שהקדוש ברוך הוא יודע את מחשבתו הרעה, והרשות נתונה לאדם במעשה. ואדם חטא במחשבה ובמעשה, וגרם לעולם שנדבקו בעץ של טוב ורע, והוא חזר בתשובה ודבק בעץ החיים. ומשום שכל הדורות תלויים בו, והתורה שנתן לו, נתן למשה ולכל ישראל. וכל הדורות הראה לו הקדוש ברוך הוא דוד דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו.

ובנין לנו שהקדוש ברוך הוא נתן לו תורה? זהו שכתוב אז ראיה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אפלו השדים והמזיקים יצאו ממנו, וזהו פקד עון אבות על בנים - אלו שמעשה

רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלוולא דילה, ויימא הלכה כפלוני. או אם יהיה טפש, אבל רשע וצדיק לא קא גזר. אף על גב דאבוי עבד ליה במחשבה רעה, דעביד ביה מעשה דעביד ליה בנדה או בעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה.

אף על גב דקודשא בריך הוא ידע דהוי בן רשע או ממזר קדם יצירתה, לא מני קודשא בריך הוא על אבוי למעבד ליה בעריות או בנדות, דהא מני ביה באורייתא על הנדות ועל העריות. הדא הוא דכתיב (ויקרא יח ט) ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

והאי איהו דאמר נביא מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. מאי הרעות והטוב, אלא הכי קודשא בריך הוא לא גזר עלה דיהא צדיק וטוב. אלא קדם יצירתה הוא ידע מחשבה דאבוי. וקודשא בריך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. האי איהו כל חד בפרט.

ובנין דא הפל צפוי במחשבה. וקודשא בריך הוא ידע מחשבתה בישא. והרשות נתונה ליה לאדם במעשה. ואדם חב במחשבה ובעובדא, וגרם לעלמא דאתדבקו באילנא דטוב ורע, ואיהו חזר בתשובתא ואתדבק באילנא דחיי.

ובנין דכל דרין ביה תלין, ואורייתא דיהב ליה, ירב למשה וכל ישראל וכל דרין אחזי ליה קודשא בריך הוא דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו.

ומנא לן דקודשא בריך הוא ירב ליה אורייתא, הדא הוא דכתיב (איוב כח ז) אז ראיה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אפלו שדין ומזיקין דנפקו מנה. והאי איהו (דברים כד טז) פקד

אבותיהם בידיהם. ולא יומתו
אבות על בנים, ובנים לא יומתו
על אבות - אלו שמעשה אבותם
לא בידיהם.

וְרֵא עוֹד, אֵלָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לא אמר שְהִרְאָה לְאָדָם, וְלֹא
לְאֲבָרְהָם, וְלֹא לְשׁוּם נְבִיא, אֵלָּא
דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ'. וְלֹא אָמַר
שְהִרְאָה לוֹ צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים, וְלֹא שְׁגָזַר עֲלֵיהֶם
לְהִיּוֹת צְדִיקִים אוֹ בִּינוּנִיִּים אוֹ
רְשָׁעִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אַחַר
שְהִרְאָה לוֹ דוֹר דוֹר וּפְרַנְסִיו, דוֹר
דוֹר וּמְנַהֲיָיו, וְדַאי הִפִּיר בְּהֶם
אִם הֵם צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים! אָמַר לוֹ, כִּף הוּא וְדַאי,
אֲבָל סוּד הַדְּבָר עִמָּךְ, הַנְּסִתְרַת
לֵה' אֱלֹהֵינוּ.

בִּינְתִּים אוֹתוֹ הִזְקַן הָעֲלִיּוֹן הַזְדַּמֵּן
אֲלֵיהֶם וְאָמַר לָהֶם, בְּמָה
עִסְקַתֶּם? סְחוּ לוֹ הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר
לָהֶם, וְדַאי שְתוֹרָה נִבְרָאָה אֲלֵפִים
שָׁנָה קִדְם שְנִבְרָא הָעוֹלָם, וּבָה
הִרְאָה לְאָדָם הִרְאֵשׁוֹן דוֹר דוֹר
וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וּבָה הִרְאָה
לְאֲבָרְהָם אִף כִּף מָה שְׁכַתוּב בּוֹ.
וּמִשׁוּם זֶה וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרְתִּי
מִצּוֹתַי חֲקוּתִי וְתוֹרֹתַי. וּבָה נִמְלַךְ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא אֶת
הָעוֹלָם.

וּנְשַׁמְתָּהוֹן דְּצְדִיקָא אוּף הָכִי נִמְלַךְ בְּהוֹן
קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא עֲלֵמָא.
הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּרֵאשִׁית, וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא
תוֹרָה. וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא נְשִׁמָּה. וְאִין רֵאשִׁית
טְפִלָּה לְנְשִׁמָּה, בְּגִין דְשִׁבְתָּ שְׁקִיל כְּנֶגֶד כָּל
הַתוֹרָה כְּלָה, וּמְחַלְלִין לֵיהּ בְּגִין נְשַׁמְתָּא דְבַר
נִשׁ דְּלָא תְּפוּק מִנָּה קִדְם זְמַנָּה.

וְאִיהִי נְשַׁמְתָּא דָּא נְבוֹאוֹת בָּהּ נִבְרָא עֲלֵמָא,
וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא שְׁלַח לֵיהּ בְּכָל דְּרָא וְדָרָא לְאַגְנָא עֲלוּי וְלִמְסַבֵּל

עוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים. אֲלִין דְּמַעֲשֶׂה אָבוֹהוֹן
בִּידיהוֹן. (שמות כ ה) וְלֹא יוֹמְתוּ אָבוֹת עַל בָּנִים
וּבָנִים לֹא יוֹמְתוּ עַל אָבוֹת, אֲלִין דְּעוֹבְדָא
דְּאָבוֹהוֹן לָאוּ בִּידיהוֹן.

וְרֵא עוֹד אֵלָּא דְלֹא אָמַר דְּאַחֲזִי לֵיהּ קוּדְשָׁא
בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם, וְלֹא לְאֲבָרְהָם, וְלֹא
לְשׁוּם נְבִיא, אֵלָּא דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וְלֹא
אָמַר דְּאַחֲזִי לֵיהּ צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים, וְלֹא דְגָזַר עֲלֵיהוּ לְמַהֲוִי צְדִיקִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים אוֹ רְשָׁעִים. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסִי בְּתַר
דְּאַחֲזִי לֵיהּ דְּרָא דְרָא וּפְרַנְסִיהּ, דְּרָא דְרָא
וּמְנַהֲיָיהּ וְדַאי אֲשַׁתְּמוּדַע בְּהוֹן אִי אֲנוּן
צְדִיקִים אוֹ (דף קמב ע"א) רְשָׁעִים אוֹ בִּינוּנִיִּים.
אָמַר לֵיהּ הָכִי אִיהוּ וְדַאי, אֲבָל רְזָא דְמַלְךָ
עִמָּךְ (דברים כט כח) הַנְּסִתְרַת לֵה' אֱלֹהֵינוּ.

אֲדַהֲבִי הַהוּא סְבָא עֲלָאָה אֲזִדְמֵן לְגַבְיָהּ וְאָמַר
לוֹן, בְּמֵאֵי עִסְקַתְּו סְחוּ לֵיהּ עוֹבְדָא.
אָמַר לוֹן וְדַאי אוּרִיתָא אֲתַבְּרִיאַת תְּרִי אֲלֵפִי
שְׁנִין קִדְם דְּאֲתַבְּרִי עֲלֵמָא, וּבָה אַחֲזִי לְאָדָם
הִרְאֵשׁוֹן דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וּבָה אַחֲזִי
לְאֲבָרְהָם אוּף הָכִי. מֵאֵי דְכְתִיב בֵּיהּ. וּבְגִין דָּא
(בראשית כו ה) וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוּתִי
וְתוֹרֹתַי. וּבָה נִמְלַךְ קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא
עֲלֵמָא.

וּנְשַׁמְתָּהוֹן דְּצְדִיקָא אוּף הָכִי נִמְלַךְ בְּהוֹן
קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא עֲלֵמָא.
הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּרֵאשִׁית, וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא
תוֹרָה. וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא נְשִׁמָּה. וְאִין רֵאשִׁית
טְפִלָּה לְנְשִׁמָּה, בְּגִין דְשִׁבְתָּ שְׁקִיל כְּנֶגֶד כָּל
הַתוֹרָה כְּלָה, וּמְחַלְלִין לֵיהּ בְּגִין נְשַׁמְתָּא דְבַר
נִשׁ דְּלָא תְּפוּק מִנָּה קִדְם זְמַנָּה.

וְאִיהִי נְשַׁמְתָּא דָּא נְבוֹאוֹת בָּהּ נִבְרָא עֲלֵמָא,
וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא שְׁלַח לֵיהּ בְּכָל דְּרָא וְדָרָא לְאַגְנָא עֲלוּי וְלִמְסַבֵּל

עליו ולסבל העל שלָהם משום
שהיא מעץ החיים, שלא תלוי
ממנה זכות וחובה ולא שכר
וענש, שהם עץ הדעת טוב ורע.
וכל דור אינו פחות מששים
רבוא, שלטונה של אותה
הנשמה. והראה לאדם, אם הדור
יהיה זפאי, אדם יקום לרשת
נשמה מצד של חסד, ויהיו
צדיקים מצד של חסד, ומטה
להם כלפי חסד, והדור הזה יהיו
בצלי חן וחסד.

ואם לא מתנהגים בדרגתם,
שהוא הממנה על הדור ופרנסו
שיהיו חסידים, הקדוש ברוך הוא
מעביר מהם את החסד, ומשליט
עליהם הגבורה, מדת הדין, לדון
אותם כפי מעשיהם, ולא כפי
הדרגה והמולד והמזל שלהם.
וסוד הדבר הזה רמזו לנו בהגדות
והדרשות, שבארוה, משלחי רגל
השור והחמור - אלו שני
המשיחים שצתידים לבא
בדורות הללו. אם הדור הוא חיב,
מתקנים בהם משלחי רגל השור
והחמור.

ועוד למדנו בסוד זה דבר אחר
לסמך לו, בשגם הוא בשר.
ובארנו, בשגם - זה משה, שצתיד
היה לתת תורה בדור המבול,
אלא שהיו רשעים, והקדוש ברוך
הוא גנז אותה לצדיקים. אף כף
היתה מזמנת בת שבע לדוד
מששת ימי בראשית, אלא
שאכלה פנה, ולמדנו שחטאי
האדם גורמים שלא יזכה לטובה
שמזמנת עליו מששת ימי
בראשית.

אף כף, דור טוב, מחלות רעות
שצתידות להיות, יש את מי
שמתרחק ממנו עד שמתקן
מעשיו, ומחזיר לו אבדתו. ויש
שמאבד אותו בחטאו ולא חוזר
לו לעולם, וזוהי האבדה

על דילהון, בגין דאיהי מאילנא דחיי, דלא
תליא מנה זכות וחובה, לא אגרא ולא עונשא,
דאנון עץ הדעת טוב ורע. וכל דור לית הוא
פחות משתיין רבוא שלטנותא דהיהיא נשמתא.
ואחזי לאדם אם דרא יהא זפאה, בר נש יקום
למירת נשמתא מסטרא דחסד, ויהון זפאין
מסטרא דחסד, ומטה לון כלפי חסד, ודרא
דא יהון מארי חנא וחסדא.

ואי לא מתנהגין בדרגא דילהון דאיהו ממנא
על דרא ופרנסין דילה דיהון חסידין,
קודשא בריך הוא אעבר מנהון חסד, ושלטי
עליהו גבורה מדת הדין, למידן להו פפום
עובדיהו, ולא פפום דרגא ומולדא ומזלא
דילהון. ורזא דמלה דא קא רמיזא לן בהגדות
והדרשות, דאוקמוה (ישעיה לב ב) משלחי רגל השור
והחמור, אלין תרין משיחין דצתידין למיתי
בהני דרי. אם דרא איהו חיבא אתקנים בהון
משלחי רגל השור והחמור.

ועוד אוליפנא ברזא דא מלה אחרא לסמכא
לגבה (בראשית ו ג) בשגם הוא בשר.
ואוקימנא בשגם דא משה, דצתידא הוה
למיהב אורייתא בדור המבול. אלא דהו
רשיעיא, וקודשא בריך הוא גניז ליה
לצדיקיא. אוף הכי מזדמנא היתה בת שבע
לדוד מששת ימי בראשית, אלא שאכלה פנה,
ואוליפנא דחובין דבר נש, גרמין דלא יזפי
לטובה דמזדמנא עליה למהוי מששת ימי
בראשית.

אוף הכי דרא טבא מרעין בישין דצתידין
למהוי. אית למאן דאתרחק מנה, עד
דמתקן עובדוי ואחזר ליה אבדה דילה. ואית
דאביד ליה בחובוי ולא אתחזר ליה לעולם.
והאי איהי אבדה דאתיאשו הבעלים ממנה,

שְׁהִינְאָשׁוּ הַבְּעָלִים מִמְּנָה, וְזֶה שְׁזָכָה בְּמִצִּיּוֹת קִנְיָה אוֹתָהּ, אִם הַקָּדִים בָּהּ אֶת חֲבֵרוֹ. וְזֶה שְׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵרָאֵה לְכָל הָעוֹלָם שֵׁשֶׁת אֲלָפֵי שָׁנִים וְאַחַד חֹרֵב, וְהֵרָאָה שְׁבָכָל הָאֱלֹף הָרִאשׁוֹן שְׁלֹטוֹנוֹ הַחֹסֵד.

בְּאֵרֶף הַשְּׁנֵי שְׁלֹטוֹנוֹ גְּבוּרָה, שְׁדָרִים בְּשֵׁתֵי דְרָגוֹת - גְּבוּרִים וְחֲסִידִים, וּבְאֵרֶף הַשְּׁלִישִׁי שְׁלֹטוֹנוֹ לִהְיוֹת דוֹרוֹ אֲנָשֵׁי אֱמֶת. הָאֱלֹף הַרְבִּיעִי שְׁלֹטוֹנוֹ נִצַּח, וְהָאֱלֹף הַחֲמִישִׁי שְׁלֹטוֹנוֹ הוֹד, וְהָיוּ עֲתִידִים לִהְיוֹת דוֹרוֹתָם נְבִיאִים.

הָאֵרֶף הַשְּׁשִׁי צָדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם בְּמָקוֹם שְׁדָרְגָתָם מְחִיבָת אוֹתָם לִהְיוֹת צָדִיקִים וְהֵם רְשָׁעִים, כְּאֵלּוֹ הַעֲבִירוֹ עֲמוּד הַצָּדִיק יְסוּד עוֹלָם מִן הָעוֹלָם, וּמְחִזְרִים אֶת הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְבָהוּ, וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם בְּמָקוֹם הַצָּדִיק סְמָאֵל הַרְשָׁע.

אִךָ כִּן אִם הַדּוֹרוֹת שֶׁל נִצַּח וְהוֹד הֵם רְשָׁעִים בְּמָקוֹם נְבִיאֵי הָאֱמֶת - שׁוֹלְטִים נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר. וְאִם דוֹר שְׁאֵמֶת לֹא מְנַהֵיגִים בּוֹ בְּאֵמֶת - מְסַתְּלָקֵת מֵהֶם הָאֱמֶת, וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַשֶּׁקֶר. וְאִם לְדוֹרוֹת הַגְּבוּרָה אֵין גְּבוּרָה עוֹמְדִים בְּפָרֶץ - מְסַתְּלָקֵת מֵהֶם הַגְּבוּרָה וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם זֵר. וְאַחַד יִרְדֵּף אֵלֶּף וְשָׁנִים יִנְסוּ רַבָּה. וְאִם דוֹר שֶׁל חֲסִידִים לֹא מְתַנְהֵגִים בְּחֲסִידוּת, שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם גִּזְלָן שְׁגוֹל אוֹתָם.

וְזֶה שֶׁהֵרָאֵה לְאָדָם כָּל הַדּוֹרוֹת וְהַמְּנַהֵיגִים שְׁלָהֶם. אִם זַכָּאִים הַדּוֹרוֹת לְלַכֵּת אַחֲרֵיהֶם, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַנְהֵג בָּהֶם בְּאוֹתָהּ מְדַרְגָּה טוֹבָה. וְאִם לֹא - מְתַנְהֵג אִתָּם לְפִי מַעֲשֵׂיהֶם, בְּמְדַרְגָּה רָעָה. וּמִשׁוּם זֶה, (אֵיכָה ג) מְפִי עֲלִיּוֹן לֹא תִצָּא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב. וּבְכֹל דוֹר נֹתֵן לָהֶם הַטּוֹב וְהַרְעָה

וְאִיהוּ דְזָכָה בְּמִצִּיּוֹת קִנְיָה לָהּ, אִי אֲקָדִים בָּהּ לְחֲבֵרָה. וְהֵאֵי אִיהוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲחִזִּי לְכָל עֲלָמָא, שְׁתָּא אֲלָפֵי שָׁנִין וְיַחַד חֹרֵב. וְאַחֲזִי דְבְכָל אֲלָף קְדָמָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ חֹסֵד.

בְּאֵרֶף תְּנִינְאָ שׁוֹלְטָנוּתָהּ גְּבוּרָה דְרִין בְּתָרִין דְרָגִין גְּבוּרִים וְחֲסִידִים. וְאַלְף תְּלִיתָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ לְמַהוּי דְרָא דִילָהּ אֲנָשֵׁי אֱמֶת. אֲלָף רְבִיעָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ נִצַּח. וְאַלְף חֲמִישָׁאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ הוֹד, וְהוּוּ עֲתִידִים לְמַהוּי דְרִין דִּלְהוּ נְבִיאִים.

אֲרֶף שְׁתִּיתָאָה צָדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם בְּאֵתֵר דְדְרָגָא דִּילְהוֹן מְחִיב לוֹן לְמַהוּי צָדִיקִים וְאֲנָוִן רְשָׁעִים, כְּאֵלּוֹ עֲבָרִין עֲמוּד צָדִיק יְסוּד עוֹלָם מְעֲלָמָא, וְחֲזָרִין עֲלָמָא לְתַהוֹ וְבָהוּ, וְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ בְּאֵתֵר דְצָדִיק, סְמָאֵל הַרְשָׁע.

אִזְף הָכִי אִם דְרִין דְנִצַּח וְהוֹד רְשִׁיעֵינָא בְּאֵתֵר דְנְבִיאֵי הָאֱמֶת, שְׁלִיטִין נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר. וְאִם דְרָא דְאֵמֶת לֹא מְתַנְהֵגִין בֵּיהּ בְּאֵמֶת, אֲסַתְּלַק מְנִיְהוּ אֵמֶת וְשְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ שֶׁקֶר. וְאִם דְרִין דְגְּבוּרָה לֹא גְּבוּרָה עוֹמְדִים בְּפָרֶץ, אֲסַתְּלַק מְנִיְהוּ גְּבוּרָה וְשְׁלֵט נּוֹכְרָאָה עֲלֵיהוּ, וְאַחַד יִרְדֵּף אֲלָף וְשָׁנִים יִנְסוּ רַבָּה. וְאִם דְרָא דְחֲסִידִים לֹא מְתַנְהֵגִי בְּחֲסִידוּת. שְׁלִיט עֲלֵיהוּ גִזְלָן וְגִזְלִין לוֹן.

וְהֵאֵי אִיהוּ דְאַחֲזִי לְאָדָם כָּל דְרִין וּפְרָנְסִין דִּילְהוֹן. אִם זַכָּין דְרִין לְאֵתְנַהֵגָא אַבְתְּרִיְהוּ, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַנְהֵג בְּהוֹן בְּהוּא דְרָגָא טָבָא. וְאִם לֹא מְתַנְהֵג בְּהוֹן כְּפּוּם עוֹבְדִיְהוּ בְּדְרָגָא בִישָׁא. וּבְגִין דָּא. (אֵיכָה

ג לח) מְפִי עֲלִיּוֹן לֹא תִצָּא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב.

וּבְכֹל דְרָא יְהִיב לוֹן הַטּוֹב וְהַרְעָה כְּפּוּם דְרָגָא דְדָרָא. וְרָזָא דְמִלָּה (דְּבָרִים ל טו) רָאֵה נְתַתִּי

לפי מדרגת הדור. וסוד הדבֿר - (דברים ד) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. וזהו שכתוב בתורה כל הדורות שיהיו עתידים להיות, אם זכו להתנהג.

והראיה לו פרנסים מצד של יצר הטוב, ופרנסים מצד של יצר הרע. אם זכו להנהגה של פרנסים של יצר הטוב, מטה אותם כלפי חסד או גבורה, או אמת, או נביאים, או צדיק יסוד עולם, כפי השלטון של כל מדרגה. ואם מתנהגים בפרנסים רעים מצד של הרע, הקדוש ברוך הוא ידון אותם במדות רעות, בהפך של מדרגות טובות. וזהו שפמאה להם פרנסים רשעים וצדיקים שכלל דור. ולא שנאמר שגזר הקדוש ברוך הוא על הדורות להיות צדיקים או רשעים.

מיד ששמע המנורה הקדושה ורבי יוסי דברים אלו, השתטחו לפניו אותו הזקן ואמרו, כעת התגלו דברים על ברוך. ולא נמצאה קשיה בעולם בשאלה זו. מיד עף אותו זקן. אמר המנורה הקדושה, ודאי אדם הראשון היה אותו זקן, שאין כמוהו בכל הבריות בחכמה, ואין מדרגה של בן אדם בעולם כמדרגתו, [וכי אידך] שהוא קודם לכל הבריות. כך דמותו קודמת לכל הבריות.

(עב"מ)

כך גם פן כנגדם למטה, שנים עשר שבטים עומדים סביב המשכן בגון הזה, כל אחד מהם במקום הראוי לו. וכנגד הדרגה הזו עשה שלמה למטה ים שעומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלושה פונים דרום, וג' פונים מזרח, וג' פונים מערב. והאי דרגא לעלא, מאי טעמא אקרי ים.

לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. והאי איהו דכתיב באורייתא. כל דרין דיהוון עתידים למהוי, אם זכו לאתנהגא. ואחזי ליה פרנסים מסטרא דיצר הטוב. ופרנסים מסטרא דיצר הרע. אי זכו לאתנהגא בפרנסין דיצר הטוב. מטה לון כלפי חסד, או גבורה, או אמת, או נביאים, או צדיק יסוד עולם, כפום שלטנותיה דכל דרגא, ואם מתנהגין בפרנסין בישיין מסטרא דרע, קדשא בריך הוא ידון לון במדות בישיין. בהפוכא דדרגין טבין. והאי איהו דאחזי לון פרנסים רשעים וצדיקים דכל דרא. ולא דאתמר דגזר קדשא בריך הוא על דרין למהוי צדיקים או רשעים.

מיד דשמע בוצינא קדישא ורבי יוסי מלין אלין. אשתטחו קמיה היתהוא סבא, ואמרו כען אתגליין מלין על בירורא. ולא אשתפח קושיא בעלמא בהאי שאילתא, מיד פרח הווא סבא, אמר בוצינא קדישא, ודאי אדם קדמאה הוה האי סבא, דלית פוותיה בכל בריין בחכמתא, ולית דרגא דבר נש בעלמא פדרגיה, (וכי חיבי) דאיהו אקדים לכל בריין. הכי דיוקניה אקדים לכל בריין. (עב"מ).

כך גם פן לקבלהוון לתתא. י"ב שבטין קימין סתריני משפנא בהאי גוונא, כל חד מניהו בדוכתא דאתחזי ליה. ולקבל האי דרגא עבד שלמה לתתא ים עומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלושה פונים דרום, וג' פונים מזרח, וג' פונים מערב. והאי דרגא לעלא, מאי טעמא אקרי ים.

ארא בגין דההוא צדיק דאמלי להאי ים, אקרי

מזרח, ושלושה פונים מערב. ומה הטעם נקראת הדרגה הזו למעלה ים?

ארא משום שהצדיק ההוא שממלא את הים הזה נקרא ים. זהו שכתוב ויקרא אליהם לאור

יום, וכתוב אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. והוא מאיר בסוד של וא"ו של השם הקדוש, ואותו היום בסוד של פת השם הקדוש, שבו ממלא את הים הזה שנקרא ה"א התחתונה של השם הקדוש. זהו שכתוב כל הנחלים הלכים אל הים. וכל זה הדרגה של צדיק, משום שכל התפנוקים יוצאים ממנו.

מה זה הנחלים? אלו חמש הדרגות שעמו, שהולכים לים למלא אותו. והדרגה הזו נקראת בת שבע. וכשמאיר הצדיק הזה לדרגה הזו שנקראת צדק, לדרגה הזו שנקראת שבעה שבועות שבע פעמים, אז גם העולם התחתון הדרגה הזו שנקראת הלכנה ששולטת בלילה. שנת הלכנה כמה גדולה? שלש מאות ששים וחמשה ימים, וארבעים ותשעה שבועות מהם פנגד הדרגה הזו של הים שלמעלה שהיא מקבלת ממנו.

נשארו שנים עשר ימים פנגד שנים עשר שבטים המקיפים את היום הזה לשמר את משמרת המשכן, והכל כדי להראות הכח העליון. ועל זה כתוב כל הנקרא בשמי, זו דרגת הצדיק שהוא מאיר בפת של שמו הקדוש. זהו שכתוב ולכבודי בראתיו, זה ים החכמה שנקרא כבוד.

יצרתיו, זה סוד של היום למטה שהוא פנגד כל שלמעלה. אף עשיתיו, זו הלכנה שלמטה. ועל זה כתוב יוצר אור ובורא חשך, הדרגה של השמש והלכנה. אז פשמתחברים, עושה שלום במרומיו, ואז שלום לעולם. זהו שכתוב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ואז היחוד למעלה והיחוד למטה, שלום למעלה ושלום למטה, שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב.

יום. הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יום. וכתוב אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. והוא נהיר ברזא דוא"ו דשמה קדישא. וההוא יום ברזא דחילא דשמה קדישא, דבה אמלי להאי ים דאקרי ה"א תתאה דשמה קדישא. הָדָא הוּא דְכְתִיב כָּל הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל הַיָּם. וְכָל דָּא דִּרְגָא דְצַדִּיק בְּגִין דְּכָל תַּפְנוּקִין מִנֵּה נִפְקִין.

מאי הנחלים, אליו חמש דרגין דעמה הולכים אל הים לממלי ליה. והאי דרגא אקרי בת שבע. וכד נהיר האי צדיק להאי דרגא דאקרי צדק, להאי דרגא דאקרי שבעה שבועין שבעה זמנין, פדין עלמא תתאה נמי האי דרגא דאקרי סיהרא דשלטא בליליא, שנת הלכנה כמה סגי שנ"ה יומין וארבעין ותשע שבועין, מנהון לקבל האי דרגא דים דלעלא, דאיהי מקבלא מנה.

אשתארו י"ב יומין לקבל י"ב שבטין דסחרני האי יומא, למטר מטרת משפנא וכלא לאחזאה חילא עלאה. ועל דא כתיב כל הנקרא בשמי, דא דרגא דצדיק, דאיהו נהיר בחילא דשמה קדישא, הָדָא הוּא דְכְתִיב וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו, דָּא יִמָּא דְחֻכְמָתָא דְאִקְרִי כְבוֹד.

יצרתיו דא רזא דיום לתתא דאיהו לקבל כל דלעלא. אף עשיתיו דא סיהרא דלתתא. ועל דא כתיב יוצר אור ובורא חשך, דרגא דשמשא וסיהרא. פדין פד אתחברו עשה שלום במרומיו, וכדין שלמא לעלמא. הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. וְכִדִּין יַחְוּדָא לְעֵלָא וַיַּחְוּדָא לְתַתָּא שְׁלָמָא לְעֵלָא וּשְׁלָמָא לְתַתָּא. שְׁנַאֲמַר שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרָחוֹק וּלְקָרוֹב. (דף קמב ע"ב).

מַשְׁנָה. בְּטֶהֱרָ, בְּרֹאשׁ רְצוֹן
הַמְּלֶךְ, חֶקֶק תְּשַׁעַה חֲקוּקִים
בְּגִלְגָּלֵי הַטְּהוֹרִים, וְאֶחָד טְמִיר
וְלֹא יָדוּעַ. חֶקֶק חֲקוּקִים וְהִכָּה
לְתוֹף מְאֹד אֶחָד וְיֵצֵא אֶחָד מִמֶּנּוּ
שֶׁל רְצוֹן אֶחָד טְמִיר בְּטְמִירוֹת,
יָדוּעַ וְלֹא יָדוּעַ. כָּל הַהֶשְׁפֵּל בּוֹ
חוֹזֵר לְאַחֹר. קָטָן הוּא, וּמִתּוֹף
קִטְנוֹתוֹ הוּא טְמִיר בְּסִתְרֵי שֶׁל
מַעְוֵי וְלֹא יָדוּעַ. כָּל הַהִרְהוּרִים בּוֹ
מִשְׁבָּשִׁים, שְׁבִים וְחוֹזְרִים וְאִין
נִדְבָקִים. נִסְתָּרִים בּוֹ שְׁלִשִׁים
וּשְׁתַּיִם עֵינַיִם, וְהֵם עֵינַיִם שֶׁלֹּא
פְּתוּחוֹת. רְשׁוּמוֹת הֵן בְּרֶשֶׁם קָטָן,
עוֹלִים בּוֹ הִרְהוּרִים וּמַעֲשִׂים וְלֹא
גָּלָה טַעְמֵיהֶם. כּוֹנֵס אוֹתָם בְּשַׁעַר
שְׁנַזְרָקוֹ, וּבְשַׁעַר שְׁהֶחֱכַסּוֹ זוֹרֵק
אוֹתָם. מַצְטַיְרִים בּוֹ צִיּוּרִים
נִסְתָּרִים וְלֹא גְלוּיִים.

חֲוֶקֶק חֲקִיקוֹת וּמִפָּה וְיֹצֵא ב'
אֶחָד שֶׁלְמַטָּה שְׁסוּבֵב סְבִיב סְבִיב
וּפּוֹרֵחַ בְּאֵיּוֹר. מִכָּה בַּמַּגְדֵּל,
וּמִסְתַּוֵּבֵב הַהֵיכָל מִתּוֹף הָאֵוִיר
הַפּוֹרֵחַ. בּוֹ שְׁמִים צִיּוּרִים
הָאֲמֻנִים בְּכָל כְּלֵי הַכֶּסֶף וְזָהָב
וּנְחֹשֶׁת. הוֹלֵךְ וְנִסְתָּר וְלֹא נִשְׁמַע
קוֹלוֹ הַחֹצְצָה. מִבְּפָנַיִם בְּמַעְוֵי
נִשְׁמַע קוֹל שֶׁלֹּא נוֹדָע.

וְאוֹתוֹ הַקּוֹל יוֹצֵא מִסוֹף הָעוֹלָם
וְעוֹד סוֹף הָעוֹלָם, עוֹלָה וְיוֹרֵד,
הוֹלֵךְ וְעוֹמֵד. הַעֵיִן אֵינָה שׁוֹלֵטֶת
לְרֹאוֹת. בְּשַׁעַר שְׁמִתְפָּסָה מִתְגַּלָּה,
וּבְשַׁעַר שְׁמִתְגַּלָּה מִתְפָּסָה.
בְּסִתִּימַת הַעֵינַיִם רוֹאִים אוֹתוֹ.
בְּאֲטִימַת הָאֲוִיִּם שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ.
בְּפִתִּיחַת הַעֵינַיִם מִכְּסִים אוֹתוֹ,
וְלֹא יָדוּעַ, עַד שֶׁמִּזְדַּמְנִים לְשִׁלְחָנוֹ
צְדִיקֵי אֲמַת לְאָכֵל.

חֲוֶקֶק תּוֹף חֲקִיקָה שֶׁל צִיּוֹר, וְיֹצֵא
ג' שְׁמִתְפָּסָה הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד, מְזַרְז
בְּאֲבָנָיו. מִתְגַּלָּה בַּיּוֹם וּמִתְפָּסָה
בְּלֵילָה. יוֹצֵא פֶּעַם אַחַת וּמִתְחַרֵּט
וּנְגִנּוֹ, עַד שֶׁבָּאָה ו' שְׁאוּחֹצֶת בּוֹ,
וּמִתְפָּיס וְשָׁב לְמִקוּמוֹ, וְאִינוֹ

מִתְנִיתִין בְּטְהִירוֹ בְּרִישׁ הוֹרְמְנוֹתָא דְּמִלְפָּא,
גְּלִיף תְּשַׁע גְּלִיפִין בְּגִלְגָּלֵי טְהִירִין,
וְחָד טְמִיר וְלֹא יָדוּעַ. גְּלִיף גְּלִיפִין וּבְטַשׁ גּוֹ
בוֹצִינָא חָדָא, וְנִפְיָק אֶחָד הַיִּמְנּוֹ דְּחָד
הוֹרְמְנוֹתָא טְמִיר בְּטְמִירוֹ יָדוּעַ וְלֹא יָדוּעַ. כָּל
סוֹכְלָתְנּוּ בֵּיהַ הַדְּרָא לְאַחֹרָא. זְעִיר הוּא, וּמִגּוֹ
זְעִירוֹתָא דִּילָה טְמִיר בְּסִתִּימוֹ דְּמַעוּי וְלֹא יָדוּעַ.
כָּל הִרְהוּרִין בֵּיהַ מִשְׁבָּשֵׁן, תְּבִין וְהַדְּרָן וְלֹא
אֲתַדְבָּקוּ. בֵּיהַ סִתִּימִין תְּלָתִין וְתַרְיִן עֵינִין, אֲנוּן
עֵינִין לֹא פְּתִיחָן. רְשִׁימָן אֲנוּן בְּרְשִׁימוֹ זְעִיר.
בֵּיהַ סְלָקִין הִרְהוּרִין וְעוֹבְדִין וְלֹא גְּלִי טַעְמֵיהוּ.
כְּנִישׁ לוֹן בְּשַׁעַתָּא דְּאֲזַדְרִיקוּ, וּבְשַׁעַתָּא
דְּאֲתַכְנִישׁוּ זְרִיק לוֹן. בֵּיהַ מִתְצַיְרִין צִיּוּרִין
סִתִּימִין וְלֹא גְּלִין.

גְּרִיף גְּלִיפִין וּבְטַשׁ וְנִפְקָ ב' חָד דִּלְתַתָּא
דְּסַחְרָא. סַחְרָא סַחְרָא וּפְרַחָא בְּאֵוִירָא.
בְּטַשׁ בְּמַגְדֵּלָא וְאֲסַתְּחַר הַיִּכְלָא מִגּוֹ אֵוִירָא
דְּפְרַחָא, בֵּיהַ שׁוֹן צִיּוּרִין אֲמֻנִין בְּכָל מְאֻנֵי
כְּסָף וְזָהָב וּנְחֹשֶׁא. אֲזֵלָא וְאֲתַטְמָרָא וְלֹא
אֲשַׁתְּמַע קְלָה לְבַר. לְגוֹ בְּמַעוּי שְׁמִיעַ קָל דִּלָּא
אֲתִידַע.

וְהַהוּא קָלָא נִפְיָק מְסִיפֵי דְּעֵלְמָא עַד סִיפֵי
דְּעֵלְמָא, סְלָקָא וְנַחְתָּא אֲזֵלָא וְקִימָא,
עֵינָא לֹא שְׁלֵטָא לְמַחְמֵי בְּשַׁעַתָּא דְּאֲתַפְּסֵי
אֲתַגְּלִיא, וּבְשַׁעַתָּא דְּאֲתַגְּלִיא אֲתַפְּסֵי. בְּסִתִּימוֹ
דְּעֵינִין חֲמָאן לִיהַ. בְּאֲטִימוֹ דְּאוּדְנִין שְׁמַעִין
לִיהַ. בְּפִתִּיחוֹ דְּעֵינִין אֲתַפְּסֵי לִיהַ. וְלֹא יָדוּעַ
עַד דְּאֲזַדְמִין לְפִתּוּרָה זְכָאֵי קְשׁוּט לְמִיכָל.

גְּרִיף גּוֹ גְּלִיפָא דְּצִיּוּרָא וְנִפְקָ ג' דְּאֲתַפְּסֵי
חוֹשְׁנָא וְאֶפֶודָא. מְזַרְז בְּהַמְיִינָא. אֲתַגְּלִי
בִּימָמָא וְאֲתַפְּסֵי בְּלֵילָא. נִפְקָ זְמַנָּא חָדָא
וְאֲתַחַרֵּט וְאֲגִנִּיז, עַד דְּאֲתִי ו' אֶחָד בֵּיהַ
וְאֲתַפְּסִים וְתָב לְדוּכְתָהּ, וְלֹא בְּעֵי לְאֲתַגְּלָאָה

רוצה להתגלות אלא לאותם הקוראים לו בלילה. ובבקר מגלה רשם של חוט קטן ודק שמתחבר עמם ביום בתוך שירה וחדוה שמזמרים לו בלילה, ועושה חסד לכל. מעלה הדגל לימין, ונרשם ומקים העולם.

נבנם לתוף היכלות הפנימיים ויוצא, ובונה עולמות בראשית ובסוף הוא טמון בששים רבוא עולמות. בצד הדרום מתחיל ויוצא, ואוחז מגרפה, ומוציא מזון לכל ומאיר להם. חוקק חקיקה של אור של טהר וזך, ומוציא הרביעית בחשבון של מאתים אלף עולמות עד הר של אור שמאיר. ממנו יוצאים עמקות לגלות. האור שמאיר ונטמן ונחשף. הוא דוחה, ואחר מקרב. הוא מפה, ואחר מרפא. בידו שרביט של חיים ומות, טמון בארבע מאות אבנים עורכי קרב, בעלי רמחו וחרב הלוחטת, שמשם יוצאים ומתפשטים בלי חשבון.

בשחוקק חקיקה כהתוף של אש בוערת, יוצא ממנו אדם אחד בשושנה. שערותיו תלויים כדבים של הרי החשף. פחד ואימה תקיפה יתרה הוספת בו. ידיו דבקות בשלהבת של חרב המתהפכת. ביום שיתעורר, כלם עוברים לפניו כבני מרון. אשרי מי שמתקרב אליו ונצול ממנו. חוקק חקיקות של הרים של אור, ומוציא ה' שעומדת בתוף עמודי העולם. הכל עומדים לפניו, ויושב ביניהם כמלך בתוף צבאו. שני שרים גדולים ממנים עומדים כנגדו. עושה שלום ביניהם. בשעה שמתגלה, הכל עומדים במקומם, סוגר ופותח. ובשבילו עומדים ששים אלף רבוא על הרים גדולים, וכל מפתחות המלך בו עומדים.

אלא לאנון דקארן ליה בלילא. ובצפרא גלי רשימו דחוטא זעיר דקיק דאתחבר בהדיהו בימא בגו שירתא וחדוה דמזמין ליה בלילא. ועביד טיבו לכלא, סליק דגלא לימינא ואתרשים וקים עלמא.

עאר גו היכלין פנימאין ונפק ובני עלמין שירותא וסופא איהו טמיר בשתיין רבון עלמין, בסטר דרומא שארי ונפק ואחיד מגרופיא ואפיק מזונא לכלא ונהיר לון. גליף גליפו דטהירו דטיהרא דכיא, ואפיק ארבע בחשבנא (נ"א בחשבא) דמאתן אלף עלמין עד טורא דנהורא דנהיר. מנה נפקן עמיקן לגלאה. נהרא דנהיר ואתחשף. ואיהו דחי ואחרא מקרב. איהו מחי ואחרא מסי. בידה שרביט דחיי ומותא. טמיר בארבע מאה אבנין מגיחי קרבא, מארי דרומחה וחרבא דמלהטא, דמתמן נפקין ומתפשטן בלא חשבנא.

בר אגליף גליפו בהתוכא דנורא דדליק, נפיק מנה חד דסמקא כורדא. שערוי תלין כדובי דטורי חשוף. דחילו ואימתנו תקיפא יתירא הוספת ביה. ידוי דבקן בשלהובא דחרבא מתהפכא. יומא דיתער, בלא עברין קמה כבני מרון. זכאה איהו מאן דקריב ביה ואשתזיב מנה.

גליף גליפין דטורי נהירו ואפיק ה' דקימא גו עמודין דעלמא, בלא קימין קמה ותיב ביניהו (דף קמג ע"א) כמלפא גו חילה. תרין רברבין ממנן קימין לקבלה, עביד שלמא ביניהו. בשעתא דאתגלי. בלא קימין בקיומיהו. סגיר ופתח. ובגינה קימין שתין אלף רבוא על טורין סגיאין. וכל מפתחן דמלפא ביה קימין.

עביר פְרַעוֹתֶיהָ וְלִית מָאן דִּימְחֵי בִידָהּ. סְתִימִין
עֲלָאִין רְמִין טְמִירִין קִימִין עֲלֵהּ וְחֻדְאָן
בֵּיהּ, כְּוִי נְהוּרָא מְנַה פְּתִיחָן וְנִהְרָן. חוֹתְמָא
טְמִירָא דְמִלְכָא בִידָהּ, עֲבִיד פְּרַעוֹתֶיהָ בְּחִיל
שְׂמִיא וְדִירֵי אַרְעָא. גּוּ אֲצִילֵי יְדוּי יְדוּרוֹן תְּלַת
מָאָה אֶלְף רְבוּא עֲלִמִין. אֹרְפֵה מְסִיפֵי עֲלִמָא
וְעַד סִיפֵי עֲלִמָא. יְתִיב עַל פּוֹרְסֵיָא דְשְׁבִיבִין
דְנֹור. מְנַה נְהִרִין עֲלִמִין מְנַה אַתְּזֹנוּ, חַד הוּא
חַד לְהוּי חַד אֶקְרִי, בְּרִיף הוּא לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי
עֲלִמִין.

גְּלִיף גְּלִיפּוּ וּבְטִשׁ בְּצִיּוּרָא וְאַפִּיק ו' דְּאֲזֵלָא
תְּדִיר וְאַחִיד רַחֲיִין, וְשַׁחִיק נְהוּרִין לְמִיָּזן
עֲלִמִין בְּאַנּוֹן נְהוּרִין דְּשַׁחִיק. חֲמֵשׁ סִימְנִין
דְּקִטְרַת בּוּסְמִין אַתְּעַרְבֵן בְּהַדִּיהוּ. אִיהוּ שַׁחִיק
וְנִהִיר וְלֹא אַתְּבַסֵּם לְבַר. טְמִיר גְּרַמָּה דְּלֹא
יַתְבַּסֵּם וְלֹא יְרִיחוּן בֵּיהּ רִיחָא. קְדָמָא לְשִׁמוּשָׁא
בְּרִזָּא דַת"ק רִזִּין דְּמִלְכָּא.

קָאֵם עַל קִיּוּמָהּ וּמִלְכָּא תְּמִיף עֲלֵהּ. בֵּיהּ שְׂרִין
כָּל אַנּוּן מְהִימְנֵי קְשׁוּט. חַד חֲבָרָא אִית
לֵיהּ יְהִיב רְשׁוּ דָא לְדָא מִיּוּמָא דְהוּו. אֹלְפֵי
הַכִּי גְּלִיף וּבְטִשׁ בְּגִלְפּוּי וְאַפִּיק ז'. הַהוּא
מְהִימְנָא אַחְרָא דְלִגְבֵי חֲבֵרִיהּ. כָּל אוּמְנוֹתֶיהָ
דְּחֲבֵרָה אִיהוּ עֲבִיד, קָאִים לְגַבְהָ בְּרַעוּא סְגִי.
דָּא עַל דָּא קָאִים, דָּא יְהִיב וְדָא נְטִיל. מְהִימְנִין
אַנּוּן לְמַעַבְד טִיבוּ לְבֵי דוּד. אַבְרָהָם רַחֲמֵי
תְּמִיף עַל דָּא. יִצְחָק קְרַבְנָא שְׁלִים תְּמִיף עַל
דָּא. יַעֲקֹב שְׁלִימוּ דְכֻלָּא קָאִים וְתְּמִיף עֲלֵיהּ
כְּחֻדָּא אַנּוּן וְאַתְּחַפֵּין כְּעַשְׂשִׁיתָא דְמִקְבֵּל
שְׂמִשָׁא. גְּלִיף גְּלִיפִין וּבְטִשׁ בּוּצִינָא וְאַפִּיק ח'
דָּא תְּמִינָאָה לְחֻשְׁבָּנָא, וְאַפִּיק חַד רַחֲמֵי
דְכֻלָּא תְּאוּבְתָא דְכֻלָּא.

הוּא עוֹשֶׂה כְּרַצוֹנוֹ, וְאִין מִי
שְׂיִמְחָה בִידּוֹ. הַנְּסֻתְרִים
הַעֲלִיּוֹנִים רְמִים וּטְמִירִים עוֹמְדִים
עֲלֵיו וְשִׂמְחִים בּוֹ, מְמַנּוּ פְּתוּחִים
וּמְאִירִים חֲלוֹנוֹת שֶׁל אוֹר. חוֹתֵם
נִסְתָּר שֶׁל הַמֶּלֶךְ בִּידּוֹ, עוֹשֶׂה
כְּרַצוֹנוֹ בְּצָבָא הַשְּׁמַיִם וְדִירֵי
הָאָרֶץ. בְּתוֹף אֲצִילֵי יְדֵיו יְדוּרוֹ
שֶׁלֹּם מְאוֹת אֶלְף רְבוּא עוֹלָמוֹת.
אֲרַכּוּ מְסוּפֵי הָעוֹלָם וְעַד סוּפֵי
הָעוֹלָם. יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף שֶׁל
שְׁבִיבִים שֶׁל אֵשׁ. מְמַנּוּ נְאוּרִים
עוֹלָמוֹת וּמְמַנּוּ נְוֹנִים. אַחַד הוּא
אַחַד לְהִיּוֹת אַחַד נִקְרָא, בְּרוּף הוּא
לְעוֹלָם וְלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים.

מְחֻקֵּק חֻקִּיקָה וּמְכַּה בְּצִיּוּר,
וּמוֹצִיא ו' שְׁהוֹלַכְתָּ תְּמִיד. וְאוּחוֹז
רַחֲמִים, וְשׁוֹחֵק הָאוֹרוֹת לְזוֹן
הָעוֹלָמִים בְּאוֹתָם הָאוֹרוֹת
שְׁשׁוּחֵק. חֲמֻשֶׁת סִמְנֵי קִטְרַת
הַבְּשָׂמִים מִתְעַרְבִים עִמָּם. הוּא
שׁוֹחֵק וּמְאִיר וְלֹא מִתְבַּשֵּׂם בְּחוּץ.
טוֹמֵן עֲצָמוֹ שְׁלֵא יַתְבַּשֵּׂם וְלֹא
יְרִיחוּ בּוֹ רִיחַ. קִדְּם לְשִׁמוּשׁ בְּסוּד
שֶׁל חֲמֵשׁ מְאוֹת רִזִּים שֶׁל הַמֶּלֶךְ.
עוֹמֵד עַל מְקוֹמוֹ, וְהַמֶּלֶךְ תְּמוּף
עֲלָיו. שׁוֹרִים בּוֹ כָּל אוֹתָם נְאֻמִּים
שֶׁל אֱמֶת. חֲבַר אַחַד יֵשׁ לוֹ, נוֹתֵן
רְשׁוּת זֶה לְזֶה מִיּוֹם שְׁהִיּוּ.
לוּמְדִים כֶּף חוּקֵק וּמְכַּה
בְּחֻקִּיקוֹתָיו וּמוֹצִיא ז' אוֹתוֹ
הַנְּאֻמָּן הָאֲחֵר שְׂאֲצֵל חֲבָרוֹ. אֵת
כָּל אֲמֻנוֹת חֲבָרוֹ הוּא עוֹשֶׂה,
עוֹמֵד אֲצִלוֹ בְּרַצוֹן גְּדוֹל.

זֶה עַל זֶה עוֹמֵד, נוֹסֵעַ. נְאֻמִּים
הֵם לְעִשׂוֹת חֲסֵד לְבֵית דּוּד.
אַבְרָהָם הָאוֹהֵב תְּמוּף עַל זֶה.
יִצְחָק הַקְּרִבָּן הַשְּׁלֵם תְּמוּף עַל זֶה.
יַעֲקֹב שְׁלֵמוֹת הַכֹּל עוֹמֵד וְתְּמוּף
עֲלֵיהֶם. יַחַד הֵם, וּמְכַסִּים
בְּעַשְׂשִׁית שְׂמֻכְבֵּל שְׂמֵשׁ. חוּקֵק
חֻקִּיקוֹת וּמְכַּה הַמְּאֹר וּמוֹצִיא ח',
אֲהוּב אַחַד שֶׁל הַכֹּל, תְּשׁוּקַת הַכֹּל.

וְזוֹ הַשְּׂמִינִית לְחֻשְׁבוֹן, וּמוֹצִיא

צדיק של הכל, הנאמן של הכל, הדיקון של השלם ההוא. הזהר שמתפשט לארבעה זהרים, הוא נעוץ בארץ וראשו מגיע לקצה השמים. נופו יפה ופריו רב, ובו מזון לכל. תחתיו יושבת בצל אותה החיה שנתחמת לארבעה צדדים של העולם, בענפיו ידורו צפרי השמים, הולך ועף בחמש מאות עולמות ומוציא מאכל מכלם, והוא נוסע וגובה מהם. זה נותן לחם, וזה נותן מים, וזה נותן שמן, וזה נותן מן.

והוא גובה ומכניס לאוצר העניים, והוא טמיר. אין בו דיוקן להסתפל בחוץ. אורו מסוף העולם ועד סוף העולם, כל החיים שורים בו, והוא נותן למי שאין לו חיים כלל. נכנס לאותם חמש מאות עולמות, ונוטל מהם חמשים שנים ולא יותר.

והוא נותן. אחר כך נכנס לאב ולאם, וממה שנותנים לו הוא נותן ומשלים לשבעים. מתגלה ביום, ונתחם לשנים עשר תחומים. שבעים תמרים ושנים עשר מעינות שנובעים בו תלויים הצדיקים שנקראים על שמו. כל מאכל וכל תבואה של העולם הוא לוקט והוא נותן. ברוך זכרו לעולם ולעולמי עולמים.

חוקק בתקף הקפאון של תקיפות אחת ומוציא תשע, והוא עצם תשיעי שעולה ביום ויורד בלילה, טמון בשלש מאות ששים וחמשה דיוקנאות נסתרים. הולך ועולה יורד ועומד, טמונים בין שתי זרועות המלך.

חוקק בטבעת השרביט של החותמת. שליח ששומר בדרך, דן דינים ומיטיב על עיון של ספרים פתוחים. טוב ורע עומד כנגדו. מצדו חיים ומצדו מות.

זבאה דכלא מהימנא דכלא, דיוקנא דההוא שלים. זיהרא דמתפשטא לארבע זהרין, הוא נעוץ בארעא ורישאי מטי לצית שמיא. עפאי שפיר ואנבה סגי, ומזון לכלא ביה. תחותה תטיל ההיא חיותא דאתחמא לארבע סטרין דעלמא. בענפיה ידרון צפרי שמיא. אזל ועף בחמש מאה עלמין ואפיק מיכלא מפלהו, ואיהו נטיל וגבי מניהו דא יהיב לחמא, ודא יהיב מיא, ודא יהיב משחא, ודא יהיב מנא.

ואיהו גבי ואעיל באוצרא דמספני, ואיהו טמיר לית ביה דיוקנא לאסתכלא לבר. נהירו דילה מסיפי דעלמא ועד סיפי דעלמא. כל חיון ביה שרין, ואיהו יהיב למאן דלית ליה חיון כלל. עאל לאנון חמש מאה עלמין, ונטיל מניהו חמשין שנין ולא נתיר.

ואיהו יהיב. לבתר עאל לגבי אבא ואמא, וממה דיהבי ליה יהיב איהו ואשלים לשבעין. אתגלי ביממא אתחם לתריסר תחומין. שבעין תמרים ותריסר מבויעין דנבעין ביה תלין זכאין אקרון על שמה. כל מיכלא וכל עבורא דכל עלמא, איהו לקיט ואיהו יהיב. ברוך דוכרנה לעלם ולעלמי עלמאי.

גלויך בתקפא גלידא דתקיפו חד ואפיק ט', ואיהו גרמא תשיעה דסלקא ביממא ונחיתא בליליא. טמירא בתלת מאה ושתין וחמש דיוקנין טמירין. אזלא וסלקא נחתא וקימא טמירין בין תרין דרועי דמלכא.

גליפא בעזקתא דשרביטא דגשפנקא. פרוונקא דנטיר באורחא, דאין דינין ויטיב על עיונא דספרין פתיחן. טב וביש קימא לקבלה. מסטרה חיון, ומסטרה מותא. מסטרה מתקא, ומסטרה מרירו. חד חיונא

מצדו מתיקות ומצדו מרירות.
נחש אחד עומד כנגדו, ראשו
תחת לרגליו. בשעה שמוציא
ראשו, מכה בזנבו. מי שפוגש
בקשקשיו, שם מוריד אותו עד
נקב תהום רבה. עומד רגלו על
ראש אותו הנחש. כשמסתלק,
בוקע הים באויר שמגיע ולא
מגיע. עומד בלילא.

מחלק נכסים לעשירים. נותן
מזון לביתו. מתחבר ונטמן
במאתים ארבעים ושמונה פנים,
מתקשט בקשוי המלך. רבון כל
הארץ גנו בתוכו אור שמאיר ורץ
בארון לתורה, נלחם בקרב עם
שונאים ונוטל נקמות. מזרז
עצמו כגבר חזק, חרב שנונה
בידו. הרמח שלו שביבי אש.
החצים שזורק לזהטים בתקף של
אש אוכלת.

המאור של הנר ששורה על
ראשם של צדיקי אמת. הסתר של
אותם ההיכלות שלו אין לו
חשבון. התחומים שלו עד שפת
ים גינוסר (בגרת) התתחם לארבעה
צדדים. ארבעה מלכים מצטיירים
מתוכו, בהם הוא שולט על
העולם. שני עלמים קבועים
תחתיו. טס בהם בשנים עשר
(בשמונה עשר) עולמות ונגזו שם.
ברוך הוא לעולם ולעולמי
עולמים אמן נצח סלה ועד.
תם ונשלם השבח לאל בורא עולם.

קאים לקבלה רישה תחות לרגלוי. בשעתא
דאפיק רישה מחי בזנבו. מאן דאערע
בקשקשוי שני מאיך ליה עד נוקבא דתהומא
רבה. קימא רגלה על רישה דההוא חיויא,
כד אסתלק בקע ימא באוירא דמטי ולא מטי.
קימא בלילא.

פּרַג נכסין לעותרין. יהיב מזונא לביתה.
אתחבר ואתטמר ברמ"ח אנפין.
אתקשט בקשוי מלכא. רבון כל ארעא אגניז
בגוה נהורא דנהיר ורהיט בארונא לאורייתא,
אגח קרבא בשנאוי ונטיל נוקמין. מזרז גרמה
כגבר תקיף. חרבא משננא בידה. רמחה
שביבין דנור. גירין דזריק להטן בתקיפו
דאשא דאכלא.

בוצינא דשרגא דשארי על רישיהו דזפאי
קשוט. טמירו דאנון היכלין דילה
לית ליה חשבנא. תחומין דילה עד שפתא
דימא דגנוסר. אתתחמא לארבע סטרין. ארבע
מלכין מתצירן מגוה. בהו שלטא על עלמא.
תרין רבין קבועין תחותה. טס בהו בתריסר
(נ"א בתמניסר) עלמין ואגניז תמן. בריך הוא לעולם
ולעלמי עלמין אמן נצח סלה ועד.
תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

מיותר

ואז נפרע מהם על ידי מנין אותן השנים שחסרו מסוד של שבע על חטאתיכם. בא וראה,
כשתמנה כ"ב שנים ז' פעמים, לכל אותם מאותם העשרה שמכרו אותו, תמצא אלף תק"מ,

הדרן לסיום ספר הזהר

הדרן עלך ספר הזהר והדרן עלן, דעתן עלך ספר הזהר ודעתך עלן. לא נתנשי מנך ספר הזהר ולא תתנשי מנן. לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי: (א"ב)

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו, וצאצאי עמך בית ישראל. כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. מאויבי תחכמי מצותך, כי לעולם היא לי. יהי לבי תמים בחקך למען לא אבוש. לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתי. ברוך אתה יי למדני חקך. אמן אמן אמן סלה ועד. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים, אנו עמלים ומקבלים שכר, והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים, הם רצים לבאר שחת, ואנו רצים לחיי העולם הבא, שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בשם שעורתי לסיום ספר הזהר. כד תעורני להתחיל ספרים אחרים ולסיים. ללמוד וללמד מתוך הרחבה. לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים (והנביאים) ותלמידי חכמים הנזכרים בספר תקוני הזהר, יעמד לי ולרעי ולזרע זרעי, שלא תמוש התורה הקדושה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי מעתה ועד עולם. ויקים בנו מקרא שכתוב, בהתהלךך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך, והקיצות היא תשיחך. כי כי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים. אך ימים בימינה, עושר וקבוד בשמאלה. יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (א"ב) בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחיאה מתיא. ולאסקא יתהון לחיי עלמא, ולמבני קרתא דירושלם. ולשכללא הכליה בגוה. ולמעקר פולחנא נוכראה מארעה. ולאבתא פולחנא דשמיא לאתריה. וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה. ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה. (א"ב) בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן: (א"ב) יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. (א"ב) לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן: (א"ב) לעילא מן כל ברכתא. שירתא. תשבחתא ונחמתא. דאמירן בעלמא ואמרו אמן. (א"ב) על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון. דעסקין באורייתא קדשתא. די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר. יהא לנא ולכון ולהון חנא וחסדא ורחמי. מן קדם מארי שמיא וארעא ואמרו אמן. (א"ב) יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע וישועה ונחמה ושיובא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה ורוח והצללה. לנו ולכל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ב) עושה שלום במרומו. הוא ברחמי עושה שלום עלינו. ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ב)

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

קַבְלֹתַי וְנוֹשֵׁעַתַי

סַפּוּרִים נִפְלְאִים

מִיְהוּדִים שֶׁקִּבְּלוּ עַל עֲצָמָם

לְלַמֵּד וּלְפַרְסֵם אֶת

"הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ"

וְזָכוּ לִישׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת

לְמַעַל מִדֶּרֶךְ הַטֶּבַע

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בע"ה ק"ב בית שמש תובב"א

ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

**זְכִינוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר סֵפֶר "מְאוֹרוֹת הַזֶּהָר"
וּבוּ י"ב סִפְרִים - פְּנֵגֵד י"ב שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן
שֶׁכֵּל הַמְּפִיץ הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ זוֹכֵה לְכָךְ**

- הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י (בְּזֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח:) -

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים [בְּהַפְצַת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלוֹת, מֵה שָׂאִין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.

ב. עוֹשֶׂה נְחֻת רוּחַ וְעִלּוּי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִחָרַב, וּמְרַבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

א. זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.

ב. זוֹכֵה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּהָה.

ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.

ד. אֵין שׁוֹם אַחַד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.

ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן - וְאֵין מוֹחָה בִּידוֹ.

ו. מְשַׁפְּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַעֲלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אַבְרָהָם אַבְיָנוּ, שֶׁגַּם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֻנוֹת מְלֹאכִים עֲלִיּוֹנִים וּמְלֹיִים אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימְטְרִיא "סוּד"), שֶׁלֹּא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר - וּמִיֻּחָדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

ספר

קבלתי ונושעתי

ספורים נפלאים

מה שיהודים קבלו על עצמם ללמוד ולפרסם את

”הזהר הקדוש”

ותכף נושעו בישועות גדולות למעלה מדרך הטבע

(א) חשיפה – שנחשף על ידי מפעל הזהר העולמי!

מלחמת העולם השנייה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת על ידי היטלר
 במחשמו, אין מי שיכול נגדו, כבר עומד הוא בשערי ארץ ישראל, הלבבות
 הולמים, כלם חרדים מן העומד לקרות, מפחדים ממטרתו להשמיד להרג
 ולאבד את כל היהודים טף ונשים...

הגאון הצדיק רבי יהודה לייב אשגל זצ”ל יושב בחדרו, קלמוסו בידו,
 כותב ומתרגם, מבאר ומברר את הזהר הקדוש, ידוע ידע את שכתב רבי
 שמעון בר יוחאי ”בספרא דא יפקון מגלותא”, בזכות הזהר הקדוש נצא מן
 הגלות, לכן תרגם את הזהר הקדוש ללשון הקדש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי
 העם, יוכלו ללמוד ולהבין את הזהר הקדוש.

לאחר יגיעה עצומה גמר את המלאכה והביא את הזהר הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבשרו תושבי ארץ ישראל שהמלחמה הסתיימה, זממו של היטלר ימח שמו לא הצליח, הוא לא כבש את ארץ ישראל. – בזכות הזהר"ק. אותו הספור התרחש כֵּאֵן בְּאַרְץ הַקֶּדֶשׁ בְּמַהְדוּרָה שְׁנֵיָה בְּשָׁנַת תשס"ט. מלחמה בדרום, החמאס משגר טילי קסאם, מנסה לגרש את הטילים למרכז הארץ, ובעקב לבית שמש, הנה לפניכם כותרת הכתבה שהתפרסמה בעתון "חדש" בבית שמש.

הפלא ופלא המכון "מפעל הזהר העולמי", הפועל בבית שמש, שקד באותה תקופה על הוצאת הזהר על פי העמוד היומי, באותו היום שהובאו לדפוס י"ב הכרכים של הזהר המחלקים ל"ב חדשי השנה. באותו היום הסתיימה מלחמת עזה. ובכלל כל מהלך המלחמה בעזה היתה בנסי נסים ומעל לדרך הטבע, מי יודע אם לא זכות הזהר הקדוש היא שעמדה לנו, והדברים מדברים בעד עצמם...

לשם כך התגייסנו, "מפעל הזהר העולמי" שעל ידי "חברה מזכיי הרבים", במטרה להקל על הלומדים ולצרוף עוד ועוד יהודים למעגל הלומדים הקבועים בזהר הקדוש. לאחר עבודה מאמצת הצלחנו לחלק את הזהר ל- 12 כרכים ל-12 חדשי השנה. כשכל כרך מחלק ללמוד יומי כך שבלמוד של 10 – 15 דקות מן הזהר בכל יום נסים תוך שנה את ספר הזהר.

בתי מדרש, ישיבות וכוללים המקבלים על עצמם את הלמוד היומי, יכולים לקבל חנם את הזהר על פי הלמוד היומי לזכוי הרבים.

מטרתנו להגיע ל-1000 סיומי זהר כתקנת הבית דין הגדול שבירושלים משנת תרפ"א, שם חתמו הגאונים הצדיקים רבי יצחק ירוחם בן רבי משה יהושע יהודא לייב דיסקין, רבי יוסף חיים זוננפלד אב"ד דקהלת האשכנזים עיר הקדש ירושלים, רבי יעקב מאיר ס"ט ראש הרבנים דק"ק ספרדים זצ"ל. ועוד [ראו בעלון מספר 1,2]

נצא בקריאה נרגשת לכל אחינו בני ישראל הנמצאים בכל אתר ואתר עורו והתעוררו להאיר את העולם באור העליון.

בואו וטלו חלק בקרוב הגאלה. הצטרפו ללמוד היומי מתוך הזהר הקדוש.

וזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עליכם ועלינו להנשע בתשועת עולמים במהרה בימינו אמן.

ב) קבלתי ונושעתי

קבלתי על עצמי ללמד ספר הזהר ונושעתי ב - \$60,000.

מעשה שקרה!

כך מספר אריה את מה שארע לו – הכנתי סכום של 60 אלף דולר לקראת בניה חדשה, אדהכי והכי נגש אלי שמואל ידידי ובקש את הסכום כהלואה לתקופה קצרה, ואני שעדין לא נצרכתי לכסף עד לתחלת הבניה, הסכמתי להלוות לו. זמן הפרעון הגיע, ושמואל משתמט ממני, דוחה אותי שוב ושוב, אני מנסה לצר קשר והוא חוסם כל אפשרות שפזאת, עד שלבסוף לא ענה לי אפלו בטלפון. כאן כבר נשברתי; גם לאבד ממון כה רב וגם לדעת שחברי, שהיה נאמן עלי עד לא מכבר, מהתל בי ומרמה אותי. כל היום וכל הלילה חשבתי על שמואל והכסף, ובבקבות כך נכנסתי לדכדוך נפשי.

הרבה אפשרויות לא עמדו לפני, מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה הייתה, דאגה בלב איש ישיחנה. אולי חבר טוב יוכל לסייע במתן עצה נכונה, להורני כיצד עלי לנהג במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב נ. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

נ. הקשיב וחשב, הוא רצה בכל מאודו לעזר. עצה מעשית לא ידע להשית, רק בזאת נזכר, במאמר רבותינו: "כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו..." ובכך שלאחרונה ישנה התעוררות גדולה ללמוד הזהר הקדוש למוד יומיומי, ואם רבי שמעון בר יוחאי הבטיח בספרו שבזכות הלמוד בספר הזהר נזכה לגאולה הכללית של כל עם ישראל, בודאי צרתי הקטנה תוכל להפתר בזכות למוד הזהר, בבחינת גאולה פרטית.

מתוך הדחק ובלית ברירה החלטתי לפקד את ציונו של רשב"י בהר מירון. קמתי, נסעתי והשתטחתי על הקבר בתפלה ובתחנונים, שפכתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבזכות הקבלה שקבלתי על עצמי ללמוד בספר הזהר הקדוש בכל יום אזכה לישועה.

בדרך חזרה, כשפלי נרגש מהחנה הרוחנית שחיותי, פגשתי ידיד נעורים ששנים רבות לא ראיתיו, החלפנו מספר מלים, ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה, אשר לחלק ממנה הוא נצרך, ועדין נשאר לו \$60,000 שאינו צריך אותם בזמן הקרוב. ברב נדיבותו הציע לי: אם הנך רוצה הנני מוכן להלוות לך אותם ...

הערת המערכת:

אכן, כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו...

תקבלו על עצמכם ותנושעו, מי לא נדרש לזכויות כדי להיטיב לו? מי אינו חפץ בישועות פרטיות וכלליות?

כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו...

ועל ידי זה ישפע ש'פע ר'ב ב'כל העולמות – ראשי תבות רשב"י – שהעוסק בתורתו יזכה בעזרת השם לשפע רב רוחני וגשמי.

קבלו על עצמכם את למוד הזהר [כ-5 דקות ליום במסלול ד' – כמפורט בעלון 3-4] ותנושעו בכל הישועות והשפעות טובות.

ג) הקדשה מיחדת לכבוד החתנה, "אור הזהר ותקוני זהר"

חתנתי את בתי בשעה טובה ומצלחת כאן בישראל. לרגל השמחה הגיעו כל ידידי ומכרי מארצות הברית ומאנגליה, וכן משפחת המחתנים מחוץ לארץ, כלם נקבצו ובאו להשתתף בשמחה, על כן ראיתי לנכון לזכות לזכות את כלם בסט "אור הזהר ותקוני זהר" עם הקדשה מיחדת לכבוד החתנה. המתנה השאינה חותם מיחד על קהל המשתתפים, והופצה פמונן לארצות הברית ואנגליה ועוד ועוד. תזכו למצוות!

ד) מחלק בברית את ה"תקוני זהר" לכל המזמנים

... התפללתי הרבה עד שזכיתי ברוח השם לבן, רציתי בכל מאודי לעשות משהו למען יגדל לתורה לחפה ולמעשים טובים, וכשקראתי בעלונכם על הכח הרב הטמון בלמוד הזהר הקדוש, החלטתי לחלק בברית את ה"תקוני זהר" לכל המזמנים. ודאי כשילמדו בספר, ישפיע על בני לגדל כאות נפשי, לתורה לחפה ולמעשים טובים בעזרת השם.

ה) חלקת תקוני זהר לכל המשפחה שילמדו 2 דקות בכל יום לעלוי נשמת בנו

בחדש שעבר הגיע יום השנה לבני היקר, שנקטף בדמי ימיו מן המחלה הידועה רחמנא ליצלן, ידעתי שלכאב ולהצטער - לא כף דרכו של יהודי, פעת הזמן לפעל לעלוי נשמתו. לאחר שעניתי במאמר שהבאתם מ"כסא מלך" והבן איש חי זצ"ל על גדל השעה של למוד הזהר, ששעת למוד בשבת שנה ללמוד 1000 שנות נגלה, ידעתי גם ידעתי מה מטל עלי לעשות. מיז הזמנתי 100 ספרי "תקוני זהר ואור הזהר" וחלקתי אותם לכל קרובי משפחתי ולכל חברי, שכל אחד ילמד 2 דקות ביום לעלוי נשמת בני. אין לנו

משג מה קורה בשמים בשעת הלמוד, אבל בטוחני, שנשמתו תתעלה ותעלה מעלה מעלה בדרגות הנעלות והנשגבות, עד שנזכה שיקומו וירננו שוכני עפר בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

